

Doru I. Pop

ZERO ABSOLUT

- ANTOLOGIE –

1978 - 2017

ZERO ABSOLUT

- ANTOLOGIE -

Cuprinde poezii din volumele:

Volumul I

*Imagini sfărâmate
ale zeilor*

(1978-1997)

Volumul II

Zero absolut

(1997-2001)

Volumul III

Paradis obligatoriu

(2003-2005)

Volumul IV

Dreptul la Infern

(2003-2006)

Volumul V

N-am fost în Siberia

(2008-2015)

Volumul VI

Atlantida

(2015-2017)

Volumul VII

Poezia politico-satirică

(1998)

Volumul VIII

Epigrame

(1980-1985)

Volumul IX

Poezii în alte limbi

PSEUDONIME

Jean Dutas

Jean de Varny

Jean Kallais

Jean Kallays

Viktor Fikter

Doru Pop

Dorin Pop

Dorian Y. Pop

Dorel Pop

Dorris W. Pop

Dorris Waldestein

Dorris Bletterstein

*Dedic această carte părinților
mei tineri, Teofil și Veronica,
cu speranța că ne vom întâlni
în Eternitate, tineri cu toții.*

Doru I. Pop

PREFAȚA AUTORULUI

Volumul de față reprezintă o antologie, deși, vai, poeziile n-au văzut niciodată lumina tiparului, sub formă de carte, doar câteva, în niște ziare din Nord, cândva.

Periodic, când se termina un ciclu, un fel de a privi lumea și de a scrie, se termina volumul, și de aici această grupare.

Am pornit timpuriu, sub uriașa influență a romantismului. Plin de iubire, dar și de melancolie, tristețe, suferință, îndurerat de iubire. Influențat de Eminescu, Lamartine, Labiș. Dar, dacă în perioada adolescenței poți să-ți exprimi năvalnic iubirea, ca sentiment, acțiune, suferință – o țâșnire din plin – datorită vârstei, la fel, la vârste tinere, trebuie să izbucnească alături de această sensibilitate, suferință romantică – și lumina, optimismul, setea de perfecțiune, de absolut. Totul specific vârstei, urmărind asiduu iubirea – perfecțiunea – prin artă, chiar redând negativul, suferință, ciocniri, ruperi, sfârșituri de sisteme și universuri, chiar, încă de la acea vârstă, a sublimului!

Extrem de bine poate fi redată prin lumini, culori, muzică, optimism, adică prin strălucirea uriașului torent al simbolismului, în curentul uriaș al modernismului. Influența lui Blaga, Bacovia,

Minulescu etc. e evidentă. Dar, paradoxal, tot prin aceleași elemente am redat un simbolism negativ. Mai mult, cu conotații la condiția umană, în Univers, sfârșit de lumi, atât de profund și amplu, încât puțini au făcut-o.

Apoi, poezia politică, apropiată de poezia modernă, a condiției omului în societate, am încercat s-o redau la nivel de artă, structural, metaforic, etc.

Poate versificația clasică lipsește la acestea, cum ar fi la Arghezi, de exemplu, dar asta a fost inspirația și, implicit, redarea.

Și la cea strict filosofică, din ultima parte, în lumina teoriilor despre Univers, despre soarta lui, etc., am încercat să aplic acele „țâșniri” de geniu, deși nu depindeau de mine să spun ceva inedit și să merite să rămână posterității, ca valoare, desigur.

În general, deși reprezintă zbuciumul lumii, ruperile, schimbările, sfârșitul chiar, toate sub formă artistică, cât mai suntem ființe raționale, doritoare de frumos, de iubire, într-un Univers care va sfârși tragic – ne reprezintă.

*Cu iubire și satisfacția prealabilă a faptului că
va fi o reușită, un prilej de încântare, vi-l dedic!*

Doru I. Pop,

Baia Mare, 1 mai 2017

Volumul I
Imagini sfărâmate ale zeilor
(1978-1997)

Crez

Iubirea și-un vraf de poezii - altar durat în stâncă -
Am să-ți las iubito, atunci, la moartea mea -
Iar rana sângerândă, din inima-ți, te va durea, încă,
Pe ceruri îndepărtate se va stinge o preacurată stea.

Eu însumi

1986

Remunerație

Călătorule,
Care, de douăsprezece ori într-o zi,
Îți întorci privirea înapoi -
De fiecare dată cu câte un alt chip -
Și care ai adunat, în scobitura genunchiului,
Mai multe amintiri decât ai putea duce, de fapt,
Ar fi bine să nu mai vii, niciodată, pe aici.
Iar înainte de a pleca, te rog următoarele:
Să te rogi de trei ori:
Prima dată, pentru Răsărit,
A doua oară, pentru Apus,
Iar ultima dată
Pentru celelalte elemente statice ale Firii:
Nașterea, Moartea,
Lumina, Întunericul,
Liniștea, Furtuna,

Cât și pentru trăsnetul
Căzut din senin asupra noastră.
Iar ca punct final,
Te rog să-ți abandonezi spasmul
Unei trăiri afective -
Dacă-l vei avea vreodată.

1978

Trecerea timpului

Mi se pare că zilele
Într-un zbor nebun,
Trec pe lângă noi,
Depărtându-se.
Asta înseamnă că nu suntem
Nici la începutul
Nici la sfârșitul
Existenței.
Prima zi a trecut greu,
Oamenii erau goi
Și se ascundeau
Rușinându-se.
Ultima zi
La fel va trece,
Apoi peste tot
Va fi stăpân Întunericul.

Lupta

În fiecare minut
Se dă o luptă -

Și un rezultat al luptei
Vedem mereu.
Lupta împotriva noastră
Nu ne surprinde -
Vedem cum ne afectează
Și ne distruge.
Lupta a început demult
Și a avansat mereu -
Dar n-am înțeles-o
Decât azi.
Lupta va continua
Și va exista -
Dincolo de granițele omenirii
Se va desfășura.

Când a venit războiul

Când a venit războiul
Oamenii s-au speriat,
Nu mai văzuseră atâtea arme -
Și le era frică.

Pe cei mai tineri i-au luat
Și i-au dus pe front,
Cei bătrâni rămăseseră
Să îngrijească de casă.

Mulți nu s-au mai întors -
Au căzut în luptă,
Dar satul le păstrează
Și azi, amintirea.

Obişnuinţa

Eram prima dată la internat
Şi poate de aceea
Nu mi-a plăcut -
Şi am vrut să plec de acolo.
Tânjeam după soare -
Şi mă uitam pe geam
Să văd satul nostru,
Dar nu se vedea.
Apoi, încet, m-am obișnuit
Şi am prins curaj,
Vorbeam mai cu îndrăzneală
Cu cei mari.
Apoi viaţa de aici
Mi s-a părut familiară -
Ştiam că şi eu o trăiesc,
Făcând parte din ea.

Scara nedreptăţilor - clasificarea simbolurilor

Stând în internat
Am învăţat simboluri -
Le ştiam pe de rost -
Şi le clasificam.
Simboluri ale bucuriei,
Simboluri ale tristeţii,
Le interpretăm geometric,
Pe o scară.
Locul cel mai înalt
O să-l ocupe
Simbolul negativ:

- Ești dat afară!
Locul următor, firește,
Era ocupat de acesta:
- La prima, gara!
Apoi urma ultimul,
Fără amenințare:
- Neîncadrat în program,
Avertisment.
Simbolul dimineții era:
- Scularea, băieți, repede,
Care aducea cu sine
Riscul.
Dacă după masă ascultai,
Auzeai simbolul:
- În meditație toți,
Inclusiv ultimul.
Cu învoire nu puteai
Pleca-n oraș,
Rămâi aici și înveți.
Veneau alte simboluri,
Ale nedreptății -
Neputându-te bucura
De viață.
Erau alte simboluri,
O mulțime -
Nu le-nșir,
Din lipsă de timp.
Simboluri: la mătușa în gară,
- La următorul avertisment,
- În meditație,
- Scularea,
Le știam pe de rost -
Și le spuneam
Dintr-o suflare.

Zeus și inexistența sa - moartea zeilor

Zeus n-a existat,
A existat doar o concepție
Care spunea
Că există.
Nici unul dintre zei,
Zeus, Hefaistos
Nu s-au născut,
S-a născut iluzia
Existenței lor.
Zei Egiptului
S-au născut din Nil -
Dar cu retragerea apelor
Au murit.
Așemeni, alți zei primordialii,
Idoli ai omenirii -
Din ceață v-ați născut -
Și în lumina ceții ați murit.

Moartea lui Zeus

Când Zeus a murit
Nimeni nu a plâns -
Doar zeii-și mai ștergeau
Câte o lacrimă.
Oamenii, bucuroși
Că au scăpat de el
Și-au lăsat săgețile
Și s-au înveselit.

Apoi au început
Să nu creadă
Nici în ceilalți zei
Pe care-i aveau.
În clipa în care s-a născut
Zeus a și murit -
Dar umbra sa
A fost păstrată.
Înainte de Zeus erau
Alți zei și spirite,
Sori și ape,
Pe care
Oamenii le preaslăveau.
Deși poate înțelegeau
Că sunt planete
Și lucruri moarte -
Lor li se închinau.

1980

Falimentul Terrei și transferul lumii

După câteva miliarde de ani,
Bătrâna Terra
Nu va mai putea rezista
Și va da faliment.
Atunci oamenii, grăbiți
Să-și continue viața,
Vor pleca pe alte
Planete, unde
Aceasta există.
Plecând, nu vor uita

Să-și ia cărți -
Căci și acolo
Vor citi.

Astfel vor lua din Shakespeare,
Balzac, Pușkin,
Goethe, Eminescu
Și poate din alți
Scriitori mai
Neînsemnați.
Extraterestrii,
Văzând cărțile,
Le vor citi
Și apoi le vor comenta.
Astfel se va naște o nouă critică literară:
Cea extraterestră.

16

Războiul

Bătrână Terra!
Nu-ți vezi oamenii
Care se războiesc
Pe corpu-ți?!!
Bătrână Terra!
Aruncă-ți oamenii
În imensitatea
Universului -
Să rămâi goală,
Ca-n primele zile
Ale existenței.
Fiind goală,
Nu vei simți
Loviturile și

Durerea făcute
De proiectile
De-a lungul
Corpului tău.

Scrumul sau distrugerea Terrei

Transformă-te în scrum, bătrână Terra,
Să nu-ți mai simt bucuriile și necazurile,
Iar scrumu-ți să se piardă în Univers;
Dar distruge-te, să nu-ți mai simt
Nici existența ta, care mă doare.
Atunci, poate aș rătăci prin Univers -
Și aș fi mai fericit.

Întoarcerea și oprirea timpului

Și dacă timpul se va întoarce
Și ne va lovi în față,
Să nu ne speriem
De-o faptă măreață.

Și dacă timpul care trece
Nu va lăsa urme,
E pentru a nu se ști
De-ale noastre nume.

Și dacă timpul se va opri
Noi vom muri cu toții -
Căci nu ne vom împotrivi
În fața morții.

Contraste

Ce infinit e universul
Fără de sfârșit -
Ce scurt e reversul
Acestui infinit.

Ce scurtă e clipa
În care noi trăim -
Și ne iubim viața -
C-apoi să murim.

Netrainică-i iubirea,
Acea clipă de *amour** -
Puternică-i despărțirea,
De toate, într-un *jour***.

Ce lungă-i odihna
De lume-ndepărtată,
Nemaivând fericirea
Ce a fost odată!

Iubire

O, cât ești de frumoasă
Tu, înger sau demon,
Cât ești de aleasă
Din al lumii norod.

* dragoste (fr.)

** zi (fr.)

Câtă frumusețe ai
Și câtă puritate –
Dar mie n-o să-mi dai
Nici măcar o parte.

În vis îmi apari
Tu, o făptură blândă,
Un spirit din rai,
Ce mi se închină.

Dar aici pe pământ,
Nu mi te dăruiești -
Sufletul meu e vânt,
Că nu mă iubești.

Să fii a mea pe veci,
Îmi este dorința -
Sărutându-ți buzele reci,
Uita-voi suferința...

19

Veșnica uitare

Din noaptea veșnicei uitări
Veni-vei tu la mine,
Ți-aș da atâtea sărutări
Și urări de bine.

Ți-aș cuprinde mijlocul în brațe
Și te-aș săruta cu foc,
Ți-aș spune visuri deșarte
Și nu te-ai supăra deloc.

Ne-am plimba împreună
Pe cărări pustii -
Avea-voi această idilă:
- A mea să fii!

În noaptea veșnicei uitări
Te vei întoarce iară -
Ți-aș da atâtea sărutări,
Pe tine să te doară!

Te vei duce

Amară-i viața să trăiești,
Amară-i viața pe pământ,
Atunci când nimic nu ești,
Mai bine în mormânt.

La sfârșitul unei vieți,
Tu vezi cu jale
Cum anii - ca lungi nămeți -
S-au scurs la vale.

Când anii tăi de trai
S-au dus pe nesimțite
Și când noroc nu ai,
Mai ai o rugămintă.

Să mori atunci, ai vrea,
Să mori, să te risipești,
Să nu mai ai viața
Pe care o trăiești.

Regele batjocorit

Repede am plecat dintre voi,
Prea repede chiar,
Acum nu pot de nevoi
Să mă întorc iar.

Dar va veni o vreme
De mă voi întoarce odată -
Sub povara ei va geme,
Atunci, o lume toată.

Mormintele se vor deschide
Și morți vor răsări,
Pe pământ vor descinde
Duhuri și stafii.

Și o să mă răzbun pe voi,
Oameni ai neputinței -
Iar noi, niște strigoi,
Cu lauri ai biruinței.

Căci dacă în viață,
Știați a ne batjocori -
Într-a morții casă,
Noi vom birui.

Marea forță

Boala îmi dă
Forțe neîndoielnice,
Pe care cei sănătoși

Nu le au.
Furtuna, fulgerele
Mă fac să am izvoare
Inepuizabile -
Dar nicio durere
Sau suferință
Nu-s destul de puternice
Să-mi diminueze
Tăria.
Nici chiar sfârșitul
Nu va putea să-mi scadă
Forțele care se găsesc
În sufletul meu.

Refacerea inimii

Oameni,
Stingeți-vă focurile
Care se găsesc
În inimile voastre.
Distrugeți orice scânteie
Care, născută
Dintr-un sentiment
Sau idee,
Tinde să se apropie
De trupurile voastre
Și să le cuprindă.
Astfel,
Veți fi mai liniștiți,
Recăpătându-vă inimile
Pe care le-ați avut înainte.

Glorie veșniciei

Aș vrea să fiu veșnic
Ca voi, munților;
Veșnic ca voi, apelor,
Sau veșnic ca nemărginirea;
Să-mi curg neîncetat
La vale
Bucuriile, dorințele, necazurile.
Din toate astea ar răsări un fluviu imens,
Care întotdeauna va curge.
Astfel, trăind, gândind,
Voi fi veșnic,
Voi uita totul -
Dar poate memoria
Celor care mi-au fost
Dragi-nu.
Astfel, după câteva
Mii de ani,
Voi dori să mă întorc
În lumea oamenilor
Pe care i-am iubit.

23

Dă-mi o torță, veșnicie

O, tu, veșnicie
luminează-mi drumul
cu o torță din
smoală și pământ,
căci pământul chiar,
pe care am trăit,
a fost prea strâmt

pentru sufletul meu;
luminează-mi calea
până acolo, unde
Universul începe
să se sfârșească -
dar până acolo, unde,
printre nori tot mai rari,
se văd luminoase
limitele Universului.
Dar vai,
să nu mă rătăcesc -
căci toată această lume
este infinită -
fără de sfârșit.

Incendiul mării

Marea Terrei
se aprinse,
iar acum
o uriașă flacără
se ridică
până la cerul
inaccesibil pământenilor.
Aceasta, din cauza
unui fenomen necunoscut
chimiștilor și fizicienilor,
care atunci nu existau.
Extratereștrii,
din dorința de a salva
această părticică,
cu uriașe aparate
au venit pentru a stinge

incendiul.

Dar nu era destul,
apa trebuia să nu fie
atât de adâncă,
căci conținea
pentru foc, o inepuizabilă
sursă de energie;
trebuia ca lumea să fie răsturnată
cu partea de sus
înspre adâncuri.
Munții au fost aruncați
în adâncurile mării,
iar vârfurile cele mai înalte
amestecate cu apa.
Astfel au rămas vestigii,
fințe ale mării,
în trupurile munților,
unde se găsesc și azi -
iar noi le descoperim.

1981

Tinzând spre veșnicie

Mergeam spre Veșnicie,
legat la ochi,
cu mâinile băjbâind
prin întunericul Necunoscutului,
care-ntr-o noapte
îmi luase-n stăpânire
sufletul.
Călcam pe prundiș
și pietre alunecoase,
care scârțiau dureros

și aspru;
iar sus,
în spatele și înaintea mea,
le răspundea
ecoul Nemărginirii.
Și poate aș fi mers neîncetat,
sfidând necunoscutul,
dacă nu mi-aș fi simțit
picioarele de plumb -
iar trupul - o povară.
Atunci am deschis ochii
și am văzut
că-n lunga-mi cale călcasem doar oasele
tuturor celor ce se născuseră
și muriseră
pe Pământ.
Și fiindcă le-am călcat,
strivindu-le,
în drumul pe care-l parcursesem,
mi-au cerut un tribut -
iar acel tribut
eram eu.

Fără moarte

Aveam de gând
să nu mor
niciodată.
Îl învinsesem
pe zeul morții,
lovindu-l în ochi
cu fulgerul Veșniciei.
Privindu-l drept în față,

i-am spus:
- degeaba încerci
să rupi
sau să sfărâmi
continuitatea Veșniciei -
căci nu poți
să o schimbi,
ea va exista
întotdeauna.
Prin moarte produci
doar cicatrice
în epiderma
nesfârșitului.

Doar ce-a rămas

Călătoream în Timp
și-n Spațiu,
distrugând toate stelele
Veșniciei
pe care le întâlneam
în cale.
Apoi am distrus
stelele terestre:
ale războiului, ale suferinței
și celelalte.
Doar Steaua Iubirii
am lăsat-o neatinsă,
deoarece tu,
așa departe cum ești,
tot îmi dai speranțe
că mă vei iubi
vreodată.

Întârzieri

Primăvara asta
a cam întârziat
deasupra noastră,
lăsându-ne ceva
din Iubirea
pe care o ducea
spre Veșnicie.
Stelele
se stingeau
în depărtări, neștiute,
pe cer -
iar tu
nu-mi dădeai dragostea
cu care
îmi erai
datoare.

28

Demoni ascunși

În fiecare dintre noi
există un demon:
al vieții sau al morții,
al bucuriei sau al tristeții,
al iubirii.
Demonii noștri,
tainic din priviri
se-nfruntă între ei,
iscând uneltiri -
vajnic neam de zei.

Oh, când îți voi înfrânge
demonul inimii tale,
să ți-l strivesc, scrâșnind.
Atunci calea spre tine
mi-ar fi liberă;
și, poate, cuprinzându-te
în brațe, aș zâmbi
sau aș plânge.

Naufragii

Îmi cufundasem privirile
în ochii tăi,
încleștându-mă de toate
frumusețile lor.
Și acum,
parcă pluteam
pe o mare nesfârșită,
lină,
albastră
și însorită.
Oare de ce,
când îți văd ochii,
îmi vin în minte
mări senine
sau munți de apă
și-s cu gândul
la cei care, plecând
pe mări,
nu s-au mai întors?

Transformare

Când am plecat,
era ai atât de albă,
cu sânii goi, albi și tari,
ca doi crini
dureros de ademenitori.
Iar corpu-ți era alb -
dintr-o marmură
de-o imensă culoare
a păcii și a durerii.
Dar când m-am întors,
era i întunecată.
și fața și sânii - totul.
Razele dorințelor
și ale voluptății te-au dogorât,
întunecându-ți chipul;
și poate nu te-aș fi recunoscut,
dar ți-au rămas ochii,
de un verde imens,
care tainic îmi șopteau, ca-n trecut:
- iubește-mă!

Nostalgii pierdute

Noi nu vom trăi la infinit
sau să sfidăm veșnicia,
căci fiecare ni-i sortit
un scurt al vieții *via**.

* Drum, cale (lat.)

Noi nu vom smulge veșniciei
o fărâcă, căci ar fi în zadar -
ci ne vom mulțumi
cu al vieții, aspru har.

Și vom păși spre moarte,
cu toți mâinile ne-om strânge,
vedea-vom ale noastre soarte -
triști fiind, vom plânge.

Spre zări necunoscute

Săgeată
aș vrea să fiu
să spintec nemărginirea
Blaga - Vreau să joc

Spre zări necunoscute
aș vrea să merg mereu,
atâtea bucurii îngropate
să le dezgrop, acuma, eu.

Atâtea frumuseți uitate
în suflet mă dor,
căci tu ești departe,
*mon saint trésor!**

Dar să ating veșnicia,
acolo te voi găsi -
unde răzbate iubirea
*par l'infini***.

* Comoara mea sfântă (fr.)

** peste nesfârșit (fr.)

Paradoxala fugă

Dumnezeule!
de atâta fugă
mi s-au înmuiat picioarele,
trupul nu-l mai simt,
iar oasele mi-au amorțit.
Căci iată,
fug mereu
de moarte,
mă urmărea
de când m-am născut,
fiori dându-mi
și vise nedeslușite.
Dar de ce să mai rătăcim
pe pământ,
cu pași de uriaș,
mai bine trimite-ne
în imensitatea cosmosului
și dă-ne aștri călători,
pe care să călătorim
la nesfârșit.

Reîmpreunare

Numai pe tine te am,
trecătorul meu trup.
Blaga

Acum am părăsit trupul,
căci legile morții
mi l-au distrus,

dar totuși exist.
 Dar dintr-o imensitate
 făr' de sfârșit
 o să-l reconstitui,
 căci altfel,
 cum aş putea
 să nu-l am,
 când dureri și suferințe
 și bucurii neîncetate,
 doar el mi-a dat;
 căci făr' de el
 n-aș mai fi eu;
 a fost frumos
 și a fost
 tot ce am avut
 mai drag
 pe lume.

Călătorie după moarte

Pământule, dă-mi trupul înapoi,
 pământule, tâlhar, de ce mi l-ai furat,
 de ce mi l-ai ascuns în sânul tău de sloi,
 de l-am hulit
 a fost al meu,
 dă-mi trupul, înapoi.

Blaga: Pustnicul

Dar ce adâncă-i noaptea,
 fiori îmi străbat gândirea,
 acum și moartea
 și-a isprăvit menirea.

iar spiritu-mi un fulger,
cu zvâcniri neîncetate,
un plâpând lujer
prin veşnicie se zbate.
De stele să nu te atingi,
căci te-ai zdrobi prea repede,
căci poţi să te frângi
suflete, prea repede;
dar unde să-l ascund,
să stea mai bine -
să nu-l mai aud
ciocnindu-se de mase vide.
Oh, de aş avea trupul
ce pe pământ l-am avut,
în el mi-aş pune tot suflul,
în trupul cel mut.
Oh, daţi-mi, daţi-mi trupul înapoi,
să-l am acuma iară,
chiar dacă ar fi de mine însumi
să-l despoi,
oh, daţi-mi trupul, trupul înapoi.

Zadarnica alergare

Eu alergam liber pe câmpii,
cu părul fluturând în vânt,
descătuşându-mă de imensele robii
ce mi le dădu acest pământ.

Eu alergam spre iubire
să o cuprind în braţe,
căci a ei justă menire
e să ne dea speranţe.

Deși alergam din răputeri,
mă lăsă departe în urmă,
iar la sfârșitul vieții, al unei veri,
intrat-am într-o densă umbră.

Deși alergam spre iubire mereu,
fiindcă anii au trecut,
am întâlnit în drumul meu
doar al morții chip slut.

Trecute lucruri

A fost o primăvară cum numa-n vis
aș fi putut să văd
cu vântul suflându-mi părul lins,
pe când în sufletu-mi era prăpăd.

A fost o primăvară a tinereții,
cum multe aș vrea să mai fie,
dar niciodată acei ani ai vieții
la mine n-o să mai vie.

Dar de unde atâtea primăveri
ce sufletul mi-au robit,
căci tot ce-a fost ieri
de negura vremi-i copleșit.

Căutări

Vântul de miază noapte
s-a pornit să bată,
cu întunecate șoapte,
pe Arthur Rimbaud îl caută.

Vântul de miazăzi
 cu al său suflu *très chaud*,
 a pornit, tot va porni
 să-l caute pe Arthur Rimbaud.

Și toate vânturile-mpreună,
 au pornit să caute, *parce qu'il faut***
 o stea stranie, nebună,
 ce a fost Arthur Rimbaud.

Amăgire

Mă-ndoiesc de asta, deși sigur am crezut,
 când ți-am privit ochii-ntunecați,
 că-n adâncurile lor am văzut
 imaginea munților îndepărtați.

Iar când ți-am citit în suflet, ce amarnic
 plângeam atunci și suspinam,
 căci am văzut un gol și zadarnic
 te iubeam atunci și mai speram.

Viitoare împliniri

Poate a fost numai vântul când geamul s-a scuturat
 dar poate a fost o făptură de vis,
 căci sigur aş fi jurat
 că ai fost tu, când l-am deschis.

* foarte cald (fr.)

** pentru că trebuie (fr.)

Eu te visez mereu de când te-am văzut,
dar în vis nu pot să-ți văd fața -
și atunci ce folos că te-am cunoscut,
ca să-mi amăgești doar viața.

De-ai veni la mine, căci nu ești departe -
oare acest lucru ți-ar fi greu,
avea vom, deci, o altă soartă
și ne vom iubi mereu.

Părerii

Cum sunt acum niciodată nu am fost, îmi pare,
deși doream să fii mereu lângă mine,
stranie a visului meu arătare
ce nu-mi poți aduce acum bine.

Te-am visat odată, visul era bizar,
bizară erai și tu - cum ai apărut,
te vedeam prin ceață, dar în zadar,
să mă-nchin ție, unui altar temut.

În lumina în care te-am văzut întâia oară
și apoi în altele, în care te-am văzut,
un înger palid - ce sta să dispară,
un ideal pierdut, demult apus.

Când mă vei vedea și tu venind din zări,
venind încet și suspinând, venind,
când abia sosit din depărtări
te voi cuprinde în brațe suspinând.

Izbucniri

Eu nu știu de ce în primăvara asta bizară,
învălmășite, gândurile neîncetat mă-ntreabă:
- De unde am în suflet atâta noroi și stele -
căci aceste lucruri, niciodată, n-au fost ale mele?

Nici eu nu știu prea bine ce să le răspund,
dar un glas din adâncuri, mă face să aud,
că toate aceste amintiri din mine,
ar fi toate doar pentru tine.

Lumini și umbre

Plouase mult, cum niciodată nu a mai plouat,
spumegând, pâraiele curgeau la vale,
iar eu, de-abia atunci am aflat
că nu mă iubești și am plâns cu jale.

Iar norii învinși, de pe cer s-au dus,
deasupra soarele vieții, puternic strălucea,
dar sufletu-mi frânt și răpus,
din bezna tristeții niciodată nu se va ridica.

Vanitas

Ce-am să fac în viitor, nici eu nu știu prea bine,
am să înnebunesc sau am să te iubesc pe tine,
când cu ale tale brațe mă vei cuprinde în treacăt,
am să-ți spun: dorințelor din inimă odată le-am pus
capăt!

La mine de vei veni, va fi-n zadar,
Doar când va suna al întâlnirii ceas iar,
Uitând de suferințe și de toate,
Fugind în lume, uita-v-om și de moarte.

Cântecul comunardului

Bucurați-vă, deci, comunarzi cu toții,
căci nu mai sunt regi să vă-nșele, hoții,
iar asupritorii toți s-au dus - un șir întreg de regi,
asemeni corăbiei, de la țarm când o dezlegi.

Dar să privim cu toți-n depărtare:
vedea-vom Libertatea, auzi-vom a ei chemare,
din ruine ne-ndeamnă să ne clădim
o viață nouă, ce de mult dorim.

Dar a Libertății făptură încet se îndepărtează,
căci mai tare decât ea, nedreptatea veghează
ca orice ridicare pentru Libertate
să o poată sfărâma pe îndelete.

Discurs la începutul revoluției Comunei din Paris

Vezi, rege stăpânitor, mulțimea care zbiară,
care-ncepe a se-ntărâta, mai puternic iară?
sunt oameni, pe care tu neîncetat îi spetești,
sunt ființe, al căror tiran tu, preamărite ești!

Vezi câți-s de mulți împreună
căci un strigăt de revoltă îi adună,
ei acum ar putea să-ți sfărâme
al tău tron și-o sută de coroane.

Dar odată se vor ridica și vor învinge,
cei pe care azi îi conduci prin legi,
și atunci, învingători, vor înfige
al libertății steag în țeasta ultimului din regi.

Dorințele vieții

Pour Agnette

40

Au înflorit cireșii iar
și florile-n câmpii -
iar eu mă-ntreb cu amar:
- De ce nu vii, de ce nu vii?

Iar vara a trecut,
iar eu te iubesc încă -
dar tu n-ai vrut
să mă vezi, adică.

Acum ești lângă mine,
în toamna cu nesfârșite ploi -
ce-mi pasă de amara
și lung-a vieții, cale de nevoi.

Dar totuși iarna a venit,
ce tristă-i viața și natura -
o dorință nu mi s-a îndeplinit:
plecând, să-mi dai o sărutare, numai una.

Mereu vei fi departe

Motto:

În veci îl voi iubi și-n veci
va rămânea departe
Eminescu - Luceafărul

Când te-am văzut, Agneta,
în sufletu-mi răvășit,
puternic am simțit dorința
de a iubi sau a fi iubit.

Când cu ale tale dulci priviri,
zâmbind, spre mine te-ai uitat,
din suflet întregile-mi simțiri,
atunci, putere nouă au căpătat.

Dar nu ne va fi dat ca-mpreună,
să ne ducem ale noastre vieți,
căci piedicile-n cale ni se adună
ca după furtună, a iernii nămeți.

Aleile iubirii

Eram cu iubita mea,
mi-aduc aminte bine,
când neîncetat îmi spunea:
- Ce dor mi-a fost de tine!

Iar vântul ne răvășea părul,
poleindu-l încetișor,
de ea lipindu-mi umărul,
îi șopteam: - Și mie mi-a fost dor!

Pe aleile iubirii
ne-am fi plimbat împreună,
dar ceasul despărțirii,
ce dureros acumă sună!

Primăvara

Motto:

Și-n seara când ne-om despărți,
te voi ruga..
să-ți amintești c-ai fost și a mea
Minulescu - Romanța fără muzică

42

Iar satul era împrăștiat în vale,
pe colină mirosea a flori,
sărutându-ți buzele calde,
îmi treceau prin inimă flori.

Iar eu îți admiram frumusețea,
tu mă iubeai la nebunie
și nu ne gândeam că tristețea,
odată va să vie.

Dar de ce te-ai dus, a mea iubire,
îndepărtându-te de mine,
căci nici moartea n-ar fi avut menire
să mă despartă de tine?

1982

Minunății și vise

Înainte îmi apăru femeia ispititoare,
e așa cum o știm cu toții: seducătoare,
din cap până-n picioare aproape goală,
pe umeri căzându-i al ei păr de smoală.

Însetat, privindu-i frumusețea, i-am zis:
deși credeam că totul poate e un vis,
al vieții de acum împlinit fapt,
mă-ndeamnă ție, deci, să-ți dau un sfat.

Pe mine-n veci să mă urmezi -
căci o viață-ntreagă, neîncetat veghez,
să-ți vorbesc doar o singură dată,
căci traiul mi-e amar, precum viața toată.

Dar mi-a răspuns, privindu-mă tremurător:
eu nu pot să te iubesc, căci ochii tăi mă dor;
departe-ntotdeauna de mine vei fi,
oare cum suntem, am putea a ne iubi?

Oh, tu ideal feminin pierdut,
o clipă să fi stat, aș fi vrut,
dar cu ale tale dorințe deșarte,
în veci vei rămânea departe.

Cromax

Era târziu,
întârziat în noapte,
pe străzi pustii,
nelămurite vise
veneau de departe.
Și mă bătea un gând,
să știu odată,
cât mai curând,
secretul fără dezlegare
al unei lumi,
al lui Dumnezeu,
o arătare
din cer pân' pe pământ,
dar, poate, totuși,
adevărată.

44

Noaptea celor sărmani

Pe străzi,
vechi cheflii
ai toamnei târzii,
zugrăvind în gând
somnul nedormit de-o noapte.
Peste clădiri, departe,
luna luminând
tristele lor soarte.
În minte apărând
incertitudini,
o banalitate,
ale unei vieți
ieșite din noapte.

Cântecul bețivului

Mai dă-ne, Doamne, doar un an,
să mai trăim cu toții,
la Duvos și al lui han -
și lasă-ne în voia sortii.

Mai dă-ne, Doamne, vin și băutură,
să ne-mbătăm în zori
și țuică, încă o tură,
apoi, liniștit să mori.

Mai dă-ne, Doamne, un pic de vlagă,
că cerul s-a-ntunecat,
iar acas' familia-ntreagă,
demult, odihnii s-o fi dat.

45

Confluente

Mereu aceleași ape -
și totuși altele,
trec de veci în veci
peste pietrele înnegrite
de vreme.
Și mereu aceleași suferințe -
și totuși altele,
trec peste sufletele noastre,
întristate de-așteptare
și deznădejdi.

Contrastele vremii

Va ploua.
O furtună îngrozitoare
o să domnească peste Fire -
și totuși, cerul
e încă senin,
soarele
mai strălucește.
O să murim cu toții;
și totuși,
noi zâmbim și râdem -
ce veseli suntem cu toții;
Moartea nu ne poate
pleca capetele.

46

Destine

Eu m-am născut iarna,
Când zăpada sta troienită-n câmpii,
Iar îndepărtată, vara
Ne dădea vise reci și pustii.

Eu m-am născut să descopăr frumuseți bizare
În rândul celor unde m-am născut,
Să aprind ale iubirii focare
În inimile celor ce m-au văzut.

Eu m-am născut să te întâlnesc pe tine
În lungul drum al vieții -
Să ne iubim noi doi, puternică iubire,
În anii acești, ai tinereții.

Mărturisiri

Eu am venit din Maramureș,
straniu ținut, pământ secular,
când simțeam în suflet al vieții iureș
și-mi făcusem din iubire un altar.

Iubeam ce era frumos și pur,
frumuseți nebănuite în inimă purtam,
înfruntam al vieții destin dur -
și iubeam tot ce-n gând visam.

Aș fi vrut să te iubesc pe tine,
dar pierdusem tot, într-o nebănuită zi -
și-am crezut că ar fi mai bine
să las pe viitor, ce vroiam a iubi.

47

Crezuri

Eu nu am vrut să-l detronez pe Dumnezeu,
Să mă urc în ceruri mai înalte,
Să mă cred eu însumi mare zeu -
Ori să creez alte lumi adevărate.

Am vrut doar să preaslăvesc iubirea,
Să fac din ea un altar sfânt -
Deși era greu, asta-mi era menirea,
Pe un straniu, neprimitor pământ.

Astfel am vrut să te iubesc pe tine,
Să fii-ntotdeauna aici, antică zeiță,
Iar pentru a te avea pe tine
Aș fi îndeplinit orice dorință.

Rugă pentru tine

Eu aş vrea să te iubesc
sau aş vrea să mor -
căci mă gândesc:
iubirii nu-s dator.

Căci te am pe tine,
iubire de mi-ai da -
tot ar fi mai bine
să-mi laşi, atunci, viaţa.

Cu părul tău întunecat
faţa-mi acoperă -
iar lângă tine nemişcat,
aş trăi o eră.

Revarsă-ţi părul întunecat
Peste obrazul meu
Şi-ţi voi spune neîncetat
Că te-am iubit mereu.

Dar atinge-mi obrazul înfierbântat,
Iar tâmpilele neîncetat îmi zvâcnesc,
Căci de mult nu mi te-ai arătat,
Să ştiu măcar de ce trăiesc.

Iar eu îţi voi atinge buzele uşor,
Să te sărut, mă mai întrebi,
Iar suflarea-ţi, obrazul mi-l atinge,
Ca vântul vara, lanul înaltei ierbi.

Căci nu te-am sărutat măcar o dată,
Cu toate că aş îngenunchea înaintea ta -
Sau să-ți dau a mea viață toată,
Pentru un zâmbet, ce gândul mi-ar lumina.

Suferințe

Dar lasă-mă în genunchi în fața ta să cad,
Să mă închin ție, ca unui zeu,
Sărutându-ți mâinile, suspinând dureros și fad,
Să-ți spun tot ce am pe suflet, eu.

Căci te iubesc, fără tine un chin mi-e viața,
Amintirile din suflet, mai mult traiu-mi amăgesc -
Și-ntotdeauna, fără încetare, seara sau dimineața,
Mă-nspăimânt, văzând ce mult te iubesc.

Și totuși, toate pe acest pământ
Îmi sporesc neîncetat al vieții chin -
Al iubirii chiar, sfânt și neîntinat legământ,
Îl duc spre al distrugerii, sălbatic declin.

Refuzuri

Nu m-ai lăsat să-ți mângâi părul, nici să te sărut,
nici să-mi recunoști iubirea din inima mea,
te adăposteai după al nerecunoștinței scut,
zâmbind mereu, iubirea-mi refuzând, îmi amăgeai viața.

Nu m-ai iubit, o știu, prea bine,
nepăsătoare erai când te-am întâlnit -
dar eu, cum te iubesc, aş vrea să fac din tine
al meu veşnic idol de granit.

Eu aş vrea înaintea ta să cad -
poate aşa ar fi mai bine,
să trec de-al neiubirii vad,
apoi să mă îndepărtez mereu de tine.

Vis

Era ca în vis, o lume neorânduită,
Icari şi zei cu capete sfărâmate,
O atmosferă densă, nemaîntâlnită,
Cu beţivani alungaţi afară din cetate.

În lumea aceasta de vis, stranie adunătură
De patimi sălbatice şi neorânduiei,
Cuvinte grele, câte o înjurătură,
Plutind din greu, oprelişti şi tânguiei;

Acolo te-am găsit pe tine, o zeiţă,
Frumoasă fiinţă, ce stăteai pură
În mijlocul unei lumi de răzmeriţă,
Cu josnice porniri, la fiecare faptură.

Paradoxuri

Mergeam pe cărări neştiute, neştiute aventuri,
Căutând suflete moarte, sălbatice căutări;

Pe mări întinse, întâmplător, întinsele mări
Erau, mi se pare, neștiute cărări.

În vis nu iubeam natura, aş fi distrus-o,
Iubeam doar visul, stranie înlănţuire
De fapte stranii, nemaiîntâlnite,
Să distrugă natura, stranie menire.

Te iubeam pe tine, ți-aş fi spus-o,
Dar te îndepărtai de mine, stăteai departe,
Şi atunci m-am gândit, ar fi mai bine
Să aştept şi m-ai iubi, poate.

Meterezele timpului

51

Corabia timpului, mergând mereu spre veşnicie,
Aş vrea s-o întorc din drum acum ori niciodată,
Să mai trăiesc o dată o bucurie
Din viaţa mea de altădată.

Sau ziduri de granit ce timpu-mi lasă,
Pe umeri ori în urma mea,
Le-aş sfărâma, căci neîndoios mi-apasă
Sufletul şi inima, ce veşnicia ar înfrunta.

Dar am dragostea într-o lume trecătoare,
Chiar dacă timpul trece neîncetat,
Iar viaţa scurtă, sfidătoare,
Nu dă înapoi ce odată a luat!

* * *

Primăvara ce s-a dus,
cu ale ei nuanțe,
în suflet ne-a repus
apusele speranțe.

* * *

Depart ești de mine,
amorul eu ți-l plâng,
căci timpul nu vine
ca-n brațe să te strâng.

* * *

O, timpule trecut,
ce repede te-ai dus,
un adio, neînsemnat salut,
măcar să-mi fi spus.

* * *

Eu aș vrea să călătoresc printre stele,
să mă-ndepărtez de acest pământ,
să-mi caut nemurirea printre ele,
să-ndeplinesc ce am luat cu legământ.

* * *

Oare de ce, Dumnezeule, m-am născut
pe pământ, sub un cer de-o întunecare vastă,
când nu am avut ce aș fi vrut,
nemurire și o iubire castă?

* * *

Femeie ești, zeiță de ai fi,
suflete neconținut ai dori să chinuiești -
și atunci, cu siguranță vei gândi:
- ce bine-i astfel să trăiești!

* * *

Eu nu te-am sărutat măcar o dată,
cu toate că aș înșenunchea înaintea ta,
sau să-ți dau a mea viață toată,
pentru un zâmbet, ce viața mi-ar lumina.

* * *

Era plictisitor, cum niciodată nu-a mai fost -
iar eu învățam reacții la chimie,
mai târziu, de o viață fără de rost,
cine vroia să mai știe?

* * *

Scrisesem o primăvară-ntreagă,
de când te-am cunoscut pe tine -
și-mi erai tot mai dragă,
când nu erai lângă mine.

Împărăția distrugerii

Dureros poem asupra situației actuale.
Pericol de a nu mai fi noi înșine,
prin distrugerea Terrei. Suntem împotriva

războaielor. Iubim acest pământ și ne
doare-n suflet orice rană pe trupul său.
De aceea, atâta vreme cât vom exista, nu vom
avea decât un singur cuvânt de rostit: pace!

Actul I

Cetatea dintr-a noua vale a cerului.
Un castel straniu, de zidurile căruia se sparg norii.
Un strigăt prelung, ca un dangăt de clopot:
- Pericol! Pericol!
Apar lumini și Zeul protector se trezește.

Dormisem somn lung
și poate nu m-aș fi trezit,
căci omenirea de multă vreme
nu se mai juca de-a războaiele,
iar rezervele atomice nefolosite
zăceau uitate în străfunduri,
rămase de la cea de-a șaptea civilizație a Terrei.
Certificatul de protector îl uitasem
într-un vraf de stânci, scăldate-n nori,
abia dacă-l voi găsi.
Dar iată, trebuie să-l caut -
și să plec spre Terra,
întunecată cursă spre război.

Actul II

În drum spre Terra se oprește pe Lună.
La poalele munților selenari
Zeul războiului, îmbrăcat în haine de
Războinic, cu o rachetă de distrugere - model
În mână, cercetează zăcămintele de uraniu din adâncuri.
Într-un moment de răgaz, întorcând privirile spre Pământ,
rostește:

Pot să distrug pământul, fărâma-n Univers
și să întorc timpul înapoi,
iar prin aceasta, un revers,
să fac oameni, din țărână, noi.

Aș transforma pământul în cimitir nuclear
și să dispară pădurea, orice luncă,
dar a crea de la început, iar,
cere, totuși, foarte multă muncă.

Zeul protector, care-l auzise, spune:

Pot să distrug războiul, rachete nucleare,
să le răspândesc sfărâmate în văzduh,
să strălucească iar neînvinsul Soare
și să mă iau la joacă cu al nemuririi duh.

Și de ce totuși nu o fac -
nu pentru că de tine mă tem,
ci picioarele-mi la care planetele zac,
de tine se leagă prin blestem.

Suspină și continuă:

când va cădea a 2000-a stea în marea infinitului
de tine voi fi liber.

Actul III

Zeul morții, în zbor prin Univers, peste uriașe valuri,
trece aproape de pământ. Având o viziune în viitor rostește:
dar ce văd,
pământ,
cimitir nuclear,

viața în Gefahr*,
 primejdie,
 morți nemaivăzute.
 Nu mi-ar plăcea
 să mi se dea
 astfel de morți,
 ai atomilor distruși,
 de alți atomi ai distrugerii;
 atomi vii,
 morți acum,
 planeta,
 imensitate, scrum.

Actul IV

Reprezentantul umanității îmbrăcat în alb,
 pe muntele Himalaya rostește:
 magi călători,
 spre nevăzut
 și strălucitori sori
 călătoreau spre infinit.

Scoate o bandă înregistrată cu discursul magilor:

Călătorisem mult,
 am străbătut toate
 cele 10 la infinit galaxii vecine,
 în lung și-n lat.
 Oaspeți ai planetelor pustii,
 dar ce-am dorit să găsim,
 n-am aflat.
 Pe aici, prin această vastă apropiere,
 locuibilă nu este
 decât Terra.

* În pericol (germ.)

Mai mult,
nici chiar laserul cu penetrație
veșnică,
în lungu-i drum
prin galaxii,
nu a dat semn
c-ar fi întâlnit urme
ale unei vieți pământene.
Înterupe înregistrarea și spune:
de ce să se distrugă
excepții,
unice,
rațiuni,
create-n mii de ani,
grele munci
ale omenirii,
inteligente,
romanțe
închinat nemuririi -
mai bine să le lăsăm așa.

Actul V

Reprezentantul omenirii, împreună cu Zeul protector, cu un efort
uriaș, distrug armele nucleare. Se aude un zgomot
surd și un
răcnet înfricoșător, venind din depărtări. Zeul
războiului, alarmat,
rupându-i-se o parte din suflet, vine spre Pământ.
Ajunge însă prea târziu,
mai târziu de anul 2000, tocmai când, mândru,
Zeul protector se înalță în văzduh,
ținând în mână un stindard pe care scrie:
Pace veșnică!

1986

Prezent

Din ciclul Actualitate

Semințe de grâu
împrăștiate în curcubeul ceresc
de lumini,
iată, vor rodi.
Grâu ceresc,
grâu luminos,
cu spice foșnind
și clătinându-se duios
într-o mare de lumini
a unui timp luminos,
în care trăim.

58

Drum

Din ciclul Actualitate

Pierdutul drum
spre veșnicie,
spre noi înșine,
din îndepărtate vremi -
drum la marginea
unui înfricoșător abis,
l-am regăsit.
Și trece prin inimile noastre,
spre cugetul nostru,
spre strălucitoare împliniri,
ale unui veac
fără de seamă
și ale unei vremi
de lumini.

Restitutio

Din ciclul Izgonirea lui Satan

Aici e pământul
pe care ți-l dau:
- Iată-l,
poți să mai iei
și alte câteva
lucruri.
Astfel îmi spuse
diavolul,
dăruindu-mi pământul.
- Nu, n-am să-ți accept
oferta,
deoarece tu
nu-mi garantezi
îndepărtarea
de această sferă
a tăcerii
și a vieții.
Iar eu,
vezi bine,
aș vrea să-mi fie liberă
călătoria
spre ceilalți aștri
ai infinitului
cer stelar.

Diavolnicii

Din ciclul Izgonirea lui Satan

Nu e
nici măcar glasul
celui ce strigă
în pustiu.
Doamne!
și nici măcar câmpie
nu-i;
însăimântători munții-s
aici,
de jur-împrejur.
Diabolici, înspre mine
își apleacă vârfurile.
Strig, Doamne,
și nimeni nu mă aude -
aicea-i Satan.
Doamne!
și nici măcar cărare nu-i,
să ies de aici.
Unde-i paradisul
pe care-l căutam,
Doamne, unde-i?
iad e aici,
nu rai.

Blestemat alint

Pădure blestemată,
în veci de veci,
să nu înverzești
cum ar trebui.

Când, în nostalgice toamne,
frunza-ți ruginește,
să nu dezvălui
niciuna din urmele
dușmanilor care se adăpostesc
în umbra ta.

Încremenească arborii:
pietre, schimonosiți spre cer;
solul, lumina niciodată
să nu-l atingă,
pădure blestemată,
în veci de veci,
de cei care sunt pentru cei care au fost.

61

Rugă pentru strămoși

Pentru toți cei care au fost și nu mai sunt, pentru strămoșii
pământurilor
eterne. Cu mii de brațe m-ar cuprinde înaintașii ce s-au
dus. Au fost și ei
oameni, oh, de ce au murit, cu credința neșămutată-n
sfânt au plecat. Îi plâng,
mă doare în suflet soarta lor, căci prea multe au fost
bucuriile și tristețile lor,

strămutate prin nostalgia infinitului în mine.
Ridicați-vă, nu vă fie teamă,
Dumnezeu vă lasă, el e bun, nu pentru el ați murit.
Veniți și acum nu plângeți.
Veniți, vă chem din negura adâncurilor, se poate,
e prea frumoasă viața ca să nu veniți.

Setea de Dumnezeu

Doamne!
mi-e atât de sete
de tine!
Căci, fără a te găsi,
te caut
de câteva milenii
prin toți strămoșii
care au murit
fără a avea
certitudinea
că tu ești
cu adevărat.

1. Blestem pentru Adam

Doamne!
de ce m-ai blestemat
să stau nemișcat
de o veșnicie,
legat în lanțuri
de stânca veșnicului timp?

Lumi ce cad
la poalele
stâncoșilor munți
și sori
ce se nasc
din haos,
de când sunt
tot aici,
iar tu nu mă lași
să duc omenirii
taina vieții
și a morții.

2. *În căutarea pierdutei împărății a Paradisului*

63

Merg mereu
spre veșnicie,
spre acea infinită întindere a Universului,
înspre pierdutul Paradis.
E atât de departe
Paradisul,
milenii după milenii
trec pe lângă mine,
merg mereu,
iar în minte
mi s-a transfigurat
tot ce mai păstram
despre conștiința
unei existențe orânduite
în Univers.

Drumul e întunecos,
iar făcliile
care trebuiau
să-mi lumineze calea
spre Paradis
s-au stins.

3. *Paradisul*

Nu-i nici măcar nimic -
nimic
din ce credeam să fie,
din toate lucrurile
oprite nouă,
nimic din setea
de cunoaștere
a celorlalte lumi
ale lui Dumnezeu.

Asta la marginea
Paradisului...

În mijlocul Paradisului,
nu te-am găsit pe tine;
Paradisul era gol,
ca o piramidă
în care nu s-a găsit
sarcofagul
pe care trebuia
să-l transporte
spre vremurile noastre,
prin milenii;

Paradisul nu te-a păstrat
prin veșnicie,
pentru întâlnirea
cu mine.
Unde ești, Dumnezeu,
unde să te mai caut,
dacă nu te-am găsit
nici în Paradis?

Merg mai departe
și nu mai am nimic
din înverșunarea dinainte,
când am pornit
în căutarea Ta.
Totuși undeva,
la limita dintre existență
și veșnicie,
te găsești Tu.

4. *Dumnezeu*

Nici tu nu știi prea bine
cum ești,
deoarece te-ai născut
din haosul primordial
al lumilor nedefinite
încă.
Ori, poate că ești
de o putere și clarviziune
însământătoare
și conduci nenumărate lumi
și destine intergalactice

și oricum ai fi,
cunoașterea ta
nu poate să fie
decât un straniu vis,
deoarece ești atât de departe
și sub o formă existențială
care nu va putea fi
concepută și atinsă
de nicio altă formă
a existenței în Univers.

Finita existență a Universului

66

Nu cred nimic
din tot ce mi s-a spus
despre infinita existență
a spațiilor intergalactice.
Căci, iată,
sunt câteva nopți la rând
de când visez mereu
că acest Univers
nu este decât un spațiu
extrem de limitat.
Mai mult chiar,
văd atât de clar -
în stânga și în dreapta mea
și-n jurul meu,
atât de luminos,
limitele Universului.
iar așa-zisul paradis al zeilor

e gol,
nu găsesc acolo
nici măcar pe ultimul
dintre zei, -
i-aș întinde, probabil, mâna
și i-aș spune:
bine c-am ajuns
până la tine,
în sfârșit!
De aceea, nu știu
ce să mai cred
despre această fantastică aglomerare
de aștri, stele și zei
pe infinitul cer
al Universului.

Disensiuni

pentru Flori

Bărbatul tău,
urât,
șchiop
și diform,
vede
și chiar mângâie,
în fiecare zi
și noapte,
minunatul
tău corp.
Iar eu însumi,
nimic
din toate astea.

Unde-i deci dreptatea,
acea cerească justiție
după care ar trebui
corpu-ți admirat,
măcar să fie
de cel ce-l iubește,
nimic
mai mult,
a-l avea
de tot.

Stau în ploaie;
ca pedeapsă,
picurii îmi cad grei
și pătrund
sub haine-mi,
straniu efect,
căci mă înverșunez
să iubesc
întotdeauna
o ființă-fantezie, în
ciuda in Justiției
care nu-mi dă
femeia altcuiva.

* * *

Noi ne îndreptăm spre viitor,
dar tare mult am vrea
să ne întoarcem, căci ni-i dor
de locul unde ne-a fost despărțirea.

* * *

Toate dorințele strămoșilor se regăsesc în mine,
ca într-un vas imens, ce niciodată nu fusese plin,
eu nu știu de unde am în suflet atâta bine
și am adunat în inimă așa de mult venin.

* * *

Te port neîncetat în suflet, comoara inimii mele,
deși știu că poate niciodată nu vei fi a mea -
și trec peste piedici neînchipuit de grele,
căci te iubesc nespun de mult, preafrumoasă stea.

Amestecuri

Considerentului că tu ai fi rămas aceeași

69

Noi ne-am condamnat
toți morții
și iată,
se răzună
acum.
Pierdutul amor
sub soare,
nu și-a găsit încă odihna.
Cu brațe albe
și atât de reci,
îmi înlănțui
gâtul.
Și-mi ceri
să te iubesc
ca-n trecut,
mai mult chiar.

Dar nu se poate,
căci nu mai sunt același,
gândul mi s-a schimbat atât.
Cum aș putea,
totuși,
să te iubesc,
la fel ca atunci,
demult,
căci totul nu mai e
ce a fost -
iar noi
nu vom regăsi,
de va fi
să ne întoarcem,
lucrurile în care
am crezut.

Regrete

Iubito!
E toamnă acum;
cad frunze ruginii
neîncetat
și totul e atât de trist;
nostalgic,
toamna ne învăluie,
căci frumosul s-a dus,
iar eu
nu-ți reproșez
c-a fost
o primăvară de vis
și o vară nebunatică
care au trecut peste noi,

iar tu
nu ai venit
să-mi dai dragostea
cu care
îmi erai
datoare.

Cult

Ești pervers
încă o dată pe atât,
ceri circumstanțe, deoarece,
în loc să te închini zeilor,
i-ai lăsat deoparte
și te-ai îndrăgostit de zeițele
ancestralelor îndepărtări;
le-ai iubit pe toate,
mai mult decât atât,
ai luat-o pe una dintre ele
și ai ridicat-o în slăvi,
mult mai sus decât locul
pe care i l-ar fi conferit zeii.
Ai iubit-o numai pe ea,
de aceea, din partea zeilor,
nu vei fi iertat niciodată.
Ce să fac atunci,
eu te-aș detronea, Zeus,
sau aș presăra calea spre ea
cu stele;
demonic mi-e crezul,
la fel și frumusețea ei,
dar este irealizabilă
o totală stăpânire
a existenței ei.

Stabilire

A iubi o femeie,
a adora o femeie,
a zeifica o femeie -
și, mai mult decât atât,
a face dintr-o femeie
sensul și țelul întregii tale vieți.
Iată ce pot să spun despre tine -
atât și nu numai atât,
zeiță deasupra luminii
și deasupra spațiilor
care se cred nesfârșite.
În scurgerea vremii
tu vei dăinui, iar pentru mine
ești totul și cred în tine,
în veșnicia ta.
Eu mă închin ție,
asemeni popoarelor barbare
zeilor păgâni și ancestralelor zeițe
și, asemeni, mai nou,
creștinătății, lui Dumnezeu.

Transcendență

Spre și prin tine,
eu: ție însăși ți le spun
toate astea

De fapt n-a încetat niciodată
straniul gând de a exista

o ființă atât de superioară
tuturor celorlalte.
Tu erai dintotdeauna
destinată să preexiști,
sau, predestinată să exiști.
Te-ai născut, desigur,
dintr-un conglomerat de frumuseți
și apoi, în momentul
când existai ca femeie,
iar eul tău era asigurat,
știai că va trebui
să devii tu însăși,
ai devenit ce era prescris -
te-ai preschimbat în zeiță.
Nici tu nu știi prea bine
de ce a fost să fie așa,
dar cert e următorul mănunchi
de reale fapte din viața ta:
odată ce ai devenit zeiță,
incomparabil, erai superioară
tuturor -
nu mai poți privi înapoi.
De fapt, azi, când ești atât de frumoasă,
existența ta de acum
se confundă cu cea din trecut,
se pare că nu ai fost altfel
și nici nu vei fi -
iar ca ființă transpusă
acestor umane legi de rând,
vei exista întotdeauna.

Divergențe

Tatăl meu a fost țăran,
tatăl său a fost țăran
și încă un lung șir prin eternitate,
în sens invers descendenței spre mine,
au fost toți țărani, oameni de rând,
aș putea spune.

Au fost atât de mulți,
încât îmi vine să întreb:
- ce caut aici, între voi,
eu, străin, cuget zdruncinat
de nervi și boli nervoase?
- ce caută această nebunie a mea
între mințile voastre?

Știu că voi nu ați fost
la fel ca mine și ați trăit liniștiți,
nu v-ați frământat gândul
cu atâtea inaccesibile întrebări
ca mine.

Pe de altă parte,
nu cred să ajung prea departe,
nu sare o așchie prea departe de tăietor -
nu cred că aș fi înzestrat
cu mari capacități potențiale
ale gândirii și m-aș preta,
material, la o existență de rând.

De aceea nici nu cred
că aș putea realiza ceva sigur
în toată această viață.

1987

Si conditionnel

Nefasta traiectorie a vieții mi-a
pecetluit existența devenirii de
mai târziu. De aceea mă gândesc la
faptul că, dacă totul ar fi fost altfel,
ar fi fost, sub multe aspecte, mult mai
bine, chiar dacă n-aș fi devenit ce sunt.

Ce ar fi spus mama mea,
care a trecut prin atâtea necazuri,
a cărei viață a fost plină de greutate,
dacă aș fi reușit undeva
la vreo instituție de învățământ
superior destinului de rând?

Dar, mai ales, ce ar fi spus
tatăl meu,
care avea creierul îmbibat
de conținutul alcoolului
și a cărei minte, genială de altfel,
era înconjurată de aburii beției
și care nu mai putea face față
traului de peste nivelul de jos,
dacă i-aș fi spus:

- Tată, am reușit la facultate,
sunt și eu bărbat de acum?!

Dar, fiindcă
nu s-a întâmplat din toate astea nimic,
trebuia eu însumi
să arăt tuturor,
că am nebănuite puteri

și posibilități
de a ajunge acolo,
unde încă nu a ajuns nimeni
din lungul șir al strămoșilor
care au fost aici înaintea mea.

Exigență

Îți trebuie
mult mai multe lucruri
la trecerea în neființă,
ca atunci când te-ai pregăti
să întreprinzi
o mare călătorie în viață.
Căci nu știi
cum vei fi întâmpinat
la poarta lumii de dincolo;
nu știi, de fapt,
cum vor fi clasificate
toate faptele tale de aici -
și nici intenția ta
de a aduce ordine
printre zei,
nu știi cum ar putea fi interpretată
de mai sus - pușii
Olimpului.

Crez în mine

Eu l-am detestat pe Dumnezeu,
năpraznic l-am lovit
de mii de ori,

cu grele suliți,
dar niciodată
nu i-am negat existența.
Mai mult chiar,
am crezut întotdeauna
într-o stranie și îndepărtată stea
a destinului meu,
ce urma
să nu se stingă
niciodată.
Situată la limita
veșniciei,
trebuia să se apropie
mereu
de universul meu.
Și am crezut
în Dumnezeu
și în toate stelele
sale -
căci n-aș fi putut ști
niciodată
spre ce îndepărtate lumi
ar fi trebuit să plec
pentru a-l întâlni
pe Dumnezeu.

Încheiere

Trecut, o slabă amintire despre mine.
Prezent, nu mă mai doare nimic.
Viitor, orizont încețoșat, neclare zări,
crezul sfărâmat, idealuri prăbușite;

doar în zadar a fost această zbatere.
Îndepărtându-se de mine, o slabă pâlpâire,
rază de lumină incoerentă
și nimic altceva,
dispariție și moarte prematură.
Stele căzute din cer -
ce să mai cred, ce să mai cer?
Nimănu de fapt, nimic mai mult
decât am meritat.
Lovit pe nedrept, pot să spun:
- ați fost nejuști cu mine -
dar nu mă supăr și nu revendic
pierdutele lucruri, nimic deci,
doar pot să spun, drept mărturie,
las ceva în urmă, a nu fi trăit degeaba
și adio celor ce merită, și totuși,
în alte condiții m-ar fi iubit.

Retro

Din ciclul Proteste

Rătăceam sub norii duși
într-o imensă primăvară -
și credeam atunci
într-o altă
Revoluție proletară.

Nonsens

Din ciclul Proteste

Nu există
nici cea mai mică tendință

de distrugere a creierului -
acest uriaș laborator
în care se pregătește
anihilarea tuturor celorlalte izbucniri
spre distrugerea de sine.

Transformări

Din ciclul Proteste

Nu e decât asemeni obișnuinței creierului
de a gândi într-o anumită limbă,
sau o falsă interpretare a lucrurilor,
deși rădăcina inițială a luminii
e dreaptă și curată.

Depășirea condiției de neexistență
se face lent, apoi accelerabil,
până la limita insuportabilă a tăinuirii
celorlalte aspecte ale eului transfigurat.

Astfel că nimic nu mai denotă
caracterul inițial al lucrurilor,
expuse vederii și dreptei părtiniri,
meritând să fie evidențiate, fără
opreliști și tergiversări,
a dreptății, care oricând trebuie să răzbată
spre suprafața încărcată de lumină.

Mers înainte

Eu am plâns prima dată
în limba română.
Copacii cădeau peste mine nepăsători,
iar eu

nu le puteam îndepărta
 frunzele, trunchiul și scoarța
 care-mi răneau
 inima, fruntea și visele.
 Mai târziu, am fost rănit
 în aceeași limbă, -
 mă speria, mai ales, nu veșnicia
 ci imposibilitatea întoarcerii.
 Sub rece lumină de luceferi
 am învățat
 că putem să devenim nemuritori;
 să ne acordăm nouă
 tot ce este frumos, stabil și veșnic,
 aceste ființe, numită om;
 să călătorim doar spre lumină,
 atât de înverșunați și mândri, în neclintirea noastră,
 ca până la urmă să exclamăm:
 - Chiar și Dumnezeu e aici,
 alături de noi, despovărat de lumină!

Dimineața

Letargic, somnul mă părăsea,
 mă trezeam din somn -
 simțindu-mă iar eu,
 din nou eu însumi,
 revendicam dreptul
 la Lumină.

Dublă existență

Există două mijloace
 de a străbate existența:

în primul rând,
de a ajunge acolo
prea devreme:
atunci găsești
doar lumi în formare.

Sau, în al doilea rând,
de a ajunge prea târziu -
în acest caz
găsești doar haosul tardiv
al lumilor distruse.

Păstrare

Dar nu distrugeți limba,
acest ultim bastion al apărării,
împotriva uriașei derâderi
și a măsurilor luate
pentru distrugerea de sine.

81

Distrugerea limbii

Există mai multe posibilități
de a reprima o limbă:
- în primul rând,
să n-o mai vorbești de loc.
- apoi, să nu recunoști
că strămoșii tăi au vorbit
aceeași limbă ca tine;
- și-n al treilea rând,
să o stâlcești în așa hal,

Încât tu însuși
 să te îndepărtezi îngrozit, spunând:
 - această limbă n-am vorbit-o niciodată
 și: - aceasta nu-i limba înaintașilor mei!

* * *

Nu am niciun copac de doborât,
 pentru tăiat sunt doar cuvintele,
 multele, nemaiîntâlnitele cuvinte,
 care sunt supuse unei distrugerii totale.

* * *

De ce a reprima și nu a distruge?
 distrugi orice, un lucru mort, un zid de exemplu,
 dar nu reprimi decât ce este viu, ce se ridică la viață;
 de aceea am spus: reprimarea limbii.

Ardere

Nici pădurea nu promitea
 să ardă în întregime;
 carbonizat, lemnul va rămâne, nefastă reminiscență
 a ceea ce a fost sufletul, vreodată.

Lupta ***(între două stări existențiale)***

Între două stări ale Existenței
 Mă întorceam să văd, dacă nu cumva
 A mai căzut un Luceafăr din cer, -

Sau dacă nu,
Autorul celor 11 Elegii
Să mai fi scris vreuna,
Rămasă neterminată,
Până la data apariției celorlalte.

Vedeam că nu-i pământ dedesubt –
Și nici cer de lumini, deasupra mea –
Căci mergeam pe mișcătoare valuri,
Dar nu cred că m-aș fi temut
Să merg la nesfârșit
Pe întinderea glacială a Sferei.

N-aș fi pariat pe existența
Milenară a lui DUMNEZEU,
Căci îmi erau mult mai sigure
Starea de timp și de fapt
Ale acestei lumi.

Deoarece vroiam să mă-ndepărtez
De acel cerc strâmt –
Doream să mă îndrept
Spre o altă transcendentală Existență;

De aceea împrăștiam peste tot
Doar cuvinte mari, răzlețe,
Care erau frânturi ale inimii mele.

Și chiar dacă nu-mi rămâneau
Decât lumina glacială a poeziei,
Sau valurile nervoase ale Spiritului,
Credeam în mine
Și astfel mergeam mai departe!

Ex alta

Nu e decât o rupere
Dinăuntrul ființei.

Totul se accelerează
Și urcă din ce în ce mai sus
Până la culmea cea mai înaltă
A acestei posibile trăiri.
Până nu devine decât
O spasmodică mișcare,
Însoțită de o plăcere supremă.

De acolo
Coboară, dintr-o dată,
Într-o vale
De o liniște adâncă,
Însoțită de o imensă părere de rău.

Unii spun
Că ar fi plăcerea supremă
A vieții și a lumii,
Din care s-ar fi născut totul.

Afirmația nu e adevărată
Nici măcar în parte,
Sau privită dintr-un anumit
Punct de vedere.

Căci eu înclin să cred
Că nu e decât o părelnică existență,
Înșelătoare doar, a unei stări
Și n-ar fi condiția tuturor lucrurilor,
A nașterii și a perpetuării vieții.

Probleme existențiale

Problema cea mai importantă
Este, desigur,
Depășirea imposibilului.

A îngrađi limitele
Neputinței de a acționa,
În așa fel, încât
Să nu mai rămână
Nici o îndoială
Că s-ar putea opri
Calea spre reușită.

Opusul oricărei înălțări
Este o prăbușire totală;
Orice frumusețe excesivă
Are și un revers
Neînchipuit de urât,
Al stării lucrurilor, proprii ei.

Trebuie, totuși, să existe
Ceva impropriu,
În orice desăvârșită ordine,
Pentru ca aceasta
Să fie totală.

Nimeni nu poate spune
Că a atins perfecțiunea,
Deoarece el însuși
A fost perfect.

Iată deci, conglomeratul
Și starea de fapt a lucrurilor
Cele mai prielnice
Devenirii spre înaltele existențe
Ale desăvârșirii.

Înainte

Noroiul striga, în urma mea:
Oprește-te, o clipă!
Din abcesul de resturi
Și putrefacții
Se poate, totuși, face ceva.

Nu te înșela, cedând
Această clipă – proprie prezentului –
Pe nemărturisite lucruri.

Durează-ți, dacă vrei să ai –
Fericirea, pe temeiul stabil
Al Existenței.

Și mai mult, încrezător în tine,
Nu lăsa să se interpună –
Între lucrurile realizate
Și aspirațiile de viitor –
Amprenta indestructibilă
A îndoielii.

Poți merge mai departe,
De aceea, crede în tine
Și ține socoteala
Trecuților și îndepărtaților pași –
Și să crezi
Că drumurile care vor veni
Te vor duce spre Victorie.

Confluente pierdute ale destinelor comune

O veșnică stea,
De milenii așezată
Pe firmamentul ceresc
Al Universului –
Iată,
S-a desprins
Și a căzut –
Peste milenii,
Peste Timp
Și infinite spații.

S-a scufundat
În înspumate mări
Și nu s-a mai arătat.

Nici destinele comune
Ale sufletelor noastre
Nu s-au regăsit,
Ci s-au scufundat,
Imperturbabil,
Într-o mare
Fără de sfârșit
A neizbânzilor
Și a destinelor zadarnice,
Prăbușite în haos.

Mai mult, chiar,
Nu pot să-mi explic
Acea stranie durere
A nereușitei

Și a unei tristeți izvorâte
Din faptul că tu
Nu ești lângă mine –
Și nu mă iubești.

Chiar când te văd
Și ar fi să te am,
Mi-e pustiu sufletul
Și mă tem
Că-s aproape
De-o prăbușire finală,
Izvorâtă din faptul
Că tu nu ești aproape
De sufletul meu –
Să ne unim existența
Într-un destin comun.

88

Întrebări fără răspuns

De ce te iubesc atât de mult, antică zeiță,
Căci port în minte, neîncetat, frumusețea chipului tău,
Iar fără preget, simt o stranie dorință
De a te vedea, frumoasa mea, mereu.

De ce ți-e părul negru, - atât de frumos -
Iar fața desăvârșită, atât de albă,
Buzele stranii – zâmbind atât de dureros,
Iar ochii întunecați, ascund o lume întreagă.

De ce mi-a fost dat să te întâlnesc pe tine
Și să mă-nnebunești cu frumusețea ta,
Căci, vai, nu pot – o știu prea bine -
Să ajung la tine, iubito, și să fii a mea.

Chip de femeie I

Omăgiu frumuseții tale. M-am coborât
din sfere mai înalte, căci și tu, deși
nu puteam să ajung la tine, erai aici,
pe pământ. Te-am văzut, la urmă,
așa cum ai fost.

Frumoasă ființă, tu vei exista întotdeauna,
Niciodată nu se va distruge antică frumusețea ta,
Ca tine – pe pământ – femeie, nu-i nici una –
Doar pe ceruri îndepărtate, o preacurată stea.

Căci te iubesc nespus de mult și duios,
Sau de un sălbatic alint te iubesc,
Aș vrea, iubito, să-ți câștig chipul frumos –
Și astfel, în genunchi să te preaslăvesc.

Ți-e atât de frumos și negru al tău păr,
Iar fața desăvârșită, ți-e atât de albă,
Pentru straniile tale buze și acum sufăr –
Robit sunt frumuseții din ființa ta întreagă.

Și robit sunt de toată frumusețea ta de vis,
Tu ești altfel - decât ale iubirii femei – toate,
Căci vreau să cred, ființă venită din paradis,
Deși e greu, să ajung la tine, se mai poate.

Sălbatică frumusețe – ce cunoști iubirea
A celor ce se vroiau zei – și nu-ți aduseră legământ,
Oamenii de rând, apoi – căci îți știai menirea,
Când ai gustat din taina visului, aici – pe pământ.

Fără șovăire, ești și tu femeie – ca celelalte,
Deși credeam că în ochii tăi nu se vede
Nimic josnic, decât idealuri mai înalte,
Îmbătat de frumusețea ta, iată ce vroiam a crede.

Și atunci, cuiva, ce m-ar întreba vreodată
Dacă am cunoscut femeia, cu adevărat –
Ce aş putea să-i răspund, atunci, sau altădată,
Dacă pe tine, sălbatico, niciodată nu te-am sărutat?

Chip de femeie II

Căci te iubesc și chiar dacă ar fi
să se întâmple ceva, ai exista
pe veci legată de sufletul meu.

Iubito, tu porți nume de baladă și de țară,
În inimă ascunzi nebănuite frumuseți de vis –
Te-ai născut dintr-a pământului întindere milenară
Și ți-ai răpit frumusețea din straniul paradis.

De aceea eu sunt îndrăgostit de ochii tăi frumoși
Și de toată frumusețea straniului tău corp –
În jur se găsesc toți zeii din sufletu-mi scoși,
Căci frumusețea ta, în adâncuri mi-o îngrop.

Și să te iubesc astfel, neîncetat pe tine,
Frumoasa mea, găsesc că nu este păcat,
Deși farmecul tău m-ar distruge pe mine –
Căci nici de pământ, pe veșnicie nu-s legat.

Chip de femeie III

Tabletă pentru a stabili încă o dată
că frumusețea ei era mai presus
decât orice izbutită realizare a
frumuseților terestre.

Era atât de frumoasă încât era mai presus decât
orice pe pământ. Imperii distruse se întindeau jos în
fața ei. Sălbatică și falnice castele prefăcute-n pulbere.
Tot ce era pământesc și vroise să se compare cu ea, să
fie chiar mai presus, era distrus.

Zei și împărați mai cruzi decât diabolicul
Nero îngenuncheau în fața ei, cerându-i un semn de
implorare.

Frumusețea ei îi învinsese pe toți. Dar ea trecea
mândră mai departe și nici măcar nu le făcea un semn
de milă, de atenție, cât de mic.

Acest pământ n-ar fi putut da la iveală ceva mai
splendid - și cum trecea nepăsătoare printre imperii
care-i căzură la picioare, departe de orice destin de
rând, - cine știe din ce îndepărtate universuri venea,
nu să se oprească, ci măcar să treacă printre muritori -
și să-i înnebunească cu frumusețea ei.

La capătul drumului se găsea un zeu perfect,
cu trup de marmoră, desăvârșirea frumuseții bărbățești
care o aștepta, poate.

Dar nu spre el se îndrepta, căci cine ar fi crezut
că își va întoarce măcar o dată ochii spre el, iar mândria
sa va ceda instinctului de femeie, și-l va iubi.

Chip de femeie IV

„Căci necesită o explicație multiplele forme
sub care te înfățișezi tu și faptul că ești
o stranie și austeră zeiță ce reprezintă iubirea –
religia care te-a ridicat în slăvi –
și nu cultul pentru zeii supremi,
de supunere față de puterea lor,
căci iubirea (...) e religia celor
care te admiră.”

Ce este ea?

Nume de țară poartă.

Nedefinit mister.

Demonică și inflexibilă frumusețe.

Austeră frumusețe, inaccesibilă oamenilor de rând,

Stranie înfățișare de sentimente și stări de

existență ale sufletului ei,

Sinceră expunere de pasiuni, care-i caracterizează

fința.

Zeiță cerească – expusă doar privirilor celor de sunt

datori cu-o moarte.

Inaccesibilă fință, între tainele de nepătruns

ale felului ei de a fi.

O zeiță care vrea să fie adorată nu pe altarul sacru

al religiei, ci pe altarul iubirii.

Altar granitic să învingi mari greutăți –

Să ajungi la el, să-l sfârâmi – apoi,

nu din ură – ci din iubire –

Și transpuse într-o expresie raportată la faptul

că poartă nume de femeie:

Zeiță perfectă a frumuseții și a iubirii,
Să te închini ei - să faci orice pentru ea -
Să treci prin nebănuite greutăți, până ajungi la ea,
Să fii demn de frumusețea ei, dar, până la urmă,
să o iubești ca femeie.

Din toate astea ești tu, demonică frumusețe.

Doina

În stranii jocuri de lumini
Să-ți învolutezi ochii,
Sub mișcarea faldurilor unei rochii,
Mări-ți-vei pașii, străini.

Să treci pe sub arcade,
Falnică și mândră, antică zeiță, -
Un străin ce te-ar vedea cade
În fața ta - și-ți urează o dorință.

Dar se vede că nu știi nimic
Din tot ce-i pământesc sub soare,
Căci mergi mai departe înainte,
Ducându-ți, inaccesibilă, a ta splendoare.

Știi că frumusețea ta nu e veșnică -
Sau poate crezi că va dura un univers, -
Dar la o stranie a sa prăbușire
Nu te gândești - căci e un regres.

Iar eu, avizat de toate aceste frumuseți,
Mă gândesc cum e posibil asta, -

Ca la toate straniile ființe ce iubesc
Să nu le răspunzi – și să rămâi impasibilă?

Datorită frumuseții ce tu o afișezi,
Nici eu nu știu - ești ireală,
Sau frumusețea ta o visez,
Ciudat, într-o lume, iată, ce-i reală.

Toate astea – straniu mister,
Nu se vor dezlega decât atunci,
Când straniuul tău chip - atât de auster,
Dezlegat va fi de așa-zise aspre porunci.

Și când vei fi aproape de mine,
Te voi avea - n-aș putea spune nu, -
Iar tot ce a fost insucces și despărțire
Voi vedea că-n noaptea timpului trecu.

1988

Cădere

Vezi, chiar Chipul
S-ar putea întoarce, cândva,
Spre țărâna inițială.

Imaginea de deasupra
Se va desprinde
Și va cădea printre nisipuri.

Nici tu însăți nu vei fi
La fel ca înainte.
Te vei schimba, din motive

Total neîntemeiate pe temeiul real
Al existenței tale.

Chipul, s-ar distruge –
Niciodată lumina să nu-l atingă.
Și atunci, ai rătăci la nesfârșit,
Pe cărări pustii, căutându-ți Chipul
Pe care iată, totuși, l-ai avut.

Împotriva ta

Tu n-ai fost făcută să fii iubită –
Nu ești decât un bloc de piatră.
Ți-e inima mai rece și dură decât orice granit
Care se află departe, undeva, la margine de lume.

Privirea ta

Prima dată, ar fi fost ochii –
Privirea nestrămutată a ochilor tăi,
Sau neliniștea schimbătoare a privirii –
Spre stele, spre zori, sau alte zări albastre.

Ți s-ar topi privirile în orizonturi nesfârșite,
Albastre ca ochii tăi, și nu s-ar mai întoarce.

Neliniștea din suflet se zbate, cu slabă speranță
De a depăși trupul și a zbura.
Și totuși, sufletul ți-e nestatornic –
Ar zbura spre iubire, spre zări îndepărtate,
Spre infinit, spre perfecțiunea pe care Tu
dorești să o atingi.

Ruperi

Cerul n-a fost făcut
Să fie golit de zei. Dimpotrivă.
Ei stau acolo sus, batjocoritor,
Ca o sfidare a neputinței omului
De a gândi și acționa.

Nu pot să mă ridic la tine.
De aceea, căzut în mocirlă, strig:
Dacă, totuși, ne-ai dat gândirea
Și felul acesta de a fi, vorbește tu,
În locul nostru. Căci, iată,
Tăcerea și neputința noastră de a vorbi
Străbat, în mod dureros, veacurile.

Și nici nu știu ce să cred
Despre existența ta. Chip viu,
Ființă care ești, sau numai amăgire,
Dusă de oameni prin secole, spre nedumerirea lor,
Și o falsă întronare a ta, deasupra lucrurilor?

Revers

Degetele nu sunt făcute să mângâie.
Gura nu-i făcută să vorbească.
Sufletul e supus tăcerii –
Unei ireversibile și apăsătoare tăceri.

Chipul nu-i făcut pentru privit.
Îl ascunzi printre umbre,
Delapidatoare și de pierzanie umbre.

Mă gândesc că mi-aș vinde crezul,
Limba, felul de a fi sau nefasta
Privire a lucrurilor. Totul se plătește,
Într-o anumită zi.

Mă joc cu raza de Lumină. Cred în imaginea pură.
Răsfrântă în ape tulburi, nu arată un Chip perfect.
Împroșcat cu noroi, totul arată altfel,
Căci, vai, asupra Luminii s-a abătut neantul.

Detest originea cerească a lucrurilor.
Existența dintotdeauna îmi repugnă.
Și atunci, care-i calea: Drumul dintre două prăpastii,
Sau fuga spre celălalt capăt al Universului?

Imagini sfărâmate ale zeilor

97

Ei nu-i este propriu nimic
Din ceea ce se numește
Trecerea în neînțelegere.

Chipul tău, să nu-l vinzi,
Nici frumusețea ta.
Veșnicia se măsoară prin etapele
Și minunățiile frumuseții tale.

De fapt, mă îndoiesc de totul –
Tu însăși, ar trebui să exiști aici,
Dar, pe de altă parte, ești departe.

Am rugat zeii, slabă speranță –
Nici cerul, dăinuind peste infinit,

Nu mi-a garantat c-ai putea fi
Numai lângă mine.

Altare păgâne, le-aș sfărâma –
Nici pluritatea zeilor nu-i bună,
Măcar că i-aș putea ruga
Să mi te dea mie – în mod veșnic.
Dar iată, neputința lor de a acționa
Este mai mare decât a mea.

Credeai că-i destul o singură vorbă,
Sau tainica privire a ochilor
Pentru ca, datorită întregii tale ființe,
Oricine, orbit de el însuși -
Prin frumusețea ta, să spună da.
Nu mizam pe nespusa atracție
Față de tine.
Mult mai vast era câmpul de dinaintea mea.
De fapt, valurile mării
Te-ar fi putut acoperi.
Cred că iubesc zeii, stelele infinitului;
Veșnicia nu era prin tine.
Erai mai presus decât ea.

Distrugerea Erosului, sau a fantasticei
Deprecieri de valoare.
Frumusețea nu are limite, dar iată,
Nu mă limitez în a te considera
Mai vrednică de cultul zeilor,
Decât zeul suprem, însuși.

A tăia sufletul, sau, a nu-i dărui
Lucrurile firești lui, iată ce se poate
Întâmpla.

Mă tem uneori pentru tine, te-aș pierde –
Și atunci, cutrierând printre zei,
Le-aș revendica această supremă constituire
A Perfecțiunii în Univers –
Frumusețea Ta.

Nu mă tem de nimeni.
Mai aproape de mine e Pământul,
Practic intangibil, de neatins,
Prin glacitudinea lucrurilor de dinafară
Ce se oferă spre bine, și totuși, improprii
Unui ajutor adevărat.

Cerurile s-au prăbușit.
Mai jos decât nemurirea Ta.
Te iubesc – și atunci ce ar fi straniu,
Neputința de a ajunge la Tine,
Sau josnicia ființei mele, pământene, totuși?

Poate că l-aș ucide pe Zeus. Aș face asta.
Și atunci ai rămâne Tu. Te-aș lua pe Tine
Și te-aș duce înspre transfigurate orizonturi,
Să fiu sigur de Existența Ta.

Rugă pentru alți Zei

De fapt, nici statuile zeilor
Nu promiteau
A fi veșnice.

Se autodistrugeau
Din neputința de a acționa,
Prin sine, înseși.

Mi se pare că, acolo,
Jos în vale, stă înlănțuită
Deprimarea de caracter a cerului,
Cu celelalte enormități nerostite,
Despre practica cultelor celeste.

Cerul – vast conglomerat,
Îngrădădire nefastă de idei
Și nori, adumbriți ei înșiși,
De alte spinoase întrebări - ce mi-ar folosi?

Știu că se nasc continuu zei –
Chiar acum, unii și-au părăsit starea de țărână,
Pentru a ni se întruchipa nouă,
Cu un chip favorabil –
Și a ne smulge făgăduielile care, altfel,
Nu erau posibil de căpătat.

Și atunci, poate că deasupra zeilor e destinul.
El e mult mai presus - dar, inabstract, totuși.
L-aș ruga, confidențe făcându-i,
Asupra credinței mele de mai târziu.

Mi se pare că mi-aș ciopli chipul
- Asemeni poruncii a doua, interzise –
Dar, transbordată în lumea ideilor fixe,
Ce rost ar avea această aberație păgână?

Zei mei sunt morți,
Nu le mai dăinuie decât chipul.
Deplâng soarta lor. Mi se pare că Zeul suprem –
El însuși, a murit.

Trecerea lor în neîntință e nefastă -
 Căci, de fiecare dată, lipsește câte unul -
 Și atunci, sunt îndreptățit să cred
 Că nu scopul scuza mijloacele,
 Ci, mai degrabă, iată-i urniți
 Din patrimoniul ceresc - tocmai prin aceasta -
 Deprimarea lor, prin creierul
 Disecat de fierul necruțător al Existenței.

Și atunci, unde-i infinitatea celestă a zeilor
 Și infinitul suport pe care-i durată veșnicia
 Lumilor de dincolo de zei?

Tu

Nu știi de ce ai ochii verzi,
 dar ai ceva dumnezeiesc în ei,
 care îți definește întreaga ta
 frumusețe și tot ce ai atât de
 divin în tine, (Gheorghina)

Aș întreba pădurile, munții, apele și stelele:
 - De ce ai ochii verzi?

Dar nu mi-ar răspunde nimeni.
 Nici Tu nu aparții ție însăși.

Ți-s ochii verzi ca adâncurile
 Cele mai îndepărtate mări
 De pe planeta numită Pământ.

Nu știi ce-aș face cu tine,
 Să te văd venind, privirea ta

Să-mi săgeteze ființa,
Îndreptându-te spre mine.

Mi-aș vinde crezul, sau poate,
Neîncrezător în mine însumi, te-aș lua pe tine.

O, nu spune nimic. Te-aș duce departe,
Spre albastre zări. Eu cred, totuși, în ele.

Deși, uneori sufletul îmi strigă,
De se aude până departe.
- Ea nu-i pentru tine.

Aș urmări căderea stelelor. Și atunci,
O stea aș desprinde-o de sus
Și aș dărui-o ei.

Tu crezi în tine. Surâsul ți-e veșnic,
Înghețat pe buze, pregnantă a iubirii.

Și totuși nu inima e cea care bate.
Mai degrabă cu sufletul poți să te joci,
Nu cu privirea ce răzbate în jur.

Să-mi smulg existența – din mine însumi, -
Sau să-ți dăruiesc sufletul, care a zburat
Spre albastre zări – unde ți-e iubirea.

Nu pari a fi lângă mine. Albastre zări
S-au întunecat deodată. S-au frânt săgețile iubirii.

Te-am recunoscut după ce-mi ofereai:
Surâs și iubire, nemărginirea
Și credința în nemurire, erau în tine.

Să te distrug - Să te am doar în cuget,
Și nimic mai mult – imagini sfărâmate.
Despre tine, doar iubire.

Te iubesc, cum n-am iubit pe nimeni,
Și ți-aș sorbi frumusețea, iubirea și
Tot ce ai tu mai scump, în tine.

Te iubesc și derâd veșnicia prin tine.

Ritual

E atâta liniște în jur,
Tăcerea ne izbește-n valuri –
Iar eu spăl nisipul
De pe trupul tău.

Consens

Asfințit.
Urme pe nisip.
Înșelătoare valuri.
Peste țărături, departe,
Ard focurile înserării,
Ai împrumutat scânteii de ură –
Reflexe necunoscute ți-s ochii.
Nu pentru că nu i-aș cunoaște,
I-am citit de mii de ori –
Dar, de fiecare dată, altfel.

Reproș

Prea târziu –
E mult prea târziu,
Mi se reproșează.
Și totuși –
În fiecare zi
Și în fiecare seară,
Nu trec
Aceleași umbre
Peste chipul tău.

Plânset inelar *(sau al valului care pleacă)*

Inelul îndepărtat
De trunchiul și scoarța
Copacilor,
Nu ne-ar durea
Mai mult
Decât valul
Înstrăinat de țărm,
Condamnat
La o imposibilă
Întoarcere.

Anacronism

Dacă ești zeu, cu-adevărat
Coboară aici, pe pământ,

Să dezbatem împreună
 Aceste puncte de vedere numite
 Naștere, Viață, Moarte,
 Trecerea nejustificată în neființă,
 Precum și răpirea frumosului
 Dintre noi, pentru o durere
 Care ne frământă o viață întreagă.

Încet, orașul
 Își va distruge zidurile,
 Crenelurile și fortificațiile firii,
 Care nu-i mai sunt necesare,
 Pur și simplu.

Apărarea și invocarea de oști
 Să-i apere acest sacrilegiu dobândit,
 De a adăposti
 Numai ruine și neant.

105

Lege (1)

Ne iubim
 Și ne urâm,
 Ne îmbrățișăm
 Și ne ucidem, apoi.

Și ne întrebăm:
 - Ce mai rămâne concluzie
 Pentru noi, a treia generație
 Coborâtă din Zei, -
 Unde-i Lumina?

Ajungem dintr-o dată acolo,
Căci e aproape –
Sau ne trebuie mult mai multe gesturi
Și întinderi de mână
- Căci totul e atât de îndepărtat –
Pentru a acoperi chipul soarelui
Și a ne pecetlui, pentru o clipă,
Imaginea proprie în azurul Cerului?

Lege (2)

Preludiu:

Numărul de înmatriculare fără soț
Direct proporțional
Cu stropii de ploaie căzuți
În pustiu.

Adevăr:

Răscoliți bine pământul:
În adânc veți găsi:
Codul intact
Al lui Hammurabi,
Ultimele picături de sânge
Pe sabia lui Damocles,
Nodul Gordian,
Cât și sentința definitivă
De răstignire a lui Cristos
Pe cruce.

Distorsiuni

Puteau să moară și zeii,
Într-o anumită zi.

Nimic nu era garantat ca fiind sigur,
Pe planeta numită Pământ.

Însuși Pământul se învârtea
Mai încet.

O aripă se frânse din zborul
Lin și dulce, spre Infinit.

Îmi agățasem gândurile
În umbra sufletului,

Iar acum îmi îndreptam privirea
Spre o altă Planetă albastră.

Moarte erau, în neștire,
Zădărniciile întrecerii de sine.

Arătam confluențelor pierdute
Punctul de împreunare al apelor.

Mi s-a oferit – pe nepusă-masă –
Un loc la Masa Tăcerii.

Iad – cuvânt hidos – izbucnit din ura
Și neputința de a învinge lumina.

Transmitem, pe lungimile de undă moderne,
Tragediile de viață ale antichității.

Ultima punte peste leagănul cuvintelor,
Paranteză închisă, iremediabil, vorbirii.

Invocat de pretutindeni,
Dumnezeu nu era nicăieri.

La ultimul festin de piatră al zeilor,
Nu mai era nimeni.

România

Detest

O acvilă a morții
Se rotea de trei zile
Deasupra mea.

Ai putea
Să nu mai fii aici,
Să nu fii nicăieri –
Sau, să fii
În cu totul altă parte.

Poți să-mi tot spui asta,
Căci pe mine
Nu mă înspăimântă
Strămutarea propriei ființe –

Ci doar neputința
De a tăgădui
Imposibilitatea întoarcerii
Spre sine.

ȚARA Țărmurile Mării Negre prelungindu-se până în
Maramureș,
Munții Carpați scaldându-și vârfurile în mare,
Dunărea înconjurând țara cu o mie de brațuri,

Sabia nedreptății, îndreptată asupra noastră –
 dar abătută mereu în altă parte –
 Un cer învolburat, sfâșiat de strigătele celor
 care au trăit aici,
 Pământ frământat, stropit cu sânge, de la un
 capăt la celălalt,
 Existența unui popor care purta în suflet
 mai multă lumină decât era în depărtări,
 Cunună de stele – sus, pe bolta năzuințelor
 noastre –
 Și regretul de a nu trăi decât o singură viață,
 pentru a le mai avea pe toate în suflet.
 Toate astea poartă un singur nume: ROMÂNIA.

Elogii și lumină

109

Putem să ne transpunem
 Existența
 Într-un viitor îndepărtat,
 Dar, frântura de o clipă
 A veșniciei
 N-ar dura atât.
 De aceea, viitorul
 Începe azi.

Trecutul nu ne interesează,
 Decât atât,
 Cât să nu răsară vârstare
 Din osemintele strămoșilor
 În câmpul gândirii noastre.

E viață și mare de lumină, tot ce gândim și-n fapte transpunem –
 Mult mai mărețe ni-s gândul și împlinirea de azi,

A tot ce odinioară, ne-ar fi spulberat speranța, neîncrezător,
Căci păstrăm inima neînfrântă – prin crusta de gheață –
Mai presus decât doleanțele așteptărilor, ajunsă nouă,
Să credem întotdeauna în semnul învingătorilor
Și în bulgări de lumini, căzuți pretutindeni, în viața de azi -
A tot ce gândim, visăm și transpunem din inimi în pământ rodnic.
Pentru că iubim tot ce se leagă de Tine, nestemată și iubită Țară.

Rebeliune

I. Statut postexistențial

Împotriva elementelor care
există azi, purtând în sine
clipa de față, numită Prezent.

Templul.
Aici e altarul,
Poți să culegi raze de sânge
De deasupra.
Soarele însuși,
A fost jertfit aici.
Docil, s-a supus până la urmă
Desfacerii în fâșii,
Ca și cum din față
I-ar fi țâșnit
O lumină murdară –
Asemeni unei ființe umane
Întemnițată pentru totdeauna
În templul undelor
Care niciodată n-au ajuns
La țarm.

II. Cădere de ziduri

Aici începe orașul –
Deși libera trecere
E garantată,
Zidurile s-ar prăbuși,
Căci iată, asemeni pădurilor
Smulse de vânt,
Sau norilor încremeniți –
Toate lucrurile
Cad în neființă.

III. Îndepărtare de viziune, voință și fel de a fi

Să mai vii pe aici,
M-au rugat munții.
Să mai treci pe la noi –
Șoptea foșnind pădurea.
Da, da, negreșit să mai vii,
Suspinau apele.

La trecerea în neființă
O să alunec pe lângă voi,
Rupându-vă durerea, geamătul,
O stare de neliniște,
Aflate dintotdeauna
În adâncul ființei voastre.

IV. Întemnițarea, gustatul din fructul oprit și deliciul costisitor al distrugerii

Chip umbrit.
Imagine ingrată.

Raza stinsă brusc
Pe fața ta.
Plânsul inelului
Îndepărtat de copac.
O durere gata măsurată,
Sau vârsta delapidărilor
Necesare reclădirii impropriului prezent.
O viziune –
Halucinație, apoi.
Vidul deformat
Și existența ta,
Demonică –
Spunând NU,
Sabiei trecute prin munți,
Sângelui țâșnind
Din gâtul de lebedă albă.

Căderea în neant
A sublimului, strigând:
- Nu există perfecțiune!!!

V. Desfășurare

Un cortegiu funerar.

Un mort din cortegiu,
Doi morți din cortegiu,
Trei morți din cortegiu.

Convoiul de rigoare.

Primul mort strigă:
- Să mi se aducă aici

Mai mulți morți
Decât morții tuturor timpurilor,
Decât morții tuturor oamenilor –
Să fie mai mulți morți
Și mai mulți vii
Decât toți morții
Și viii
De pe pământuri, la un loc.

Al doilea mort strigă:

- Să fie mai multă lumină,
Decât toată lumina zidită
Într-o singură zi,
Decât toată lumina
Care s-ar putea crea
Până la sfârșitul timpurilor.

Al treilea mort continuă:

- Pentru ca, mergând mereu spre apus –
Să putem întoarce chipul soarelui spre răsărit.

Pentru ca, ajungând frânți la malul opus,
Să strigăm – E dimineață!!

Și răpindu-ni-se ultima frântură de inimă,
Să strigăm: - Avem de dăruit totul!!

Ajunși dincolo de veșnicie, speriați de beznă,
Să rostim: - Măreață și sublimă existență!

Ori, îmbătați de gloria veșnică, dăruită nouă –
Să spunem: - Nu-i decât pulbere și neant, TOTUL!!

Lumină de seară

Eu nu merit
O întâlnire în oraş –
De la fata pe care
O iubesc.

Nu merit asta
Deoarece, alături de ea
M-aş simţi străin,
Iar paşii ar răsună
Mai dureros decât departe,
Pe uliţe pustii, sau – într-un cimitir
Unde chiar primul mort
Nu mai are dreptul
Să-şi revendice existenţa.

Marginile privirii, prea ascuţite
Şi sunetul cuvintelor, strident –
Ar dărâma case, copaci şi oameni
Forfotind pe străzi, accentuând
Preludiul şi aşa destul de mare
Al unei dureri zăvorâte în noi.

Şi aş rosti, de la un timp,
Sătul de atâta singurătate:
E mai bine să plec, iubita mea -
Să nu-ţi rănesc cumva umerii,
Fiinţă imaculată sau să-ţi răpesc
Ce e al tău, din tine însăşi
Şi să le duc departe –
Nejustificat purtându-le
Spre pierzanie, tristeţe şi uitare.

Mărturisire pentru o pierdere

Era și asta o poveste,
Privirea nelămurită a ochilor tăi;
Dincolo de zare,
Puteai să privești mai bine.
Cad dureros picurii amintirilor
Înăuntrul ființei mele.
Să nu te ridici din beznă,
Chiar, părelnic, venind spre mine.
Mă doare această prezență de acum,
care nu mai e a ta.

Și nu știu ce să fac cu atâtea regrete
Ale existenței tale. Nu ești aici,
Te iubesc mai fierbinte ca-n prima zi,
Și uneori, nebun de durere, strig după tine.
Cine să mă audă, unde să te găsesc?
Cu ce ți-am greșit, de ai plecat?
Nici roua florilor, miresme dulci,
Sau un cer zâmbitor și luminând,
Nu-s pentru mine. Mai întins, merg înainte,
Pe cărările toamnei flutură o aducere aminte.
Regăsesc schimbătoare valuri. Din munți
Coboară soarele în mare. E vis și murmur de brad,
Înclinat de toamna târzie. Măcar sonetul depărtării,
Ți-ar putea trimite o poveste, despre tine însăși.
Întunecați ochi și zâmbetul buzelor tale.
Obraz luminos – sau vrajă nedezechilibrată.
Chinuitor chipul și frumusețea ta. Atingerea și
Moliciunea mâinii tale, neatinsă de mine.
Albul imaculat al trupului și nemurirea din suflet,

Finețea și existența ta, dincolo de nesfârșit.
Toate erau pentru mine – din întuneric le-aș smulge –
Sau, mai bine aș merge să te caut,
Știi că ar trebui să rătăcesc, nebun, la nesfârșit,
Dar dacă te iubesc
Trebuie să fac orice pentru a te găsi, Iubita mea.

Dialog pe cruce

În grădina Ghetsimani, te-am trădat prima dată,
Nu puteai plânge - te dureau cuvintele-ți venea greu
să pleci.

Mă rog Ție, de multe ori, cu brațele încărcate
Și nu pot să culeg fructele căzute.

Eu pe Tine te iubesc - a fost scris pe cruce.

Au îndepărtat inscripția – tablă moartă,

Bătuță până-n zori – marmoră necioplită.

Pe soclul zeilor nu mai erai tu –

și totuși, erai lângă mine.

Te iubesc prin suspinul cuvintelor

și al apelor despărțite de țărm –

Căci îmi aparții – acest trup divin nu-i din carne,

Pământ sau lut – e însăși dumnezeirea –

De câte ori să-l sărut, cuprinzându-l cu brațele,

Să-i neg existența, sorbindu-i esența, apoi –

Sau să-l sfârâm – așteptându-mă la pierderea lui totală.

Rătăcire în doi pe nisipuri

Deși e toamnă,

Într-un anotimp al deznădejzii, beat de nefericire,

Merg spre tine – sori cu fețe-ntoarse-n loc
 Și, pe deasupra, o derâdere a zborului.
 Mă doare fața străpunsă de sabie –
 Să nu mai fii nicăieri, te invocă apele, -
 În murmur continuu, sau zvârlire între prunduri.
 Ai putea torsiona malurile – de aceea, vino mai aproape,
 Să-ți sorb ființa, buzele, ochii, chipul,
 Tot ce e al tău, să fii aici, în mine,
 Existența mea proprie, vândută ție –
 Tu însăși – trăind în mine.

Blestem

Apă spurcată, apă otrăvită –
 Care ai putea, mai bine, ucide
 de o mie de ori,
 Decât să vindeci o singură dată.
 Mi se întinde un pahar, cu apă coclită,
 Să-mi sfârtec pieptul, dacă-l beau -
 Dar te azvârl pe jos, nesimțire crudă
 Și aluneci neștiută printre pietre –
 Căci te-au adunat din smârcuri stătute,
 Să curgi în firav șuvoi, de lumină murdară.
 Și totuși te-aș bea, netemător, ca pe o vietate moartă,
 Neschițând grimase de scârbă - semn de ură și dispreț –
 N-ai putea să-mi mai intoxici pieptul,
 mai mult decât este
 Obidit de înșelătoare iluzii, ce persistă
 Ca tăria ta – încinsă de vrajă și blestem,
 Să moară sub clar de lună, cine te-ar bea,
 Ca promisiunile unei femei plecate în zori –
 lacom se pierde cel care te gustă,

De aceea te urăsc și te blestem –
să te ucidă pe tine în zori, mai întâi,
Cel care te-ar vedea și învinsă de privirea
Mai tare a ochiului senin, să dispari pentru totdeauna,
Jos în infern, sau să devii, curată frunză de pelin.

Dorințe și soare

Așteptarea nejustificată până-n zori,
Corabia cu care vom pleca dincolo de zare,
Valurile mării lovind mereu același țarm,
Surâsul tău – nu mai puțin amar la despărțire –
Toate astea – nu le voi mai avea, niciodată.

Scânteia tremurândă a soarelui la apus,
Ultima pâlpare de viață în pieptul unui bolnav,
Prăbușirea frumosului în fața haoticului,
Cealaltă stare a existenței – necurată, oferită nouă –
Ei bine, astea aș vrea să nu le am niciodată.

Lumina curată a depărtărilor în zori,
Gingașul tremur și curata strălucire a stelelor,
Chipul tău dulce, buzele șoptind duios cuvântul de amor,
Hotarul cel mai luminos dintre real și fantastic
Și o sublimă și infinită existență, purtată pe aripi de lumină,
Toate astea le voi păstra în suflet, întotdeauna.

Fulger ocular

Peste aceste priviri nu se mai poate călători.
 E un foc, o nebunie a cuvintelor și un vârtej
 iscat din senin
 Și mă tem uneori că nu ideea ne îmbărbătează,
 Ci, mai degrabă culegerea florilor oflitate
 În urma discernământului acestor delapidări.
 Încă un gest, și s-ar spulbera totul.
 Mai încap vreo două elemente,
 Vorbele spuse pe șleau, ascunse acestor priviri.
 Primordial fructul s-a desprins din țărână,
 A căzut apoi într-o stare vecină cu nebunia
 Tot ce credeam a fi lucruri nemărturisite.
 Prin uriașe lentile optice ne privim,
 Ne încălțăm bine, să nu călcăm în străchini.
 Cât de amar era porumbul, necules în toamna târzie.
 Stătea sub flamuri frânte. - E și aceasta
 Un suspin, un strigăt pe cruce,
 Să rupă existența în două. De ce ți-a fost sortit, nu scapi,
 De zece ori de-ai fi tăiat,
 Ți-ar crește zece mâini –
 Una mai nestatornică decât cealaltă.
 Magna cum laudae – sau de ce priviți îndărăt –
 E mult mai presus strigătul prin cuvinte
 Decât această opreliște – și, darmită
 Să nu fii fidel pânzei țesute în zori,
 Ce se repetă – niciodată prin aceleași cuvinte.
 Existența, la puntea dintre morți –
 Izvorul nesecat se va pierde în nisip.
 Unde sunt mugurii, promițând deschiderea
 Spre altă lume - e aici abisul –
 Călătoriți, așadar, unde vă este crezul,
 Consolați-vă în ideea că nu veți găsi nimic!

Logos

Cuvântul prin sine, poate
naște enormități

E atât de vulgar totul, monștri și diavoli
Cu capete tăiate, sau celelalte aberații:
Căderea în țărână a chipului, întoarcerea pe loc,
Mimarea gestului de nebunie,
Nehotărârea de a lua monede turnate
Pe alt tipar – e atât de frig -
Și mă tem că la Judecata de apoi
Nu voi ajunge intact.

Dacă ne-am teme de lumină,
Am hotărî șovăitori, pe care dintre zei
Să-l alegem. Pe cel al nemuririi,
Sau pe cel al constanței de a fi, aici.
Căci întotdeauna, drumul drept e mai departe
De adevăr. De patru ori, nu poți să fi
Ca prima dată. Înșală puntea dintre cuvinte,
Leagănul ursit nouă, și ce e străin –
Haină de in – sau, cerșetor în zări întunecate,
Vis decent, scadența nelămurită.
E vai și amar de trupul nostru,
Iască să iște focul, din senin.

Dorris Waldenstein,
În Wäldern – Steine*,
Zwischen den "Prunduri"

* În păduri, pietre,
Între prunduri,
Nimic e... (germ, lat.)

Nihil ist –
 Nu e mai departe decât azi,
 Când te-am văzut prima dată,
 Deși mereu îți invoc chipul –
 Vae victis!* Te salută muritorii –
 E una și aceeași ființă, detestare
 A existenței – cum mi s-ar spune,
 Să nu mai fiu aici, unde să plec,
 Cad între nisipuri!!

Te-aș fi întâlnit aici, sau indiferent unde, în
 altă parte, pentru a arăta cât e de universal
 acest pământ. Cunună de flori și stele ți-aș fi
 atârnat în păr. Nicăieri nu le-ai fi purtat mai
 mândră decât pe acest pământ. De pe țărmul
 mării, rătăcind pe piscurile înzăpezite ale
 munților, ai fi existat întotdeauna.

Chiar dacă totuși nu ești aici, ești. Cred în
 tine și în existența ta veșnică.

121

Declin sentimental

Deplină facultate de a conștientiza totul.
 Se dedică ție, din lut venită, cu o posibilă
 Întoarcere spre alte elemente: antifoc, antiviziune,
 Și, mai ales, totuși, antimaterie.
 Se poate anagrama acest nume, turnându-l în litere
 păgâne:
 Prunduș Gheorghina - spun fără-nconjur acest nume
 Și mă gândesc la neant.

* Vai victimelor! (lat.)

- Idee spusă ție, Gheorghina.

Să nu mai curgă atâta sânge,
Mi-e silă de această abluțiune
Ștearsă a zeilor.
Tu, de câte ori îți trădezi inima,
Într-o singură zi, sau, uneori
Zei s-au coborât aici.
Doamne, scut luminii din crâng
Aș pune – festinul cuvintelor.
Lasă-mă să mângâi spada –
Scut sau lance, mi-e tot una.
Dacă cazi, nu te mai ridici.
Te invocă marea - departe-i de aici.
Și dacă-i mort - smulgeți-i laurii,
Dumnezeiesc e zeul - el nu e lut,
Crucea sfărâmată – Cristoși căzuți din cer.
Iadul când a fost primenit –
Înlănțuiți nemurirea - stânca sfărâmată-n vis.
Ce poți oferi - același spasm obiectiv,
Deturnare de aștri, nu încap
În plânsetul cuvintelor – delimitarea spațiilor,
De acest handicap al privirii.
Ni se reproșează
Neavizarea la timp. Lucrez util
În câmp de faianță. Câte unul
E năvodul de iarbă, prins în chingi –
Vai, ce rece despotism,
Tu Satană, fierul ros,
Marginile privirii - zeul a anulat lumina.

Și vai, cred în marmoră, sau
Să-ți schimbi giulgiul de zece ori.

Mai bine ascunde-ți chipul,
 Tu când ești, ești aici – mai prielnic,
 În plină iarnă – topirea firii.
 Nu ești, nu pot să cred, căci
 Gheorghina e vie, ea nu e prund și
 Nici nisip, mișcătoare valuri
 Nici atât, și de ce
 Nu mă credeți, e real soclul
 De așezare inițială a valorilor.
 Scăldați-mă în valuri, să nu rămână
 Flamuri, veșminte și obiceiuri
 Din trecut, mai bine ea, Gheorghina.

Aniversare

E mereu aceeași vârstă și se repetă
 la nesfârșit: 20 de ani. Cu același
 rece suspin, privești zărilor căzute.
 Nu privi înapoi: Te dor zeii, drept
 înainte e o STEA: prima, a doua
 sau ultima. Spre ele privește.
 Smulge-ți strigătul din noaptea
 întunecată. Acordă viitorului o
 privire. Neagă-ți trecutul și
 păstrează-ți viața pe soclul unic al
 devenirii interumane. Pe aceeași
 planetă, s-ar naște alți oameni.
 Privește-i tu și fii mândră de
 Existența ta.

Îmi sprijin gândul de visul tău:
 Iată, s-a desprins marea de cântece,
 S-au dus pescărușii, în seara asta,
 Să doarmă în alte zări.

Se ivește soarele din mare,
Crește iedera din prunduri
Și albastru e cerul gândirii noastre.

În joc de șerpi și sclavi,
Dăruieți altor zei, jerbe păgâne, e altarul,
Părul și strălucirea devenirii tale.

Peste tot același nume, ca o vibrație
A apei mereu crescânde, Gheorghina.

Vis, vis, ce mai vis străbătu fiorul.
Ți-e casa templu, nicicând n-a fost soarele
Mai aproape de obraz ca acum.

Și neînvinsul soare se crede scrum,
Când tu te naști din stea,
Drumul prin zăpadă, pulbere sau vis
luminându-l.

Ce este gura ta,
Cerneală roșie, sau pastel sălbatic,
Cu zidurile umede, elastice și nestatornice,
Neîncetat chemându-mă spre tine.

Îți crap privirea să pătrundă prin ea,
Chiar visul revenit din jertfă,
Gust din sângele tău, sau ramura
Desprinsă de păr, drumul spre un eros împlinit,

Unde ești tu, unică ființă, de câteva ori pe zi
datoare morții?

Pentru toți zeii
Bătând în roșu,
Albastru sau violet
Mă rog acum.

Pentru somnul din noi,
Așijderea pentru Faraonul
Și noaptea din pietrele
Templului.

Invoc mări.
Cred în nisipuri,
Acord o privire munților,
Conjur zeii și, ingrat,
Mă întorc la nevertebrate.

Te mai iubesc o dată, o singură dată, și te despoi
De fulgerul vânat și recea lui devenire în vid.
Urâsc zeii, lumina, fruct crescut pe altoi
Sălbatic, de pom neudat, fruct izbindu-se de zid.

Îți măsoar privirea, ființa, tenul și buzele
Cu o sarcastică și continuă dorință, carcasă
Peste vise pun eu singur și jaluzele
Dincolo de zare, stânci și marea casă

De piatră, prin mâini albe și ce mai este
În ființa ta, să petreacă zeii întinși pe jos,
Fluier în grabă, mă conving că este al nemuririi vad,
Sub privirea, neîndoios

Mai presus de viață, neant sau pulbere,
Prin tine însăși, trupul tău perfect ar fi

De n-ar fi ochiul, sau zeul să tulbure
Constanța vieții pe pământ, a vrea sau a trăi.

Și atunci, într-un singur gând, rostesc:
Te cheamă pietrele,
Pădurile, munții și apele,
Prin ele însele și vino să vezi
Cum trec toate, numai frumusețea ta
Este nemuritoare.

Prin ce anume, strigai într-un amurg de seară,
Prin ce, repetau sarcastic munții, suntem aici
De mii de ani, cine ne repetă întâietatea?

Cine altcineva decât ea.

Prin ea, prin ea, viața ei,
Prin păr, ochi, buze și chip și, mai presus,
Existența unui vis unitar, în afara lui însuși,
Greu de conceput, unic de imaginat, imposibil
De escaladat, ea însăși.
Te iubesc.

Imn de flori

Iar când vine primăvara
Și înverzesc câmpiile,
Ingrat înfloresc pomii,
florile și visele
Se scutură pe pământ, nu știu
Ce să culeg mai întâi:
Raza de soare, flori de mai,

Ori tainica rază din ochii tăi –
Căci cred în toate, dar nu știu ce să fac
Și atunci te sărut și zic: Bine că
Exiști în depărtare, ce bine că existi
Și mă porți cu o amăgire înspre Tine.

Tu

Te mai întorci spre vis, dorindu-ți ca viața
Să transpună elogiul în umbră, sacrul
Să devină vid, nemaiatârându-ți clipa,
Visând, de mirajele privirii.
Să crezi în lanul de grâu și miresme de flori,
Petrecându-ți, ostentativ, privirea.
S-au copt strugurii vineți – amărui.
Ape tulburi, ca ochii tăi, ce cred despre asta,
Să-i despresor de lumină, sau pulbere,
Să mă întorc la ei, și apoi, sărutându-ți buzele,
Amară gură, rupându-ți spasmul de trup și visându-mă
Cu ține împreună, dincolo de moarte.

Să-mi spui Tu, în acest amurg de seară,
De ce ajung munții în mare,
Cum să-ți răstorni privirea, sorbind
Încă o dată apa din jgheaburi
Și munții deveniți praf.

Să-mi spui asta, dislocându-ți mintea,
Visul și strania ființă de eternul,
Iată, devenit gol și, onomastic,
Nemaisărbătorit fiind.

128

Pentru primul verb, despovărat de dureri,
Pentru cel de al doilea, lumina din amurg,
Recea devenire, apusul vânat, lumina din ochii tăi,
Plumbul topit, să curgă în firav şuvoi.
Pasul dintre milenii, vârsta ta, visul tău
Şi anemia stărilor post-existenţiale.
Exişti, superbă zeiţă, nopţi conjurând,
Invoc chipul, crez în aştri, departe
Luminând steaua ta, Te iubesc, Gheorghina.

Toți oamenii trebuie să moară,
 Ți-ai dat seama, știi asta.
 Dar te sfătuiesc, tânără să rămâi,
 Păstrează-ți privirea, pereții, întoarcerile
 Și visele unei alte dorinți, păstrează
 Ce găsești important, liniștile, ochii
 Privind în sus, pajiștile, de sălcii
 Vise și suflete golite, vise

Sfărâmând, în pădure, iezi,
Drum încâlcit, marșul, existența,
Ființa ta, tu însăși, Gheorghina.

Iluzii de iarnă

E prea adâncă noaptea și cerul la apus,
Să-ți fac din față zi, să-ți măsor, ca pe un sarcofag,
privirea.

Nu te rețin, în plopi și tremur de frunze,
Decad, întorcându-mă pe loc, smulgându-mi rece,
lumina din ochi.

Conjur asfințitul, pasul dintre lumini
Și ți-aș răpi farmecul ce-l pot oferi munții,
stalactite din adâncuri,

Să îndepărtez clipa de vis, răpindu-te,
Periplu veșnic prin priviri.

129

Poem

Existenței tale

Iar eu,
Îți înconjur numele cu zăpadă și strig,
Izbăvindu-mă de nemurire,
Întorcându-mă spre neființă:
- Tu ești, căci altfel, m-aș apropia
De pământ, cer, nori și stele, reclădindu-te din nou,
Într-un trup mult mai sideriu și imprecis conturat,
Ori într-un trup, pe care atingându-l, sărutându-l
Și iubindu-l pînă la urmă, l-aș transforma în neant.

Fulger de lumină verde,
Fulger de lumină albastră,
Intersectat unul cu celălalt,
S-ar naște într-o clipă coloane fără sfârșit,
Șuvițe de fum, platforme sprijinindu-se
direct de sufletele noastre.

Îți iau ochii; în limpede amurg de seară
Ți-s mai dulce dăltuiți în chip.
Pentru ca viața să nu fie vis, să-ți prelungești orele
În ajunul trecerii sângelui prin buze
Și al acelor de ceasornic, oprite la aceeași
petală a toamnei.

130

Imn

Să mă scald în nemurire cu ochii deschiși –
retezându-ți visele și să exclam:
Nici o durere nu-i mai adâncă decât preludiul unei răni,
straniu înrădăcinată în noi.
Și să-ți mângâi chipul, aspră stâncă, în murmur de dulce
și tandru blestem.
Te iubesc, noaptea-i adâncă, de fulgerele țâșnind din
adâncuri,
Mă tem. Ochii ți-s vis și viclenie amară,
Prinse în chingi. Nu mă îndepărtez de aici, căci te lovesc
prin taina nemuririi, dăruită ție.
În straniu amurg de toamnă, cum ți se învâlburează părul,
Să fie un semn al frumuseții tale. Îți sorb veninul
Și casa mi-o duc eu singur, sfârșit ce-l merit, pedeapsă
Pentru zei, căci cred în amurg, răpind lumina din
ochii tăi.

Gelozia urcând în mine,
 asemeni unor otrăvitoare ape
 Țâșnind din adâncuri.
 Prin gesturi, ochi și fel de a fi, să sădești iubirea
 în inima tinerei fete.
 Izbânda nemăsurată a pașilor pribegiți în deșert.

Aurul din carate, fulger de diamante,
 să-ți măsoari nemurierea.

Strig, lacună făcând la poarta viselor:
 - Ești tu, fantomatic trecând printre noi;
 Te zăresc, nebunie aducând și flamuri rupte.
 Îți conjur numele, nu ești, palide flori,
 Deturnare de vise, crezuri și legăminte rupte.
 Te iubesc, mă dor munții, strig și conving apele
 Să-și mute albia, stelele să nu mai răsară.
 Cad peste vise, punți în vad legănându-se, iubesc urma
 Trecerii tale și visul născut pe soclul
 Devenirii tale. Sorb roua dinspre tine. Te iubesc.

131

Interpretări pe temă fixă

E un blestem,
 Să-ți stea părul strâns,
 Și nu revărsat pe umeri, fluturând în vânt,
 Răzvrătire împotriva nopții ce va veni.
 Nici o noapte nu-i mai adâncă decât ochii tăi,
 Nici o beznă mai întunecată decât părul tău.
 Buzele ți-s amare, dulci și uneori sarcastice,
 Mai veninoase decât orice vin oprit
 în toamna târzie,

Ciorchine și fruct copt, struguri să muști adânc din ei,
Înveninându-ți sufletul.

Te iubesc, cum te-aș cuprinde în brațe, roșie ca mărul,
Să-mi înec respirația cu buzele tale
Și să te știu toată lângă mine, zbatându-te
Între vis și durere, să te las din brațe.
Aș pune capăt visului atunci, sărutându-te, o dată,
De zece, de o mie de ori, până ai deveni
și tu un semn
Al iubirii, al urii și al existenței
frumuseții pe pământ.

GHEORGHINA, munți de piatră, șes de râuri,
Printre vise și delți șerpuind,
Cer de stele, vrajă și misteruri,
Să-ți cauți nemurirea printre ele.

Mai izbăvescu-mă de sete și vis nepotolit -
Să-ți caut existența printre aștri, departe,
Un vânt din Infern ori Paradis pornit,
Să-mi prelungească viața, ducând-o peste moarte.

Și să-ți pun pe frunte lauri, mândră cunună
De flori, stele, măcăcini și albe veșminte,
Cu izvoare șoptind printre pietre, ce adună
Dincolo de zare, în cimitir de oseminte,

Amare, sfărâmate scoici și vetre rupte,
Pe unda aceluiași crunt și sarcastic blestem,
Nu de aceste roți, trecute prin sânge, alăute
Și flauturi, vestind moartea – mă tem,

Ci de ceva mai tare, mai presus de noi,
Că va veni o vreme, fără flori și un regret
Față de viață și vis – iar noi, decăzuți eroi,
Căutând zadarnic în mocirla neantului, adânc creuzet.

* * *

Sub rece privire de stele, frângându-mi existența, nebun de durere,
Aș rătăci printre prunduri, în noaptea întunecată,
Strigându-te mereu, smulgându-mi carnea, într-o stranie plăcere,
Negându-mi viața, mi-aș zdrobi de zidurile morții, inima toată.

Poem de sfârșitul existenței

133

Să-mi spui tu mie în acest amurg de seară
de ce ajung munții în mare,
cum să-ți răstorni privirea, sorbind
încă o dată apa din jgheaburi
și munții deveniți praf.
Să-mi spui asta, dislocându-ți mintea,
visul și strania ființă de eternul,
iată, devenit gol și, onomastic,
nemaisărbătorit fiind?
Când ți se pare că viața a pulsat încă o dată,
cum se ridică scrumul și
pasărea Phoenix la viață
și moarte, căderea stelelor
care îți aduc comparație
supremă împotriva firii, verde
ireductibil la un preludiu de vis și regret.

Să nu-ți renegi privirea, aloc
o viziune visului, șteampul
bătătorind piatra, casa,
sfărâmată în moară.
Direcțional, renaște amestecul
de fiare, ruginire și nesupunere.
Oarbă este această contaminare
și prelungește existența.
Să crezi în apocaliptica
desfășurare de crezuri.
Buzele, unește-le cu ale mele,
să curgă în spasmul privirii.
Desfă această primă încarcerare
căci viul e mut, sarcofag
trecut prin milenii, irupe doar plumbul
în vânăț șuvoi și derâde zborul.
Cum crezi că s-ar altoi totul,
să se mai nască o dată,
pădure rară, visul din zori,
buze, trup, chip și iluzii:
te iubesc, prin avid spasm,
te cred zeiță, te ador, te iubesc,
blestem negând și desfidând, te iubesc.

* * *

Vezi, și tu ai putea
să nu mai fii într-o zi,
și atunci unde te-aș căuta, iubito,
unde?
Ți-am văzut chipul răsfânt
în unda neclară a apei;
m-am întors nesățios spre pământ,
strigând: fă-mi, Doamne, să pot ține

în sufletul nemernic chipul ei,
redă-i imaginea de-o clipă
și atunci, sufletul meu
ar fi în continuare pentru ea.
Zeițele s-ar preface în piatră -
atât de ordinară, și nu nobilă
spiță, cum ești tu.
Dacă ai fi printre ele,
să fii acolo întotdeauna,
cu enigmatică frumusețea ta,
într-un puls al întrecerii
cu universul zeilor ostili.

* * *

La început n-a fost nimic,
nici măcar Neantul.
Dincolo de spațiile infinite,
care mai târziu au primit
una dintre cele patru dimensiuni,
caracteristice Veșniciei,
se întindea indefinirea.

* * *

Căutând în zadar
prin cenușa morții,
imagini de reconstituit -
vinovat de incinerare.

Căutând să refaci
osatura ruptă,
spasmul de idei -
vinovat de incest.

Și, mai ales, să redai
ultima clipă, cea ultimă,
superba deșănțare -
vinovat de trăire.

Procesiune aprinsă

Nu mi-am vindecat trupul de lepră
de două ori
și iată,
săgețile rândunelilor spintecă
din nou văzduhul.

În așteptarea cuvântului de ordine,
pentru a dovedi
că durerea există.

Vor pleca iar, chiar îndată,
spre miazăzi!
unde există lumină;
cine știe ce adânci cuptoare
și încrâncenate cazne,
la înalte temperaturi,
le pregătește destinul.

Șuierul de glonț
sau ghiuleaua de tun
care trec pe lângă noi,
sunt țepi de venin,
pătrunse în suflet.
Nu smulgem aceste clișee.
Gol, fără acoperământ,
sufletul s-ar revărsa-n mare.
Ce e mai dureros,
decât o îndepărtare continuă
și o dislocare -

– flux și reflux, de fapt
de țarm a valurilor
și a opintirii ideilor?

* * *

Atunci când noaptea urmează zilei, totul este pierdut,
crezul definitiv răpus;
drumuri în devenire nu mai sunt, sunetul de clopot înde-
părtat, bătând mut;
se smulge din inimă orice speranță, fruntea oricât ar fi
fost de sus,
pe cărări pierdute, prin noroiul dens, îți porți trupul gâr-
bovit și slut.

Rămâne un ideal pierdut și îndepărtat, o frumusețe divină
nu poate, mai mult, să lumineze sufletul, să-l mângâie;
nu este decât o palidă reeditare, o șovăielnică lumină
a tot ce ar fi fost, dar îndepărtat în neguri, pe vecie.

Nu e moartea bunul cel mai de preț, ce-ți rămâne atunci,
plecând în altă lume, rămân mândre holde și câmpuri
nesfârșite,
sub a soarelui lumină, primăvara din nou zâmbind,
păduri și lunci, -
spre lumea tainelor nesfârșite, găsind ce-ai fi vrut, idei și
doriște?

Zeul se roagă

Tu crezi că aceste mâini sunt moarte
dacă n-au îmbrățișat niciodată,
sau crezi că aceste priviri

nu s-ar schimba în fulgere
să străbată inima, sufletul
și soclul comod pe care s-au
instaurat
toți zeii?
Iarna, pe vaste câmpuri
se instaurează frigul firii;
mai departe decât răceala de gheață
a inimii tale nu se poate ajunge,
iar valurile succesive de otrăvuri
ieșite din ochii tăi,
crezi că m-ar putea ucide;
mai mult, succesiv, parfumurile ființei tale,
atât de schimbate, te iubesc prin ele,
care-mi răpesc aroganța
sau existența de sublimanuri.
De câte ori te văd,
nu mai sunt eu.

* * *

Delimitării zborului spre înălțimi
nu-i corespunde neantul.
Vai, mă doare plânsetul copacilor,
iarba-ntomnată pe coaste.
Tu crezi că aceste mâini sunt moarte,
dacă n-au îmbrățișat niciodată?
Eu văd toamna în ochii tăi,
plânsetul cuvintelor, mai amar decât
lacrima pe obrazul tău de fecioară.

Sprâncene negre,
aruncă săgeți otrăvitoare,

ascunse sub cupola schimbătoarelor priviri.
Să aprinzi focul în antichitate,
din greu, icnind, prin scrâșnet de fiare,
sau atomic, dintr-o dată scânteiază totul -
și atunci, unde să-ți prind fința:
între maluri defrișate,
păduri umbroase sau, nelalocul lor,
făpturi de vis,
rătăcind unde răcnetul e demult interzis?

Soare pentru oameni

O sabie rămâne o sabie,
în ultimă instanță, domnilor.
Creierul prăjindu-se
pe plita înroșită a gândurilor.

Zăpada minții topindu-se
și arcuită
prin inelele privirii, uneori.

Această virginitate,
părelnic și ultimul spasm, nouă
răpită.

Visul care se repetă și casa
făcută din ziduri.

Curtea, bolți surpate, călătorești
spre stele, adâncindu-ți ochii
în fântâna ei.

Nu crap în două murmurul -
de buze, vis și neant,
e amor.

Tot terenul dinspre soare răsare
și, alunecând, teren neelucidat.

Orizantal

De lumina prea tare
sunt orbit.

Nimic de căutat, sau, mai bine,
să pretindem descătușarea.

Uneori, culoarea se prinde,
alteori, nu.

Neîndoielnic, spinul pătrunzător,
câteodată întreprinzătoare gânduri.

Stau dus, uneori un așezământ
pe pământul gol, nu mi-ar folosi.

Dâra lăsată de lumină pe cer,
traietorii și urme din discursul zeilor.

La început, mi se părea absurdă
chiar pluralitatea zeilor.

Apoi, m-am obișnuit
cu existența lor, înșiși;
încet, câte unul, au început
să vină lângă mine.

Își căutau un loc convenabil,
lângă realitatea lumii: omul.

Puteam să nu te mai văd o dată,
mi-ar fi rămas chipul, statornic,
ți-aș spune nu.

Pe cele mai îndepărtate meleaguri
se iscă răzbunarea.
De ce, ce nu-ți aș fi dat:
iubirea, inima, viața,
sau credința în tine?
n-aș fi luat nimic, deși
ochii, fața, frumusețea
și felul de a fi
întrec orice măsură dumnezeiască.

* * *

Imagini suprapuse în creier,
delict de distrugere matern.

Acest punct culminant,
încă fumegând,
nimic mai delicios încă,
decât viața murind.

Vă doresc, cum cad ceruri,
decât stea risipind,

alți zei, alte ceruri,
noi am reface oameni.

Nu seduce în ispite și omul
ce nouă ni-i dat, atom,

de praf și cremene,
pe loc, din mal preludiu.

Și viața, extraordinar, visul
e supraarogare, depinde de sine,

să fie veșnic lacrimă.
Quantum de idei, pe rută
doar spini și gheață, e târziu
cu început de neînăturare,
pe roți de curbe, stele și zei
nemijlociți și alți zei, ție.

Realitate

La trecerea în neființă
nu vor fi flori.
Nici arătări dumnezeiești, apoi,
ci doar rece lut de mormânt,
asemeni ideilor purtate prin viață
fără prea mult sprijin,
de către cel care a trăit.

Cădere de stele. O pădure mai puțin

Lipsa, m-ar durea mai mult,
căci, la întoarcere, n-aș găsi munții.
Sub aceeași mare de lumină
lanțul de granit va fi dispărut.
Cum aş suporta asta?
printr-o coborâre a privirii,
o ridicare din umeri, nejustificate,
sau printr-o nouă plecare.

Dar la sosire, când tu însăși,
frumoasa mea, n-ai fi aici,

ce aş face?

Lumina orbitoare din jur

ar accentua plecarea ta,

sau mohorâtul firii,

de când n-ai mai fi.

Doamne, aş fi un supliciu pentru zei,

să-i tot rog: daţi-mi-o înapoi,

într-o lume pustie, fără ea,

ori, nebun de durere, aş cutreiera munţii,

smulgând păduri, sau chiar

sfâşiindu-mi inima de durere,

groaznic urlând, nemaicrezând în zei,

să te caut pretutindeni, iubito,

mai crezând în existenţa ta,

până eu nu voi mai fi nimic,

sub acest cer întunecat, căzător de stele,

pe un pământ ciudat, primitor de stele reci.

143

Căutări

Vai ce mare e marea.

Nu voi căuta niciodată

preludiul vieţii şi al fiinţelor care mor.

De ce să izbeşti marea, mai bine

fură-ţi tâmplă de val şi reazămă

gândul de vis, să crezi că albastrul,

cuprinzându-l în braţe, mai încape în tine.

Eu nu te caut, să vii tu aici, poate aşa e bine.

Conjur falsul şi desprinderea de viaţă,

ochi unitari, cândva, vis în pleavă,

deveniţi mai goi ca prima dată,

să curgă nemurirea peste ei, gesturi,

mimică, reflexe și buzele
 din tine, îți opresc respirația.
 Le convoci uneori, amândouă,
 dăruindu-ți spasmul și apropierea
 de sărut, fața, de chip luminat e totul,
 munții, apoi, imagini ale gândirii.
 Tu știi secretul.
 Fără dezlegare, e lumea smulsă nouă!
 Apoi vidul, prin interpretare mereu laconică,
 reînviind zborul, misterul de fugă, fals
 și fulgi mari, peste ocean ambarcațiuni,
 de stea și prin ordin, cuvânt nespus, în carcera
 cuvintelor, cuprind în brațe, ce al meu iubesc,
 pe tine însăși, te iubesc, Gheorghina.

Ars poetica I

Pierdusem totul, într-o anumită zi,
 din prea mare cutezanță.
 Îmi rămâneau aceste versuri, la
 coborârea în infern

Această câmpie, pe care nu mai e nimeni
 Suspinul de izvor, chemând depărtarea
 Razele soarelui, murind în asfințit
 Visul de fecioară, sfârâmat în zori
 Mâna ta, atât de albă, răsărind printre spini și buruieni
 Buzele tale, nemaisărutate fiind, otrăvite de patima
 voluptății
 Privirile noastre îndreptate spre aceeași stea -
 Curată, dar îndepărtată și misterioasă stea

* * *

Te-aș fi întâlnit aici sau în altă parte, indiferent unde,
 pentru a demonstra
 cât e de universal acest românesc pământ. Cununi de
 flori și stele
 ți-aș fi atârnat în păr. Niciunde nu le-ai fi purtat mai
 mândră ca pe acest
 pământ. Rătăcind de pe țărmul mării, până pe piscurile
 înzăpezite ale munților
 Carpați. De aceea, tot ce se leagă de aceste meleaguri și
 de existența unui popor –
 ești tu. Prin tine văd totul: suferințele, durerea
 înaintașilor și, mai ales,
 ce-ar fi trebuit să fie, varianta de sărbătoare
 a limbii și crezul acestui popor,
 neîntinat de nici o neizbândă, oricare ar fi fost
 ea. Cred în tine și în existența ta veșnică.

145

* * *

Trăim. Pentru a ne milogi existența, cu încă o privire.
 Acordă acestor pustnici
 nevrednicia firii. Esența contorsionată de aceste
 baremuri. Un cal de brad sau
 lasă-mă să privesc înapoi. Fire nevăzute ne leagă și totuși
 cercul strâmt
 se învâрте în jurul axei, prelungită sarcastic, cu încă o
 treaptă. Se învâрте haosul,
 totul își revendică, poetic, unica formă de a fi. Sfinte
 Sisoe, să te trag în car,
 în luptă ți-s biciuiți caii. Mare e discrepanța, Doamne, și
 nu știu ce să aleg, dintre

hăul căscat și muchia îngustă pe care se analizează
totul. Cât de mult se împotrivesc
trupește și, mai adiacent și neconfidențial, ce m-aș
lămuri eu însumi, curgând pe nisip.

* * *

Te iubesc mai mult
decât pe orice stea
din Grup Centauri,
ori din Calea lactee,

decât pe orice stea
din toate galaxiile
care vor veni
după noi.

* * *

Trăim. Ne transpunem existența
în carnea și sângele urmașilor.
Trecem peste trupuri fibroase,
acordăm prezentului alt viitor
și îngemănăm timpului o amintire,
îndepărtându-ne de clipa numită prezent.
Privim cercul strâmt, învârtindu-se sarcastic
în jurul axei, mărită cu o treaptă
și nu putem să discernem həul căscat
de muchia îngustă, pe care se analizează totul.

Răspântie

Creierul mare e nebun,
spre creierul mic,
să ne îndreptăm, aşadar.
Salt neaşteptat peste cuvinte,
represalii neaşteptate, izbiri bruşte,
căderi în abisuri, iar eu nu pot
să-ntind mâna, să mă ridic
sau să aştept. Şi să mulţumesc
pentru o uniformitate, cel puţin.
Planetele aşezându-se în ordine perfectă
înaintea mea:
- ce le lipseşte acestor aştri,
pentru a deveni veşnici:
- lumina, strigai, căci altfel
totul e vis. Ruga şi
starea fixă nu există, nici măcar
pentru întinderile nemăsurabile
ale celorlalte feţe.

147

Negaţie

Propunere de ps la un refuz

Lupi însetaţi şi flămânzi îşi târau prada prin ochii tăi,
Oglinzi adânci şi amare, otrăvuri să-ţi speli sufletul,
încarcerându-l.
Uli nesătui şi hulpavi se roteau deasupra mea,
deşi le-am dat prada s-o ducă de aici.
De departe, la ţărnul uitării, fructele păreau lăsate de
izbelişte.

Mânia cuvintelor nu putea fi mai amară
decât sarea lacrimilor tale.
Visul încrâncenat al unei statui așezate fără rost.
Delirul spasmodic al plăcerilor perverse ale firii.
Maiestatea-sa, rănită de moarte pe soclul josnic al
trădării.
Gândul, nețârmurită umbră, să rătăcească printr-un
destin nefavorabil.
Piedica nestatorniciei rănită de freamățul buzelor tale.
Mă gândesc cât de mult(te)-aș pierde, dacă te-aș mai
câștiga o singură dată.

Lumina *Ars poetica*

148

Con de lumină, elogiât pentru orice
fel de lumină, dar mai ales pentru cea
pe care am dori să o avem întotdeauna,
curată și albastră lumină de gânduri și fapte din
adâncuri, dincolo de ape și fapte murdare.
Luptei din adâncuri, artei de a trăi și, mai
ales, de a muri sub pământ.

În sălbatice cadențări și izbiri de roți,
ieșim într-un târziu din mină,
visam că ne scoate morți pe toți,
zilnic, dincolo de plictisul de rutină.

Nu vroiam să fim anume: zei, idoli ori mineri,
ne transpunem existența prin viu grai,
copiind ziua de azi, de mâine, pe cea de ieri,
purtând al mizeriei și al neputinței strai.

E și asta o lumină sumbră din suflet, ce doare,
de a te ști mereu existând sub pământ,
a invoca uneori în vis, nemuritorul soare
și de a fi cu diavolul, părtaș prin legământ.

Nestinsa, acuta foame de forme dulci și tari,
existând pe un alt tărâm al devenirii noastre,
ne face să uităm că în fond suntem barbari,
doritori în vis de alte forme mari, albastre.

Visul de trecere prin inimă e batjocură,
amar mângâiate și dulci iubiri,
nu poate să ne liniștească, căci sinecura*
doar setea unei lumini e, în rest doar amăgiri.

Cât e de departe, de aici până la buzele tale
și ce fierbinte rugă mă cuprinde uneori,
de a lăsa totul: mina, minereul și fiarele
ce mă țin strâns, mă cutremură și-mi dau fiori.

Ori până îți voi mângâia chipul, fința și visul
nu va fi decât o dulce realitate,
de a învinge și depăși abisul,
a sări peste ale infernului și uitării trepte.

Dar trebuie să rabd, visului din zori să-i pun capăt,
ca și cum ai fi și tu umbră, viața - iluzie,
să o bei amară, să nu te trezești niciodată,
rătăcind prin bezna nemuririi și a luminii din adâncuri.

* slujbă, ocupație mică

Poem - vis

Discurs de liberă cădere.
Nimicire de zei, aștri și
fințe.

Legii interzise și legilor care
descompun materia, turnând-o în vid
și invers. E un ciclu care se repetă
la nesfârșit, dar prin alte forme,
infinat mai vaste, mai dureroase
și mai neinteligibile.

150

Trăiam în vid. Norii mureau de sete,
Piciorul nu întâlnea fir de iarbă,
Cu fața în jos, planetele zăceau în adâncuri.
Mă culc pe cioburi, frânturi de stele strigătoare la cer.
Sufierea neisprăvită, ucigătoare a deșertului mă doboară.
Nu detest neantul. O iluzie de viață și o pulbere de vis
Îmi amestec în gânduri. Trec peste punți, firav șuvoi.
Iarbă neîncolțită, apă pierdută în nisip.
Conjur numele tău, la confluența dintre milenii.
(Ce ai să faci, repeta sarcastic duhul vorbirii, până când
Ai să-ți interpui palida umbră între tine și soare,
Desculț și orb de fință, mergând și privind înainte,
Mai înainte ca rugul așteptării să fi ars în întregime?
Nu-i decât potopul comensurabil cu descătușarea
Și desfacerea lacătului de tainele inimii.)
Visul străbătu neantul și paloarea gândirii. Punct
Continuu, săgeată torsionată, mă răcini, scai
Și spini pe suflet. False păsări, pietre imitând zborul,
Curcubee de flori, răcnete și morminte dispuse fals
Pe teritoriul de arșiță, vis și răcoare, uneori,
Numit pământ. Îngemănarea de crengi și fruct cules

Prea târziu, din leagănul oprit. Se mai păstrează
 Doar cadența neștrămutată a pașilor pribegiți de dor.
 Zări, zări, ucigătoare zări cad dinspre noi în suflăt,
 Privirii punând capăt.
 Adulmecă mirosul și carnea aburindă, pentru a amuți
 deodată
 În chip de umbră și blestem.
 Topesc neantul, fac din noapte zi, continuu cred în zei
 Și arunc sulii, ocheade ascuțite spre absurd -
 Polemic e ultima dispută dinspre distanțarea cuvintelor.
 Răsăritul sacru e mort și însingurat pe soclul
 De prăbușire în vid, liberă cădere spre nimic.
 Ar fi mai presus nemurirea, dar nu ridici trupul,
 Inima și sufletul de două ori. Carnea se preface scrum,
 Sângele e praf mort, nemurirea urcă din ele părăsindu-le,
 Iar noi nu interpretăm excesul de zel, decât ca palidă
 Și fantomatică existență. Urâm moartea,
 Dar ne contopim cu ea.
 Nu mai existăm.

151

1989

Resurecție. 22 decembrie 1989

Plouă.

Privesc încă o dată
 candela așezată-n oglindă,

Presar un noian de întrebări
 peste sufletul morților.

Smulg verdele crud al ierbii
pentru o altă planetă albastră.

Despic creierul
în patru sori mărunți,
halucinantă stea căzând.

Buzele femeii iubite
nu le-am mai sărutat,

nici trupul, nici sufletul, –
pasăre-n zbor nemărturisit
al iubirii.

Am lovit zeii -
cu fulgerul din suflet
despicam veșnicia.
Negând totul:
timpul, spațiul, universul,
cu ideea că totul se va dezlega din cer
pân' pe pământ.
Și invers.
Atât.

Monezi

Din ciclul Jocuri interzise
În amintirea execuției soților Ceaușescu

Iubito!
aș vrea să cad
de la înălțimea
buzelor tale.

Suspinând,
să mă încarc de neliniști,
în noaptea de abolire a decretului
privind existența unei fântâni
cu cumpănă.

Să pasc primăveri
cu vise și cerbi
peregrinând singur printre căpriorii cerului.

Aceasta vatră de sticlă,
denunțând puritatea extazului.

Încă un semn defuncțiilor lași.
A fost stabilită paritatea execuției.

Puțin soare. Vânt. Plopi tremurând.

Atât.

Electorat

Lege III

Se justifică prezența la urne
prin sentința următoare:

există ce există
în livada cu vișini.

Pun cruce lui Hristos
sub clar de lună.

Dintre cei plecați la start,
eu sunt ultimul.

Deasupra-i cer de stele;
norii culeg și seamănă furtuna.

În rest, doar minus infinit.
Atât.

Stea roșie

Din ciclul Sfârșit de mileniu
Experienței comuniste - așa cum a fost

154

Tu, condiție proletară, prin sulii și trese zvâcnind,
ce puteai să oferi extazului, pe câmpuri murind?
Sălbatic, implacabil, neprevăzut al declinului joc,
silind pe toți să stea, să simtă, să moară în același loc.

O eră nouă se ivise-n zori,
plătind tribut la poarta aceluiași viciu învins...
Corăbii deturnate tainic pe-ntunecate mări,
slujind cauza străină pierdutului paradis.

Zăcea în adânc de văgăuni, fără procese de conștiință,
omul-scalpat, omul -delapidat, omul-mașină,
omul-blestem,
arta era un pom retezat, vorbirea dictat, tăcerea o
știință,
timpul și viața, eroii și zeii, singura vină, ieșirea din
sistem.

1990

Poem

Din când în când
Zăpada se topește pe acești
munți

Pentru a dezminți
Partea numită întreg.

Să strigi, uluitor de repede:
- Mi-e foame, da, mi-e foame,
Chiar și în limba sanscrită,
Stând în căldură, îngheț, vânt
și arșiță.

Dezbinând preludiul și calvarul
Zilelor prefăcute în secetă.

Câteodată
Îți sorb umerii sălbatici și goi,
Mă gândesc la tine și la un vârtej
nebun,

Țipând furios, dincolo de timp,
Ca și cum, vezi bine, prin lovituri
De coasă ascuțite și arcuri rupte,
Fețe cătrănite de mânie,
S-ar mai putea invoca ceva.

Atunci îți vestesc căderea
Și, sacră rugăciune,
Întorcându-mă spre apus, rostesc:

Se poate justifica mai bine
Trecerea unui mileniu, decât o durere
În umărul stâng.

Să nu te naști din pietre, consfințindu-ți
clipa,
Căci te-ar aștepta nerăbdători, liliecii.
Te frâng, instabilă și mergi pe cărări neștiute,
Palidă aventură, până-ți aluneci, fumurie,
Ființa-n zare. Atunci, în profund regret,
spun:

- Nu ți-am gustat nici măcar sângele,
Să erupă nebun, val să-l beau,
Sau inexorabil, curat ca roua,
să gust doar din el.

Sădindu-ți taina în mine, comprimând
Pământul, să te am apoi în mine,
Gheorghina.

Distrugerea ta

Atunci când voi fi sigur
Că niciodată
Nu voi putea avea
Minunatele tale buze,
Divinul tău chip,
Dumnezeieștii tăi ochi
Și toată frumusețea ta –
Te voi ucide.

Aș înfige cuțitul în carnea ta,
Atât de albă – adânc, fără scăpare -

M-ai privi cu ochi nedumeriți,
 Speriați de moarte, apoi.
 Năvalnic și roșu,
 Sângele va țâșni.
 Viața se va stinge din tine, încet,
 Albă și imaculată, cum ești tu, de fapt.
 Să cazi peste mine, cu sângele șiroind,
 Să simt fierbințeala dumnezeiescului tău sânge.
 Iar corpul să ți-l cuprind, prăbușit,
 într-o sălbatică îmbrățișare –
 Care să ne pecetluiască mai strâns
 decât orice contopire,
 Între natura celor două spețe – pe veșnicie.
 Astfel, aș dori și eu să mor, cu tine
 și prin tine.

Când sângele tău ar curge peste mine,
 Mi-aș uni ființa cu destinul tău ucis –
 Și cu frumusețea ce ți-aș răpi-o, astfel,
 Ucigându-te și distrugându-ți ființa
 Ta rănită de moarte, să devii parte
 Componentă eului meu, iubita mea.

1992-1997

Poem

Nu mă voi putea obișnui
 niciodată
 Cu ideea că te-am pierdut,
 iubito.
 Corpul tău e alb.
 Neaua sânilor tăi îmi înfășoară
 fața,

Sărutul interzis a și zburat
 de pe buzele mele.
 De fapt, ți-am strivit albeața
 corpului tău.
 Apoi, extraordinar de statornic
 Și dornic de plăceri, cobor
 mai jos.
 Doamne, aș fi vulgar dacă aș
 spune că ai un corp
 Extraordinar, și că-l doresc nespus
 de mult.

Picioarele, dar gleznelor mai ales – de fildeș
 și mersul spre mai în sus – din ce în ce mai
 neted, dar totuși, mai abrupt și greu
 de urcat, în totalitate, până aș ajunge
 la cetatea inexpugnabilă a trupului tău.

Corpul tău. Turn de fildeș. Cetate de marmoră. Acvatică
 sau sub. Ce mângâieri. Ce dulce ești. Sărutul și
 posesiunea ta, a trupului tău. Când te voi avea, iubito.
 să-mi treacă Infinitul prin mine. Și prin sângele tău,
 bineînțeles. Te iubesc.

Toamna

Pledoarie pentru acest Anotimp

Mai înainte de a cânta cocoșul
 am pierdut de trei ori;
 Mai întâi, iubirea zorilor a fost
 falsă,
 Apoi, ce aș fi putut pierde -
 Nu turma de lei străvezii, vorba

Reculegere

Pentru Any și pentru toate femeile care, în decursul stihțiilor, se vor naște sfidând scurgerea timpului, la fel ca ea.

Dacă o pisică cu ochi verzi
s-ar strecura în așternutul
meu,
ar fi o pierdere;
aș calcula numărul de
apariții posibile și numai
după aceea, aș accepta drumul.
Dar poate, de fapt, să fie și

cu părul de aur, numai să
aibă ochii verzi, asta
doar dacă nu cumva i se va
transforma, magic vorbind, culoarea
ochilor în galben sau verde pal.
Atunci va fi altă poveste. Oricum,
mângâierile tale, femeie iluzorie, și
trupul vor rămâne aceleași, până
în noaptea dăruirii. Până în noaptea uitării.
Culeg stele, timp de milenii, din părul
tău. Sunt în Grecia antică. Sau poate în
insulele desfrâului roman, (Lesbos),
sau cine știe?

Cristina

Cântec pentru tine

Tu spui că toamna aceasta
e nespus de tristă -
dar nu e un adevăr în parte
verificat,
nici măcar pentru tine,
căci dacă m-aș trezi într-o
dimineață însingurat, dar
din așternutul, totuși cald, întinzând
brațele spre tine, știi tu oare ce
s-ar întâmpla?
Am face dragoste la a(l)titudinea
trupurilor noastre - dogorând de
fierbințeala atracției și a
du-te – vino-urilor (transformate în
căldură), bineînțeles, reciproc.
De aceea, te vreau, Cristina.

Cântec

Preludiu la penultima strofă

Să nu spună lumea, acum, că
sunt obscen,
dar așa vreau eu,
coloane de bazalt, marmoră sau
granit, ivindu-se din apa sau
spuma mării.

Aceasta-i femeia.

Astfel poate să înnebunească bărbatul.

Dar eu, eu, unde pot să fiu,
printre care pot să mă număr?

Eu accept această fantastic de senzuală
iubire.

(Cu tot arsenalul și cortegiul de
fărădelegi, începând de la prima fată
cunoscută și până la necunoscuta între două
vârste care se dăruia cu trup sălbatic,
sau pe care am văzut-o cândva, într-un râu).
Cortegiul de plăceri și suferințe, totodată.
Obscenitatea cuprinde totul. De aceea pe
toate vă iubesc. Zeii îmi vor binecuvânta și
aproba dragostea mea năvalnică și dreaptă,
totodată.

Andreea

Rugă pentru existența ta.

Mi se pare că toamna asta
nu-i la fel ca celelalte,
nu pentru c-am îmbătrânit cu
un an

- Asta se poate întâmpla oricui –
Dar – constat acest prejudiciu –
mai ales datorită faptului că
nu te am pe tine, crudo;
buzele tale – cărora le datorez un
număr infinit de sărutări, n-ar
fi mai puțin suferinde, fiindcă nu le-am
sărutat eu;
putea s-o facă oricine, oricum te iubesc,
mi se pare, de fapt, că ești o imensă
sirenă, de aceea, iubito, te-aș
cuprinde în brațe, nu m-ar interesa
ce-ai spune până la urmă, și pur
și avantajos ar fi faptul că te-aș avea.
Să nu-mi spui să-ți dau drumul;
Andreea, te iubesc, pentru totdeauna,
ochii tăi, trupul și existența ta,
iubirea ta, ești o puștoaică mare,
te iubesc.

Andreea. Rugă pentru tine

Dacă toate galaxiile acestui Univers infinit
s-ar prăbuși în Neant și ai rămâne Tu, tot n-ar
fi pentru mine o pierdere. Dar dacă, vai, te-aș
pierde pe Tine, Universul infinit n-ar mai
exista. Mai mult, eu însumi, nebun de durere,
aș transforma Infinitul într-o stare de
Neanț și non existență, care a existat mai
înainte de a exista acest Infinit, care,
mai precis, n-a existat, și de care se teme
atât de mult acest Univers al Infinitului
existând. Ești totul pentru mine. Te iubesc,
Andreea.

Poem

Despre Infinit (II)

Însuși Dumnezeu să se ridice
din Neant cu fața șiroind
de plăcere.

La început - deși n-a existat nici un început - iar Infinitul putea sau nu putea să existe – Dumnezeu își revendica dreptul de a emana materie și de a stăpâni noțiunea de infinit.

Nu exista nici măcar Dumnezeu. Încă de-atunci era halucinantă în sine libera posibilitate - (prin alegerea cuiva, dacă s-ar fi situat pe scara timpului de-atunci) – și arbitrar, bineînțeles – a fi sau a nu fi a supranaturalului. Genele – după o perioadă de non existență, cu toate caracterele lor stăteau îngrămădite în haos.

Dumnezeu, mișcarea și viteza nu existau încă - sau nu aveau timp să existe. *Existau* sau *preexistau*, poate, latent, nu activ. Dar eu, încă de pe atunci plângeam – îl invocam pe Dumnezeu. Altfel cum ar fi fost posibil ordinea, duiosia, plânsul unui copil și zbuciumul omenirii, de mai târziu? Și nu numai astea, chiar și Infinitul existând!

Știam că o clipă nu se poate repeta de două ori. (Căci nu te scalzi de două ori în apa aceluiași râu.) Nici două clipe nu puteau fi percepute simultan.

Așadar, genele îngrămădite haotic nu existau, mai înainte de pre existența Infinitului, și totuși, de unde porniseră toate? Le era dor, existând în Neant, de ființă, de ființare, mai bine zis?

Fenomenele paranormale îmi deveniseră cunoscute mult mai târziu. Înfrigurat, căutam perfecțiunea. Dumnezeu o picurase în femeie. (O variantă a perfecțiunii, cea terestră, doar). Uneori ea aparținea pe nedrept altuia – bărbatului hirsut și păros. Era absurd. Detestam asta. Îmi era dor de ea. De aceea, uneori, credeam că Infinitul e simplă iluzie. Și totuși, din ce proveneau toate? Nimic, sau, mai bine-zis, ceva nu putea proveni din nimic – sau dureroasa viceversa – puteau face materia să dispară, în ce și unde – sau dacă e veșnică, de ce e o realitate continuă, halucinantă și prezentă, tocmai prin veșnicia ei?

Să fac, ateu, trierea, între Dumnezeu și Infinit – între Spirit, Materie, fie chiar și în aceeași tabără și Neant, pe de cealaltă parte?

Materie păgână, puteai fi profundă, informatic, nedotată cu nimic? (Fără să-mi mai pun acum problema existenței tale).

Din egoism, sau patos pur existențial admit totul. Existențialisme, numai. Neantul, deși ar putea exista sau mai bine-zis, neexista, sau cuprinde acest Infinit, sau să nu cuprindă nimic, îl duc, gândindu-mă asupra existenței lui, până la absurd. Poate să nu existe nimic. Dar ce-i cu acest Infinit, venind dinspre trecut, mergând înspre viitor, perceput de noi înșine prin mereu prezentul nostru, dar El autoperceptându-se prin prezentul său profund și veșnic, desigur.

Și poate nu numai prin atât, prin această veșnicie – pot exista o infinitate de prezenturi și percepții ale acestora (toate reduse, contopite, iarăși, în unul singur).

Organizarea materiei, pură întâmplare?

Progresul ei, corpul uman (luat și ca model, general viabil) - cu frumusețea și obscenitatea lui, totodată. Și, în sfârșit, toate acestea raportabile la Infinitul Existând. De ce

erau necesare? Sau, mai mult, incluse și contopite în Infinit. De ce era, la urma-urmei, necesar acest Infinit?

* * *

De ce era oare, necesar, acest Infinit?

Putea (El) să nu existe?

Este Neantul o formă de existență, totuși?

(Are dimensiuni, scurgere pe o axă infinită sau este ceva care nu există la urma urmei?)

Poate fi conceput de mintea umană sensul acestui cuvânt: Infinit?

(Să existe sau să nu existe ceva pentru totdeauna.)

(Infinitului, ca entitate existândă, ca realitate bine definită îi corespunde un număr pe axa numerelor, dar unui oarecare număr de pe axa numerelor nu-i mai corespunde un alt infinit. Astfel, acest Infinit înglobează toate dimensiunile deodată.

Astfel ar putea fi reprezentat cuvântul Infinit. (Nu și înțeles, ca ceva, deci, repet, existențial sau neexistențial, care totuși nu se sfârșește niciodată).

165

Plângere

Despre Infinit (III)

Dar vai, spuse Infinitul,
Nu mai am unde să mă retrag
Căci în spatele meu
nu mai există
Un alt Infinit.

Nu sunt vinovat că posed
 Toate dimensiunile acestui
 Nesfârșit
 Care sunt eu însumi.
 Și că dincolo de mine e totul
 din ce în ce mai departe de mine –
 - Cognoscibil, dar Infinit și Nelimitat, totodată.
 Sau poate să nu mai fie nimic.

Pentru că m-am născut
 Din toate timpurile, deodată
 - Și trebuie să exist –
 Înspre o îndepărtare care nu are moarte.
 Savurez eu însumi, principiile
 Artificialității timpului,
 Ale nonexistenței Materiei
 Și ale irealității Spațiului.
 Căci toate deodată și oriunde,
 S-ar putea să nu mai existe.

Știam că nici el – măcar că era Infinit, atotdomnitor – atotputernic și real, nu-și putea justifica existența, împreună cu lucrurile din jur.

Neantul nici atât. El nu avea nici măcar voie să existe. Nici măcar pentru el însuși (din punct de vedere al existenței proprii, deci, care era nonexistența sa, neposedând nici o dimensiune în timp și spațiu, dar existând totuși).

Atunci ce era, de fapt, totul?

Nu mai pun problema necesității sau neneceității tuturor, fie chiar și a Nimicului, ca formă de nonexistență, posibil de a înlocui (prin Neant), desigur, Infinitul, la un moment dat.

Poem

Andreea te iubesc,
For ever

Iubito!

Ți-am scris numele
În inima mea.

Ți-am scris numele
În existența Infinitului.

De la buzele tale
Și până la esența Universului

- Nemângâiată cale –
Presar peste tot
miracolul dumnezeiesc
Al preacuratei tale existențe.

În rest, ce-aș putea să spun:
Dă-mi un răspuns că ești,
Dă-mi un răspuns, convinge-mă, chiar,
Că trupul tău nu-i neant,
Că buzele tale nu sunt
din lut.

Doamne, dar de ce Întunericul
Ar putea, cândva,
Să stăpânească viața, materia,
Universul?
Eu te iubesc. Într-o noapte de
Vară, te-aș putea vedea altfel!

Buzele tale – existența ta. Dacă
Dumnezeu există, atunci Marea Explozie
Nu-și are rostul.

În rest, prin Infinit mă voi
Contopi cu Tine. (Stranie halucinație,
Să nu mai găsești nici chiar Infinitul,
într-o anumită zi) –
Te iubesc, Andreea. For ever.

Enumerare

Poate că aceste fluvii
vor mai curge
Încă o dată.

Poate că pe acest Infinit
Aș putea să-l mai întâlnesc
vreodată.
Dar cu tine, Iubita mea,
niciodată.

Tu nu ești lut, Neant și Nonidee,
Prezența ta continuă, sub bolți
Înlăcrimate, de o necesitate
zeiască,
Astfel s-ar supăra zeii, dacă te-aș
pierde –
Dar zeii, ei înșiși, unde sunt?
Și atunci, devii vid.
Te iubesc. Urcă feminitatea din
tine,

Asemeni unei ucigătoare ape
din adâncuri.

Vino:

Măinile tale, buzele, sânii, și vai,
Trupul alb ca neaua să nu se
prefacă în scrum: altfel

Cum aş putea să mă prezint în
Faţa lui Dumnezeu, cum aş putea
Să-i justific Marea Explozie, cum aş
Putea să trăiesc fără el. (De ce au
Luat şi au ascuns materia în vid?)

Vroiam să iubesc femeia. Aş fi însoţit-o oriunde. Părţile trupului ei, ca şi părţile vorbirii, erau interpretabile. Aş fi sărutat-o peste tot. Dar nu mi se dăruia. Infinitul, Dumnezeu, Lumina şi dumnezeirea erau prin ea. Şi prin toate femeile acestui continent. Halucinantă stea căzând, să nu te descompui în Lumină. Andreea, te iubesc, sunt singur. Te mai strig încă o dată, asemeni lui Spartacus în faţa duşmanilor, ultimii rămaşi fideli lor înşişi. Ce să fac, Lumina îmi spune că ai putea exista întotdeauna. Dar, vai, vine Întunericul absolut. Neantul, şi atunci exclam (privat de orice înţelegere, afecţiune şi dimensiune asupra Timpului şi Spaţiului, ca existenţă, în general) – exclam, aşadar: Andreea, iubita mea, unde eşti, pentru că aş putea să te pierd, Dumnezeu însuşi nu mi-a dat un semn că ar putea exista, vreodată. Şi atunci, unde să te caut? Eu te iubesc, mai mult, panteismul iubirii mele pentru tine e prezent peste tot. Unde eşti, Dumnezeule, existenţa Ta divină, şi spasmul

unui balaur decapitat în zori. Între ele și dincoace de asta se întinde Marea Existență a Infinitului. Ești tu, Doamne, Infinitul? Dacă da, atunci Andreea unde e? Te iubesc, să nu-mi spui că într-un amurg de seară buzele tale n-ar putea să fie ale mele. Eu zeific totul. Și pe tine, draga mea. Iubesc existența acestui pământ. Tu, Andreea, te-am întâlnit aici, Te iubesc. Vino și dă-mi dragostea ta, buzele tale, trupul tău. Te iubesc. Trinitatea lui Dumnezeu se contopește în Infinit. Se dizolvă în Infinit, mai bine-zis. Cine ar putea să mă hipnotizeze, pentru a-mi vedea trăirile anterioare? Atunci aş vedea că nu e atât de greu să mergi desculț prin bruma unei toamne târzii, pe acest ancestral pământ – toamnă anterioară tuturor trăirilor pe care le-am putea avea vreodată. În toamna târzie te-aş iubi tot pe tine, Andreea. Te iubesc, Andreea.

170

Te iubesc, Andreea. Prezența ta continuă, prezența Universului Infinit.
Andreea, te iubesc.

Sfârșitul Infinitului, dincolo de care nu mai există nimic.
Te iubesc, Andreea.
Andreea.

Poem

Despre tine, Andreea

Există o fată care mă iubește.
Există o fată pe care o cheamă
Andreea.

Există un plug în înaltul cerului,
Care spintecă nemărginirile.

Oricum ar fi: albaștri, verzi sau

căprui,

Ochii femeii iubite sunt

ucigător

De dulci.

Numai să-ți ațintești privirile

înspre ei

Și te vei simți cuprins de o vrajă

Nesfârșită, la vederea Infinitului

sălășluind în adâncurile lor.

De fapt, Infinitul trece prin ei –

Dar așa-mi place mie, uneori,

Să nu spun lucrurilor pe nume.

Există un simplu adevăr, foetus al inconștientului-

și acesta este setea de viață, comună nouă, tuturor.

Și dacă bambusul lucește în zori (sau orice alt element, sfidând întinericul) și clipa de față se face mai bună, căci noi purtăm în inimi Infinitul – durerea nu poate să ne atingă, astfel, inimile, ca pe niște clape ruginite de vreme.

Suntem, totuși, conștienți de această moarte,

iarăși, comună și accesibilă nouă, tuturor.

Și oricât ar fi buzele femeii iubite de dulci,

nu poți să nu scoți un strigăt, când, trezindu-te

în zori, o vezi lângă tine, moartă. Și totuși,

la ce bun viața, te mai întrebi. Schivnic sau nu,

vei plânge la despărțire, aburul durerii urcând

încet la ceruri. Nici ruga lui Cain sau moartea

lui Abel nu pot să mai ajute la nimic.

Ca și cum organismul uman
n-ar fi fost constituit din
materie.

Ca și cum n-am duce în spate
moartea,
această povară a noastră,
a tuturor.

Ca și cum Andreea, vai, iubito,
ca și cum corpul tău n-ar fi
constituit din pământ, trupească
existență.

Oricum, eu te iubesc și așa și-mi
pun mereu întrebarea:
ce este dincolo de zei, planete,
sori și Infinit?

(Nu mă gândesc la o farsă judiciară,
să fim judecați pe nedrept, ci, pur
și simplu, să nu avem de către cine.)

Acesta-i Infinitul. Din ce pornise,
nu se știe - (sau dacă-i veșnic, atunci
de ce?) Nici rostul nostru în lume.

Oricum, aș dori ca iubirea, lumina
și viața (prin aceste două elemente), să fie
veșnice. De aceea, te iubesc pentru
totdeauna. Te iubesc, Andreea. Dumnezeuiasca
mea iubire pentru tine e cuprinsă în acest cuvânt: Infinit.
Și invers.
Te iubesc. For ever.

Cerere

Lege VI

Dacă tu
ai aruncat în existență
toate galaxiile,
dovedește-mi
că printr-un bob de rouă
poate să treacă-n vad
o garnitură de tren
mai lungă decât toate trenurile
pe care le ar fi putut avea Napoleon
în ajunul bătăliei de la Waterloo;
mai lungă decât
toate trenurile care duceau soldații sovietici
în sens invers, de lângă îndepărtata Manciuria
până la Moscova,
inima bătăliei,
caz fatal pentru expansionismul german;
decât toate trenurile
care ar fi putut transporta răniții
de pe câmpurile de luptă,
vii și nevătămați, înspre Victorie,
într-un straniu și îndârjit joc
împotriva degradării, naturii,
împotriva Vieții însăși.

Și asta fără ca stropul de rouă
să sufere pierderi ireparabile.

Poem

Discurs eroic

Umbră
păsării
ucise
trecu în zbor peste mine.
Desenatorul și proprietarul de lilieci
își înfipse privirea
în imaginile țintuite-n stâncă.
Într-un gest de sublimă noblețe,
întind mâna spre libertate -
dar nu găsesc decât torsul caucazian
al lui Prometeu înlănțuit.
Iar vulturul,
din când în când
și tot mai rar, chinuindu-l:
(îl supăra aceasta titanică
răsturnare de valori).
Iar văzduhul, treptat, se va umple
de strigătele
celor chinuiți în numele neștiinței
și al prostiei,
care vor crește până când vor sfărâma
templul ignoranței și al prejudecăților umane.

Mesaje

Există un poet în mine,
acum sau mai târziu,
încercam să strig -
dar nu zăream decât palmele călăului
îndreptând desfrâul înspre neant -
mesaj lumii de dincolo.

În fiecare dimineață,
roua de pe scaieți
îmi aduce aminte
de surâsul femeii,
strivit de roți de automobil.

Din când în când,
vânători de profesie
incendiau vaste porțiuni de cer.
N-aș fi avut nimic împotrivă,
dacă pe frontispiciul Paradisului
n-ar fi fost scris:
- Incendiatul strict interzis!

Lege VIII

O lacrimă de-a noastră
Dorea să străbată continente -
Va cădea într-o urmă de vis
Sau se va topi în infinit.

Explicație *Despre Infinit V*

Întotdeauna și oriunde
va exista un număr
și, dincolo de el, oricare ar fi acesta,
ceva, care să nu aibă nimic comun
cu acel număr, să nu-l atingă niciodată.
Acesta-i Infinitul.

Delațiune *Lege IV*

Marea Terrei se aprinse,
iar până la cerul îndepărtat
se ridicau
nu flăcări multe, verzui,
ci o singură, uriașă flacără
grefată direct pe creierul
și sentimentele
oamenilor.
Mijloacele mass-media vor transmite
până când pământul
se va învârti mai încet,
se va micșora tot mai mult
și, până la urmă, se va pierde în vid.

Inițiere

Am visat într-o noapte,
- dar, Doamne, câte vise am avut
într-o viață și ce sunt ele, de fapt? -
că eram propulsat în timp,
înspre trecut, cu o viteză
din ce în ce mai mare,
până unde ajunsesem, câte
milenii am străbătut,
lăsându-le în urmă,
oare?
Nu era cine știe cât de departe,
dar totuși era -
eram eu însumi,
tocmai asistam
la nașterea mea.

Cronica acestui fierbinte sfârșit de mileniu

Într-un pătrar de lună,
încet, dar sigur,
luat în răspăr,
călcam decent
peste rămășițele tuturor limbilor
indo - europene.
Era o strivire halucinantă:
doar corpul tău se plimba maiestuos
încoace și încolo,
strivind imaginea din oglindă.

Imaginea purității sufletului.
 Dotarea cu carbon radioactiv
 nu putea să elibereze
 sufletele încătușate, nici vorbă,
 ca și cum pe o câmpie pustie,
 bântuită de aprige furtuni,
 prevestind moartea, un înalt prelat
 s-ar pregăti să țină prelegeri despre
 nemurirea sufletului;
 s-ar alege doar cu cioburi,
 frânturi ale sufletului.
 Era o floare halucinantă,
 aprig bântuită de furtună și ea,
 dar stătea acolo, sfidând zeii.
 Nemrod I rege, plenipotențiar,
 se prăbușise și el, sireaca Siracuza
 gema de strigătele învinșilor.
 La ideea că aș ajunge cândva acolo,
 sunt mai liniștit. Oricum, Infinitul
 nu-mi este atât de necunoscut
 ca înainte. Nu pentru că trece prin
 sângele și carnea mea. Dar l-aș putea
 stăpâni vreodată. Așa că nicio așteptare
 nu-i prea crudă, iubito.

Cronologie, cronometrare la post-nașterea universului

Din blocuri mari de piatră
 s-ar putea naște vidul;
 din haos nici atât;
 dar unde-i starea de neant

și de neliniște, mai mult chiar,
de sfârâmată și dureroasă existență
a ceea ce a fost viu, intact și palpabil, totodată.
Tu, însăși, iubita mea, devii vid
și atunci, înlăcrimată existență
și sfârâmată lance, nu-ți mai conjur numele -
ce rost ar avea aceasta confluență
de milenii, nedăruiată mie?
Ce rost ar avea faptul că picioarele
tale ar putea fi sărutate de mii de ori
de către buzele mele;
căci, rănit, sângerând, nebun de durere
rătăcesc prin aceste hățișuri ale vieții
și strig numele tău, Andreea,
până încremenesc munții,
până ce albastrul devine vid,
sacrul devine viu,
iar din cer cad doar îngeri intacti,
care erau alături de Ziditor mai-nainte
de facerea lumii.
A cărei învieri e ajunul și preludiul acum?
Până s-ar preface totul în neant,
sau până ar înverzi toți munții,
cu pădurile dimprejur, pot să strig numele tău.
Unde ești, Andreea, unde-i paradisul,
existența ta, versul, plânsul și suspinul
unui poet rătăcit în zori.
Unde-s Infinitul și nemurirea lui
Dumnezeu, atât de des invocate de poeți?
Te iubesc, puștoaico.

Poem

Rugă pentru Dumnezeu

O micuță stea
a căzut de pe ceruri;
eu știu: cu ea
nu mă voi întâlni
niciodată.
Dincolo de asta, toate galaxiile
se vor prăbuși în vid,
nici pe ele nu le voi mai vedea
niciodată.
Rămâne surâsul unui copil,
bucuria de-a trăi,
suspendate în vid, undeva la marginea
existenței.
Smulg scaieți de pe întinderea sufletului
pentru a mă convinge că exist;
și atunci, spun: dacă ne-ai
trimis în existență, atunci
de ce totul e trecător,
de ce nu încremenim așa, nesupuși inexorabilelor
legi ale distrugerii și nonexistenței?
Oare pe tine nu te doare faptul că un copil,
o gingașă și suavă fetiță, cu zâmbetul ei,
mu va mai exista niciodată?
Ești răspunzător pentru soarta Infinitului,
fă totul pentru veșnicia lui.

Rugă

Zeule suprem,
aruncă toate galaxiile în vid;
nu pentru ca să înțeleg dintr-o dată
tainei vieții și a morții,
a existenței sau a nonexistenței,
a Universului,
ci pentru ca să văd cât de gol, tiranic și ostil
ar putea fi Infinitul fără tine.
Căci această realitate m-ar durea
foarte tare,
descoperită dintr-odată.
Iar apoi, cu ochii înecați de plâns,
invocă Tu depărtările și spune:
- nici chiar eu însumi nu sunt Infinitul,
căci mă doare această întindere
goală, rece și nesimțită, existând în afara mea.
Iar apoi, deoarece Tu nu vrei să te
confunzi cu Infinitul,
prefă-te și Tu în neant,
să nu mai existe nici durere, nici
întindere nesfârșită peste galaxii
și nici iubire, smulge toate acestea
Infinitului existând, deci ție însuși
și du-le în neant. Nimeni și nimic
nu va plânge după ceva. Sărutul rece
dat nemuririi nu va exista. Și nici
Iubirea. Nici Tu. Infinitul nu va
mai exista niciodată. Nici neantul.

Poem

Aș fi vrut să văd în fața mea numai bucuria primăverii;
doar flori cum se deschid, văzduhul străbătut de nemurirea firii.
În jur să se extindă doar frumoase văi, acoperite de lumină,
imn și mărturie că viața, splendida desfășurare de iubire
a învins și s-a ridicat mândră și biruitoare.
Sus pe cer stele, calde și enigmatice, totodată,
participând la bucuria noastră de a fi, a pământenilor.
Dincolo de astea, pe pământ, continuu paradis,
buzele și chipul femeii iubite ținând-o în brațe,
falnic și mândru, să o iubesc o întreagă eternitate.
Să te iubesc la nesfârșit pe tine, Cristina.
Peste tot ce nu e viață, lumină și iubire,
să pășesc cu femeia iubită alături
spre nemurire, viață și vis, într-o halucinantă epopee;
dar n-a fost așa: potrivnice forțe mi-au răpit iubirea;
eu o port totuși în inima mea, acum și totdeauna -
căci ea a fost speranța, frumusețea și iubirea,
pentru că o iubesc pe Cristina pentru totdeauna.

183

Probleme

dacă nu mi-ar fi fost dată ura,
ce aș fi aruncat asupra lumii?
dacă nu mi-ar fi fost dată moartea,
ce aș fi avut în loc?
dacă nu aș fi avut iubirea,
cu ce m-aș fi prezentat
în fața Eternității?

Testament

Pledoarie împotriva distrugerii
Universului, a acestui Infinit
existând, dacă vor fi fiind undeva
asemenea forțe, sau dacă Neantul
îl va înghiți vreodată.

1. Clișee erotice

Mânjiți cu tină zeii, din spuma mării sorbiți-vă nectarul,
din aștri și văzduh, pal cer fără nori, căderea din extaz,
prin săbii, suflete distruse și inimi frânte, stigmatizat amorul
ce caută să distrugă bucuria lumii, infinit necaz.

Răpiți buzelor dulceața, să stropiți totul cu sânge;
neverosimil, hidos și căscat va fi chiar Universul.
Flori veștede, trandafirii vor plânge, sfărâmată lance,
poetul va fi înnebunit, rătăcind bizar, uitându-și versul.

2. Distrugerea iubirii

Dacă veți mai înlănțui aceste buze încă o dată,
nu veți putea fi torturați de anatema cuvintelor;
veți desfide și blestema viața, halucinantă roată,
să se întoarcă în vid, exclusă muritorilor.

Verdele ierbii, surâsul femeii, ciclu de Univers -
toate stropite cu sânge, s-ar putea întoarce-n Haos;
sensul vieții, al lumii, al nemuririi, anagramat demers,
pentru că viața curată nu admite alt eros.

Aceasta e viața, viața voastră, răsadniță și proprie epopee,
de a ucide-n zbor pasărea măiastră - murdară crimă.
Ridicați la rang de cinste falsul - hidoase valori atee,
pentru care Univesrul vostru, al răului, n-are vină.

3. *Post ludiu*

Astfel, încercați stingerea finală, Universul e vid,
știți că, nicipând, din Neant, nimic nu se va ridica,
pentru că însuși Infinitul e mort, cenaclu de rând -
Dumnezeul aceluia timp nu există - să-i lichideze piedica.

Dar mai rămâne o întrebare, obsesie stranie -
dacă nimic nu va mai exista, după acest Infinit,
nici chiar Neantul, în succesiune de idei,
atunci voi, demoni ai nimicului, unde vă veți fi mistuit?

185

22 aprilie 2017

Poezia în proză

1988

Te vei întreba, poate, sau m-ai întreba pe mine, dacă aș fi acolo, cu ce drept îți scriu toate astea. Iar eu ți-aș răspunde: cu dreptul stelelor care luminează de o veșnicie pe cer, cu dreptul luminii apunând în fiecare seară pentru a se aprinde mai măreață și mai neînvinsă dimineața. Nu e nicio explicație, Și nici semn de mirare nu e. Invizibile legături, poate simple intuiții între sufletul meu și ceea ce a găsit în drumu-i și tendința de-a zbura spre absolut: Existența Ta.

Asta a fost la început: apoi, tot noianul de gânduri, de sentimente, gesturi și felul de a fi, adresat ție. Transfigurarea felului propriu de a fi în fața iubirii. Nu e sufletul vinovat. Eu nici atât.

Ce era să fac, luminii întâlnite în zori, florii crescute printre spini, să le culeg, arogându-mi dreptul asupra lor? Nu știu. Căci ce e iubirea, ce e sentimentul de adorare și zeificare a unei femei, nu știu.

Și totuși răspunsul ți l-aș putea da prin tot ce am simțit și scris de când te-am văzut, prin universul pe care mi l-am creat în sufletul meu, o transfigurată existență pe care am visat-o și care ar fi fost alături de tine, prin imensa lumină pe care tu o răspândeai în jur, prin tot ce-am gândit despre tine, în imensul paradis în care tu erai unica ființă adorată și prin perfecțiunea lumii în care tu existai ca divinitate supremă.

Au fost, însă, momente dureroase când îmi apărea în față realitatea crudă și atunci îmi imaginam paradisul meu intact și curat.

Când te-am văzut prima dată, ieșind din mină, am jurat că dacă voi scrie cândva un roman despre mineri, ți-l voi dedica ție. Apoi tu, într-o zi de Paști, așa cum te-am văzut intrând în curtea minei, m-am gândit ce multă dreptate au avut poeții când au divinizat femeia.

Apoi, ca să justifici tu însăși că, totuși, eram profund legat de tine, un insucces pe care l-ai trăit în luna iulie, cât de mult m-a durut pe mine însumi.

Mai târziu, în august, când l-ai întrebat pe fratele tău dacă s-au copt strugurii, erai unică, aș fi detronat toate lumile universului pentru tine, dar în zadar. Asta m-a ambiționat și mai mult.

În rest, doar o trăire paralelă a unei alte lumi. Tu erai Zeița supremă. Plângea pădurea în toamna târzie, iar eu te vedeam doar pe tine. Erai unică. Frumusețea, ochii, zâmbetul, buzele, totul. Zeii nu erau în cer,

poate că nici nu existau. Era o singură întruchipare a perfecțiunii și a veșniciei Materiei: Tu.

Dar cu ce drept mi le asum eu toate astea? Vor trece anii. Eu nu voi mai exista, dar tu vei fi veșnică. În suspinul de izvor, în verdele câmpiilor, sau în plânsetul pădurii, toamna, pe colinele pustii. În ape, munți și stele va exista chipul tău.

În tot ceea ce eu - palidă umbră și țărână moartă, am înfăptuit, să scriu versuri pentru tine, ele vor dăinui și cu ele tu, existența ta veșnică, cu ochi mari și curați, privind spre stele: tu însăși, existând în Univers, lumină veșnică, Gheorghina.

PS. La acest punct al despărțirii terestre nu pot să nu sesizez: îți spun, deși pleci, vei rămâne veșnic în existența mea, Gheorghina, tu curată și îndepărtată stea, cum erai.

187

Tangențe și praf

Chinuiește-mă tot așa, încă câțva timp – și apoi, vino să vezi roadele demonității tale: jertfe zadarnice și speranțe distruse.

Dar ia-mi totul; inima și sufletul. Toate ți le voi da, căci nu mai sunt ale mele. De când te-a văzut, inima mea nu a bătut decât pentru tine. Dar, întinzând mâna nu vei găsi decât un strat dens de cenușă. Cenușa speranțelor distruse și a iluziilor pierdute. Împrăștiind-o, îmi vei găsi inima. Nu mai sângerează. Pe deasupra s-a vindecat, de cât a suferit, dar mijlocul îi este, încă, înfierbântat. Iubirea mai dăinuie încă pentru tine. Păstrează-o ca pe o diademă. Îți va fi de folos, în unele împrejurări. Dar te va durea și-ți vei aminti mereu de mine.

Având-o, nu cred că vei mai avea liniște. Te va distruge, așa cum m-ai distrus și tu pe mine, dar, măcar vei avea inima celui pe care poate, totuși, l-ai iubit. Căci eu nu am avut-o pe a ta.

Altar sfărâmat

Dar el continuă să se închine unui zeu mort. Un zeu care murise de milenii, încă din copilăria Universului, dar pe care îl adora încă. Murise încă de când încercase, tânăr fiind, și de o putere care îl punea mai presus de ceilalți zei, să răstoarne întregul grup al zeilor de atunci. Dar fusese învins și osândit de către ceilalți să rămână în beznă fără de sfârșit a Infernului. Și el, totuși, credea în acest zeu, căci pentru el și pentru toți cei care iubeau frumosul, zeul continua să rămână întruchiparea perfecțiunii și numai în chipul și sufletul zeului găsea justificarea sentimentelor de iubire din inima sa, pe care lumea din jur i le condamna.

Abisuri fără trecere

Își ridică ochii spre cer și contemplă pentru o clipă azurul atât de curat al depărtărilor, dar își coborî privirea înapoi – căci nu acolo se aștepta să întâlnească prăpastii adânci, în nesfârșitele celeste depărtări – și nici în imensa distanță dintre Cer și Pământ – ci aici, căci aceste abisuri începeau chiar lângă el, iar adâncurile li se pierdeau în beznă Infernului - pentru a ajunge la unicul său țel pe care dorea să-l atingă cu atâta ardoare – PERFECȚIUNEA.

Rugă pentru înaintași

Pentru toți cei care au fost și nu mai sunt - pentru strămoșii pământurilor eterne. Cu mii de brațe m-ar cuprinde înaintașii ce s-au dus. Au fost și ei oameni, oh, de ce au murit, cu credința nestrămutată-n sfânt au plecat. Îi plâng, mă doare în suflet viața lor, căci prea multe au fost bucuriile și tristețile lor, strămutate prin nostalgia infinitului în mine. Ridicați-vă, nu vă fie teamă, Dumnezeu vă lasă, El e bun, nu pentru El ați murit. Veniți, învingeți-vă moartea, din nou pe pământul straniu, să fiți cum ați fost. Nu plângeți, veniți, vă chem din negura adâncurilor – se poate - e prea frumoasă viața ca să nu veniți.

Statuia iubirii

189

Într-un moment de nebunie, demult, tânăr și neștiutor cum eram – îmbătat de gloria trecătoare pe care mi-o dădea pământul și poate exasperat de așteptarea zadarnică de până atunci – am părăsit iubirea, așa cum o întâlnisem, întorcându-i spatele – am plecat.

Eram puternic și trăgându-mi forța din pământ – am crezut că tot așa voi fi întotdeauna.

Dar iată că, peste ani – nebun de durere și deznădejdi – mă târam îndărăt.

Slab, infometat de fericire, am căutat spre ce pierdusem.

Am regăsit-o, așa cum o lăsasem: lauri înconjurându-i fruntea dumnezeiască, marmoră albă, frumusețe nepieritoare.

Nu-mi trebuiau cuvinte, ci un ultim dram de putere, o ultimă efortare, să mă prind cu mâinile de picioarele statuii, să nu cad în neant.

Eu, care odată fusesem atât de puternic, lumi să distrug, m-am întors să-mi regăsesc iubirea, în fața ei prosternându-mă.

Sânge divin

Dacă, trecând printre noi – un meteorit rătăcitor - ai lăsa o urmă – un strop de sânge, l-aș privi ca pe ceva sfânt și nu l-aș atinge, căci, este asemeni urmei pe care un zeu ar lăsa-o în trecerea sa pe pământ – și atunci, cum să nu mă-nchin, sau să mă ating de cele două lucruri – căci, într-adevăr, tu ești o zeiță și divin ți-e sângele.

Amăgire

Când m-am întors la tine, erai aceeași, te-am recunoscut - și ochii sau corpul-ți erau neschimbate.

Credeam că mă voi bucura, în sfârșit de tine, dar îți rămăsese ceva pe buze din voluptatea pe care tu ai trăit-o fără mine. Îți erau buzele altfel – și gustul lor - și cum aș fi putut să mă bucur de gustul amar al plăcerii pe care ai dat-o altcuiva?

Adevăruri

Un tânăr zeu, cu părul fluturând în vânt, cu corp de marmură – perfecțiunea a tot ce poate exista, alerga pe pământ. Trecea prin sate, prin locuri neumbrate, iar păduri, ape și munți rămâneau în urma sa.

Iar oamenii, știindu-l zeu și cântăreț, îl rugau să le cânte despre tinerețe și plăcerile iubirii.

Iar el, oprindu-se, privind în depărtări, zâmbind dureros, răspundea:

Să cânt bucuria iubirii, e un lucru de o clipă, ce a și trecut, iar de voiți să vă cânt tristețea, voi veți fi morți, iar eu tot nu aș fi isprăvit de cântat.

Spunând acestea, zâmbind dureros, trecând apoi, porni mai departe, ducând cu sine Adevărul.

Ea

Privirea. Acel ceva inexprimabil care o făcea să fie atât de deosebită față de toți din jur. Receptivitatea cu care primea totul, o anumită bucurie și spontaneitatea explozivă de a exprima tot ce-i stătea în cuget și vroia neapărat să (se) exteriorizeze. Dorința sa de a fi cât mai presus și de a apărea deasupra tuturor.

Ochii erau albaștri. Mai senini decât cel mai depărtat azur al cerului, care există aievea, îndărătul a ceea ce numim văzduh și distanțe spațiale. De ce erau atât de tulburători?

Câteodată acoperiți de tulburătoare umbre, nedeciși, misterioși, ai fi spus că sunt în primejdie și atunci ai fi alergat din toate puterile să-i salvezi.

Alteori, atât de senini, încât credeai că-s ochi de înger și nu pot să fie decât curați și mai puri decât cea mai dumnezeiască esență din care e făcută divinitatea zeilor.

Atunci ai fi îngenuncheat în fața lor și ți-ai fi dat viața pentru ei, neîndrăznind, totuși, oricât de mult ai fi făcut penru ei, decât să-i privești și să te închini și mai mult în fața lor.

Apoi EA însăși, frumusețea cu multiplele ei înfățișări, cu felul de a fi unic și tot ce era divin în ea.

Gura, atât de fin și exact conturată, să se alăture celorlalte frumuseți (ale ei), uneori și cu un gest de dispreț, pe care, într-un moment de nemulțumire, l-ar fi schițat. Ar fi fost o plăcere să atingi buzele ei, să știi că-ți aparțin pentru totdeauna.

Acest gest de dispreț al buzelor, transformat într-un gest de supunere și care ar rosti atât de tulburător: TE IUBESC!

Pentru tine

- Aș cădea în genunchi înaintea TA...

- Aș îndepărta toate obstacolele care sunt în fața ta și te țin înlănțuită. Aș rupe lanțurile care te leagă de nu știi ce datorii și te fac să mai fii aici, deocamdată.

- Te-aș lua și te-aș duce departe, unde nu există nimic impur, să fii numai a mea, să mă îmbăt de frumusețea ochilor tăi, de zări albastre și alte asemenea frumuseți ce prin tine prind viață.

Nimic mai măreț și mai divin decât înfățișarea Ta, dumnezeiască ființă. Să-ți îmbrățișez genunchii și să rămân așa, așteptând un semn de la TINE, o simplă schițare de zâmbet că, iată, ești aici și totuși, trecător, ți-ai aplecat privirea spre mine.

E josnic acest lut peste care TU treci – și, totuși, l-aș săruta, căci e sfânt, astfel, prin atingerea mersului Tău.

Și tot ce se leagă de Tine, de existența Ta, lucrurile dimprejurul Tău, toate sunt învăluite cu aura nepieritoare a farmecului TĂU și a unicității TALE între celelalte ființe.

Dar nu ești liberă. Invizibile forțe și fire și totuși, grele lanțuri sunt împrejurul Tău. Nu pot să ajung la

TINE. TU stai dincolo de ele, chemându-mă prin frumusețea TA, a ochilor tăi și a chipului tău, îndeosebi, dar eu nu pot să ajung acolo; și apoi, uneori, în contrast cu toată această splendoare, ești tristă și atunci, când ceva nelămurit îți trece peste chip, ești altfel. Pari fără ajutor – coborâtă din înălțimile invincibile ale frumuseții Tale și înconjurată de un mister al tristeții, implori ceva cu ochii Tăi.

Atunci aș alerga spre TINE, să te salvez, să fac orice pentru ochii și frumusețea TA.

Volumul II
Zero absolut
(1997-2001)

Pontice

Clișee existențiale

a fi om

a fi român

a fi român

mereu aceeași dramă

194

Văzduhul își cerne fulgii de nea
peste umerii noștri,
picături peste destinul meu și al tău;
la țarm veneau cuvinte izbite
de marea fără așteptare.

În Templul Memoriei
grămezi de gânduri
ale celor care au fost,
ale celor care sunt
și nu vor mai fi,
căci, oricât de dementă și îndepărtată
ai fi, speranță,
nu putem să nu ne sprijinim gândul
de existența ta,
nu putem să nu retrăim mereu
aceeași dramă,
de a fi oameni.

30 decembrie 1997

Sentință *Auschwitzul istoriei*

Rătăcim zilnic
prin acest Auschwitz al istoriei,
numit viață,
ne dor tălpile de atâta scrum,
de atâtea răni -
și, totuși, nu strigăm:
Eli, Eli, lama
sabahtani!

Patria

Ce este patria?
Patria sunt miliardarii acestei țări,
trăind în lux și opulență.
Patria sunt oamenii cinstiți, ca mine și tine,
ducându-și o existentă demnă
între uitare și speranță.
Patria sunt muncitorii plini de uleiuri,
care niciodată nu se vor ridica
la degetul mic al demnitarilor zilei.
Patria sunt cerșetorii pe care-i poți
întâlni în fiecare șant,
la umbra ta, Dumnezeuule atotștiutor
și veșnic uituc.
Patria sunt munții acestei Republici,
la început de veac și mileniu,
ai mei, ai tăi și ai nimănui;
să nu-mi spună cineva că nu pot

să fie clintii din când în când.
Patria sunt câmpiile îmbrăcate de sărbătoare,
sfâșiate de fierul necruțator
al capitalistului barbar.
Patria e țara, pur și simplu, sub cerul sfâșiat
de existența noastră acidă,
de zi cu zi.
Toate astea în numele liberei inițiative
și al capitalismului barbar -
până când le vei suporta astea, Dumnezeu?!

14 iunie 1999

Puntea și arca

Arca ta,
tată Noe, mă obsedează atât,
încât cred c-ai existat
cu adevărat,
cum aș purta pe umeri
arca ta,
în toată greutatea ei.
Dar au rămas foarte puține
urme în istorie,
încât cred că a fost
o simplă barcă,
arca ta, bătrâne Noe

10 aprilie 1999

Îmbătrânire

Voi alerga
până ce Nebunia

va trece pe lângă mine,
până când înserarea
va cuprinde totul.
Îmi voi îneca Speranța
în apele tale, Uitare

20 iunie 99

Anatomie

În fața școlii de artă
a fost găsit un cadavru.
Prea târziu, rosteau medicii,
e mult prea târziu,
nu vom ști niciodată
cărui om a aparținut hoitul.
Mult prea târziu, spuneau și criticii,
nu vom ști niciodată cărei
anatomii existențiale numită artă
a aparținut această fantastică descompunere
înspre vid și abject

22 iunie 99

Politice

Inconfundabil,
suntem conduși de mâna
destinului.

Purtăm în noi
amarul tău gust,
epocă blestemată

23 iunie 99

Refuz

Sap în marginile privirii tale.
O pasăre zbură căutându-și cuibul.
Se roti de trei ori.
De trei ori.
De trei ori.
Nu-mi trebuie această mână ciungă,
cu cinci degete.
Nici degetele
de la această mână.

29 iunie 99

Luptă

În curata lumină a dimineții
și dincolo de razele țesute de soare,
privesc cum un păianjen își urmărește prada,
o muscă vie încă,
dar încleiată precum o mumie.
Privesc și văd cum se va năpusti asupra ei,
după nu prea multe tatonări,
dar, dintr-o dată, eu, tiranul,
strivesc și victimă și călău.

Subzistență

Dimineța când autobuzele
ne varsă în stații ca pe niște epave nefolositoare,
ruginite de vreme,
nici una nu poate fi utilizabilă

decât în mintea unui excentric nebun -
mă gândesc câte lucruri rele, de neîntrebuințat
sunt în țara asta -
ți-ar trebui un sfert de veac să le numeri,
să le clasifici
și o puternică ardere de creier
să le-nțelegi rostul;
atunci când întreaga țară e cuprinsă
de mânie, neputință, mizerie și revoltă,
mă gândesc că suntem aproape de un cataclism final,
mult mai aproape decât credeam
până atunci, sau decât divinitatea, chiar,
dar mă tem să nu cazi, omule,
în neputință și uitare.

26 septembrie 1999

199

Deratizare

Vreau spațiul meu vital,
spuse vânzătorul de cartofi,
abia ridicându-și sacul.

Vreau spațiul meu vital,
zise cerșetorul
de pe marginea străzii,
sufflându-și aerul intoxicat
spre alte zări albastre.

Vreau spațiul meu,
spuse tovarășul Stalin,
în timp ce murea,
strângând în mână o foiță de hârtie,
deși ar fi fumat pipă.

Clișeu existențial

Pontice II

Mă trezii și eu pe lume,
ținând o vergea
în mâna stângă,
lovind cu piciorul stâng
toate lucrurile din jur.

Prima mea vizită a fost,
în imaginație, bineînțeles,
la spitalul de nebuni al orașului:
proprietar, statul.

Nu înțelegeam cum mulți aveau capul
înfășurat în bandaje -
se izbiseră cu el de pereți,
crezând că din zidurile clădirii
apa țâșnește valuri-valuri.

Câteva zeci erau morți, așezați în sicrie -
o pădure săracă de sarcofage;
se aruncaseră de pe muchia îngustă și prăpăstioasă
în bazinul de piatră al clădirii,
unde nu fusese niciodată apă.
Plecai de acolo îngrozit
și întristat.

.....

În neputința mea,
ridicam ochii spre stele;
fum sau așteptare -
totuna.

Cădere sfârșit de mileniu

Patru cavaleri ai apocalipsei
 vor bate în zori la ușa noastră;
 discret dar hotărât, ne vor întreba despre destin;
 dar viețile, viețile noastre vor fi frânte,
 lăstuni iuți vor zbura dincolo de zare,
 probându-ne nevinovăția;
 iar noi vom plânge, ne vom culca pe lauri frânți.
 Vai, spuse inima, ce departe mi se par sentimentele
 acestei lumi perverse -
 eu te tot caut, dar, dinspre tine, nu găsesc urmă -
 nici una;
 și atunci de ce să mă scald în ape reci,
 pierzându-te pentru totdeauna,
 mai bine să conjur zeii și să iau exemple -
 unul câte unul, despre ce mi-ar folosi mie,
 muritor de rând, în această conjurație tainică a zeilor;
 trainic nu poate fi decât un singur lucru: iubirea;
 și totuși ești departe; prin scuturi frânte
 și flamuri sfârtecate,
 cum aș putea să te găsesc, iubita mea.
 Lichidați morala, piedica desfrâului și veniți aici,
 toți mesageri ai întinericului, dar vă rog,
 vă rog un singur lucru; nu distrugeți iubirea,
 iubirea lăsați-o intactă, din cioburi aș reconstrui-o
 mult mai greu,
 să o așez în dreptul inimii mele;
 apoi, ce iubire ar fi aceea care a fost o dată frântă? -
 doar dacă un fanatism orb m-ar mâna mereu înainte,
 spre tine, nemurire, spre tine, iubita mea.

Obsesie

Îl preocupa
din ce în ce mai des
ideea de perfecțiune -
încerca să ordoneze din ce în ce
mai bine
lucrurile din jur;
ștergându-le de praf, așezându-le
într-o ordine perfectă,
spunea el;
și totul din ce în ce mai obsesiv,
cu mare cheltuială de energie,
vroind să atingă perfecțiunea;
apoi, își constituise un sistem de valori
în lumea ideilor,
pe care, simplificat sau schematizat,
mai bine zis,
îl credea perfect, atât de perfect precum
o minte umană îl poate concepe;
îi trebuise mult timp pentru a perfecționa
și orândui toate lucrurile,
împreună cu sistemele lor.
La sfârșit, se simți mulțumit, după atâta trudă,
trebuia să se odihnească -
dar, înainte de aceasta, declară,
sigur de sine și extrem de sobru:
- Perfecțiunea nu există!

Decizie

Dacă un glonț
ar veni pe neașteptate
și mi-ar găuri mijlocul frunții mele -
aș pune acolo o bucată de pâine,
o bucată de pâine lungă și proaspătă,
cu miros reavăn de grâu -
glonțul, dacă ar sosi, ar găuri pâinea,
salvându-mi fruntea,
implicit sentimentele și gândurile.
Dar n-ar fi o crimă la fel de mare
să calci în picioare pâinea,
să terfelești demnitatea și munca
a milioane de țărani?

24 iunie 2002

203

Povara

Azi dimineată,
era să mor cu adevărat.
Câteva picături roșii,
apoi un firicel de sânge,
șuvoi în toată puterea cuvântului, apoi,
mi-au căzut din nas;
eu m-am pus să opresc năpasta:
un stop, după aceea mi-am șters buzele
cu dosul palmei,
cuminte, la fel ca muncitorii forestieri,
gura, de unsoare,
după un prânz copios
în munții acestei Republici.

Asta mi-aducea aminte
că puteam să mor:
- mi-au amuțit, pentru o clipă, gesturile,
gândurile, informațiile, conștiința.
Să nu mai port povara ta, viață,
dar și povara morții mă-nspăimântă
mai mult decât o viață petrecută în chinuri.

6 noiembrie 2000

Stea perfectă

Pentru Gabi

Stea strălucitoare din cer,
ai venit în viața mea
să-mi luminezi drumul stingher,
să-mi încălzești inima.

Tu, o frumusețe perfectă,
te vedeam, un singur drum
spre silueta ta zveltă,
nu exista altceva mai bun.

Dar tu ai luminat prea tare,
eu, în focul inimii pasionale,
însumi m-am topit, fără răbdare,
distrugându-mi iubirea chemătoare.

De ce? Erai tu prea frumoasă,
iar eu de tine nedemn, atunci,
neavând iubirii tale alianță,
orbit de focul ce-n jos îl arunci.

Sau totul a trecut, pe neașteptate -
cum trec lucruri în univers,

iar farmecele tale, dulci nestemate,
mi-au rămas în inimă, un revers;

durere a ceea ce a fost; nu va fi
iarăși, o iubire mare în inima mea -
dar eu, cât singur voi trăi,
îți voi păstra, pe veci, iubirea.

7 Ianuarie 2001

Politice II

Fii pentru vecie
sclavul de lux
al societății capitaliste
multilateral privatizate -
ca și cum proprietatea ar fi a tuturor,
nu te intereseze nevoile zilnice decât
obedientul să trăiești,
rostit cu bleagă și necesară teamă.
Nevoile celorlalți să nu te intereseze -
luptăm pentru individualism și libera inițiativă,
nu-i așa?
Și dacă nu sunt spitale, școli, cărți, teatre,
nu-i nicio problemă,
doar ne tragem din maimuțe, savanții noștri
au spus-o cândva, dezinteresat, nu ideologic.
Iar soarta drumurilor, a fabricilor și chiar
a milioanele rămăși în turmă,
de izbeliște, rasă inferioară, pentru că luxul
doare și strivește -
nici asta nu te intereseze, doar progresul,
acest copil capricios al istoriei, nu-i obligatoriu,
de multe ori se naște cu capul spart sau nebun,

poposește doar în casele unora.
Iar, la urma-urmei, unii suntem, biologic, mai multă
și abjectă materie decât alții;
contează doar ce se vede.
Din când în când zidim câte o biserică, să contracărăm,
oarecum, criminalitatea zidită-n noi de altcineva,
dar de cine?
Capricios D-zeu, dacă ar accepta totul, în orice caz!
Dar nu-i obligatoriu nimic, decât această firească ordine
pentru cei bogați,
oh, de s-ar schimba rolurile odată!
Dar, fiecare lângă masa destinului, cum își așterne,
așa va dormi.
Și apoi, lipsa de răzvrătire, spaimele, credința.
Așa că putem aștepta liniștiți putrezirea noastră biologică.

31 Martie 2001

Înainte

pentru Gabi

Când,
când pe stradă Revoluții aflam,
când te iubeam,
te sărutam,
iar tu mă trădai;
suspinam,
plângeam
și mai speram.
Inima-mi era amară, ca sarea lacrimilor tale;
mă retrăgeam în turnul de fildeș
al speranțelor mele;
câinii mileniului târau în coadă
revoluții de tinichea;
crudo, te iubeam pe tine,

te sărutam, tot trupul tău -
și nu-ți ofeream decât inima,
oricâte tancuri sau mașini de lux
ar fi fost în spatele meu.
Sentimentele viitorului erau
izgonite din mine.
Tu erai Speranța.

31 mai 2001

Transformare

pentru Gabi

De câte ori mă trădezi, iubito,
înfigi un fier înroșit în inima mea.
Suspîn adânc
și plâng, vărsând lacrimi amare;
dar nu-i nimic,
suspinele se vor preface-n
surâsuri de iubire,
lacrimile-n perle,
iar cuiele-nroșite în nestemate
și stele, sus, pe cerul speranțelor mele,
iar eu te voi iubi mereu

29 iunie 2001

Apocalipsa

Negru-i pământul,
albi sunt copacii
și albastru-i cerul.
Pe copac,
pe negrul copac,
două păsări negre
stau.

Stau,
nu zboară
și-ngheață;

cine-mi vede tabloul,
unde iarnă este,
trece iarna
încet, încet, prin el.

Când m-aș trezi
și aș ridica privirea,
ca-n tinerețe,
peste munți, câmpii,
departe-n zare,
aș vrea să nu mai văd nimic,
decât un fum negru,
ridicându-se de la pământ,
o Sodoma și Gomora moderne -
să nu mai existe nimic,
nici case, instituții, miliardari,
nimic, doar resturi de sentimente,
cioburi de civilizație.
Atunci, zâmbind sau plângând, aș fi fericit.

Nu trec tancuri prin ochii tăi;
nici mașini de lux,
nici sentimente, într-o derulare rapidă,
ci numai reci cuțite de abator,
într-o desfășurare biologică;
ce să fac cu acest amestec de
carne distrusă și legi neumane?

Desfășurare

Când te privesc, iubito,
 cu chip atât de frumos,
 serios și tânără,
 o splendoare, îmi trece orice grijă
 din minte, dar, apoi, involuntar, neliniștit,
 mă întreb:
 - totul trece și, desigur corpul tău
 se va descompune,
 creierul tău va putrezi -
 astea-mi trec prin minte,
 vrând-nevrând, deci, mă gândesc:
 ce viermi îți vor roade creierul
 și se vor cuibări în craniul tău, iubito?

25 martie 2002

209

Semn

Când am ieșit afară,
 într-o dimineață târzie de vară,
 direct în roua dimineții,
 m-am ușurat lângă un lan de porumb,
 o rariște ce stătea tristă
 și aștepta frigul;
 pe cer, primii nori călători ai toamnei;
 am privit pantalonii și am văzut
 că sunt rupți -
 o despicătură prin care vedem
 cât sunt de nevolnic, fizic -
 primul semnal din tragedia
 care va veni.

1 August 2002

Volumul III
Paradis obligatoriu
(2003-2005)

Gregarism

din ciclul România

210

Tauri năprasnici
tropăiau copitele
prin câmpul conștiinței mele,
cadavre desuete azvârlite
la țărmul uitării,
asfixiere fără așteptare:
pe Iuda, Iuda iscariotul, îl străbătu părerea de rău
de a nu fi trădat decât o singură dată;
voi privi la aceste monezi, câte cinci,
ca la crengi deșuchete,
crescând din mine,
până când fluxul și refluxul
se vor transforma în cuvinte -
cărțițele secolului
vor perfora câmpul conștiinței noastre.
Nu mai vrem fiare ruginite
pe câmpiile capitalismului multilateral prăbușit;
amar și dulce
purtăm obligatoriu crucea grea
a unei existențe decăzute,
insuportabilă și fixă, dar abjectă și trecătoare.

Deposedere

din ciclul România

Urăsc tăcerea
cuibărită
în sufletele strămoșilor.
Mi s-au transmis,
din generație în generație,
pe fluviul sângelui,
urcând până la mine,
armele necesare
să lupt
împotriva zeilor de azi -
zeul urii, al lăcomiei,
al urâteniei.

Urma să fiu Spartacus
al acestor timpuri,
imens, pur, plin de forță,
dar s-a ales
praful din toate.
Zeița știrbă și urâtă
stă și hohotește
la orizontul viitorului;
în jur, numai aluviuni.

Atunci cum să nu urăști totul:
lașitatea, inconștiența, râsul enorm
cu care te-ntâmpină pe tine, făuritorul
unei lumi noi, a unui nou fel
de a fi, gloata de barbari, cu figuri grotești,
născută în și pentru noroi?

Când vor fi zărilor mele, ucise azi,
curate și actuale?
niciodată.
Cine iubește mizeria și barbaria
să se scufunde în ele,
pentru totdeauna.
Popor de lași,
cum să nu trăiască cu speranța
și lumina, pentru ei, cei puțini și aleși.
Să nu aruncăm mărgăritare înaintea porcilor -
gestul, inutil, ne-ar dura apoi.
Să urâm, să strivim tot ce-i inutil,
impur și abject, adică ziua de azi.
Viitorul e-n suflete, tu, gloată mizeră,
trăiește tot acolo, sordidă de împrejurări,
adică unde ți-e locul, asta meriți,
zeifică-ți conducătorii, oferă-le totul,
asta meriți și știi să faci,
tu, umilă și supusă, târăște-te în fața lor,
cu blegească și necesară teamă.
Așa crezi, mănâncă mizerie, du-ți,
în detrimentul lor,
înainte – suferința numită viață, supune-te
la cazne inumane,
tot timpul, căci tu iubești negativul, popor blestemat.
Fă asta de dragul șefilor și al defetismului din tine,
de ce să negi, îți place asta,
fii sclav și blestemat,
de-a pururi, eu rămân la speranță,
la frumos, nimeni nu mi le va smulge din suflet,
nici măcar zeii tăi, neghiob popor.

Realitate

poetului Lupșe V.E.

Liniștea invadea râul
pretutindeni.
Brazde de iarbă vinovată,
încremenite pe țarm.
Prețul iubirii și al urii
crescu,
crescu,
crescu.

9 noiembrie 2002

Repaus

din ciclul România

Mă adăpam din situațiile ivite ici-colo,
belți în câmpul existenței mele.
Din frunze ruginii picura nerăbdarea
constituită-n mine la ridicarea turnurilor sacre,
elogiu nebuniei acute.
Din munții explodați dincolo de zare
ajungeau la mine pietre rotunde,
bulgări de conștiință.
O lacrimă se disipea, din ea nu curgea
frumusețe, lumină, iubire,
ci monștri pitici, hidoase arătări șchioape.
Ocolisem toate meseriile întâlnite la fruntariile patriei -
credeam că cinstea, corectitudinea nu pot fi vândute,
nici cumpărate, dar le posedau puternicii zilei,
care pretindeau că sunt mai curați
decât laptele supt de Mântuitor;
supuși la o degradare biologică, ne mai lipsea -

ce putea fi mai rău decât asta,
să fim îngrădiți într-o incintă sacră -
se putea altfel?
De sus să fie aruncate tot felul de obiecte
ascuțite asupra noastră,
decât această interesantă și sigură
distrugere biologică, prin așteptare.

10 noiembrie 2002

Desfacere

La marginea mării,
pescăruși căzuți strigau numele tău.
Nenumărate obiecte prin nisip, dincolo de zare.
La țărm veneau tot alte valuri,
izbite de marea fără așteptare.
Totul era trecător și instabil,
precum Moartea.

16 noiembrie 2002

Pontice 3 *Post - scriptum la intrarea în NATO*

Se făcu seară.
Frig,
frig.
Situat pe platforma
seriozității ratate
și a singurătății transformate în
durere,
căutam din priviri Adevărul.
Speram în înfrățirea
cu Fii Zeilor.

30 noiembrie 2002

Despre viitor

din ciclul România

Visez o societate perfectă,
 utopie periculoasă pentru unii,
 dar perfect realizabilă,
 în care fiecare să-și găsească fericirea,
 fiecare angajat să aibă posibilitatea
 să sărute gura șefului,
 măcar o dată pe an, fie și cu ranga.
 Căci șefi nu vor mai fi, doar simbolic,
 cu puteri limitate.
 Arhitecții, inutili, să fie trimiși
 să construiască piramidele viitorului;
 în general, se va termina cu aceste matrapazlâcuri,
 numite biserici, case cu foarte multe camere,
 care vor fi toate ocupate de activități utile, bineînțeles.
 Societatea va fi pentru toți, nu vor exista piramide, desigur,
 doar monumentele trecutului, construite
 prin jertfa milioaneilor de proști.
 Poate că bisericile, dacă nu vor fi dărâmate, vor fi
 locuri de adăpostit camioane, crescut șoareci,
 sau cine știe ce altceva.
 Activități felurite, alternate cu pauze binemeritate,
 vor cuprinde pe toți,
 căci nu vor exista superstiții, jertfe, sărăcie și mizerie,
 inegalitățile vor dispărea.
 Ascensorul conștiinței ne va duce direct în Paradis.
 Cât va fi de frumos, visez asta, dar când
 se va întâmpla cu adevărat, blestemată specie umană,
 responsabilă de atâtea crime pe spinarea ta,
 blestemați șefi ai puterii, pe spelele subalternilor,
 numiți semenii, cu care împărțim același destin,
 numit degradare biologică!

În conștiință, imens glob de creier alb, te arde
din când în când câte un fier înroșit,
semn că Inchiziția și Auschwitzul au existat, că miliardarii există.
Mi-e rușine de tine, specie umană foarte crudă,
visez frumos, dar cine știe, poate irealizabil.
Nu te vei corija niciodată, adio vise frumoase.

15 decembrie 2002

Descântec

Cândva, am avut o iubire.
Eram fericit.

Sânge alb,
sânge albastru,
sânge roșu
în închipuirea mea;
eul meu transfigurat.

31 decembrie 2002

Strigăt și tăcere

În fiecare dimineață
culeg un mănunchi
de raze:
trei,
trei,
trei,
de șapte ori câte șapte -
dorință
și strigăt
la poarta
imposibilului.

7 februarie 2003

Strigăt

În inima zdrobită, căutând o nouă ivire a zorilor,
 în sclipitul de stele, prevestind venirea ta,
 în fulgerul de lumină, brăzdând cerul -
 semn al iubirii ce ți-o port,
 imaginea munților, soarele răsărind, apele suspinând,
 îmi aduc aminte de tine, tu ești peste tot și-n toate.
 În ape vijelioase, anunțând zbuciumul vieții,
 rotiri de univers, viață și neexistență, mereu tot altele,
 trecând peste noi, eu văd ființa ta -
 tu ești în toate aceste lucruri, și deasupra lor.
 Te port în inimă mereu prezentă -
 cum ai putea să nu fii reală,
 când tu ești frumusețea, iubirea și speranța;
 te iubesc, Andra și strig până departe
 numele tău, fulger în noaptea întunecată.
 Te iubesc, te iubesc mai mult decât toate stelele
 care vor veni după noi -
 altfel totul s-ar preface în vid, lumea n-ar mai exista;
 de aceea pe tine, zeița splendorii eterne,
 te voi iubi întotdeauna.

217

Dislocare

Curând voi săpa-n mare.
 Înăuntru voi găsi ochii tăi.
 trei,
 trei,
 trei -
 infamă trădare.

16 martie 2003

Desfacere

În curând, va veni primăvara,
se simte peste tot,
nu poate fi departe.
Sevele vor urca nebune
în trunchi și lujeri, aruncând
speranțele noastre spre cer.
Cu pletele desfăcute, vom fugi peste câmpii.
Ne vom bucura, vom râde nevinovați,
ca niște copii tineri, ca și cum timpul,
dușmanul și aliatul nostru dintotdeauna,
n-ar exista, în trecerea-i blestemată.
Dar noi vom trece, bătrâni, în urma noastră
va rămâne speranța, frumosul, dar și durerea,
mizeria, sângele curs de la atâtea suferințe
de când ești, specie umană.

17 martie 2002

Discurs

Ochii tăi,
două șuvoaie
de lavă incandescentă.

Nu garantez pentru
muzica care va veni.

I se confirmă
situația.

29 martie 2003

Dispariție

Săpând în pământ am găsit un obiect
cu chipul lui Dumnezeu.
O frumoasă efigie în patru colțuri:
pe una din părți era un dumnezeu.
Când am luat obiectul în mână,
să-l privesc mai îndeaproape, a dispărut:
și chipul lui Dumnezeu și efigia, totul.
Am uitat că după Dumnezeu
poate să urmeze infinitul
sau nimicul.

12 aprilie 2003

Arheologie spartă

219

Ploua torențial
iar eu nu aveam puterea
să mă rog pentru constituirea
unui alt Ev mediu,
oricare ar fi fost el.

Impuls existențial,
atroce refugiat
sub așteptarea fugii
râvnite de tine.

Măsurând neputința spațiului
dintre două puncte fixe,
în timp ce Iuda trăda
o singură dată.

Varză, izmă creață
cu iz de război,
cocteiluri Molotov -
floare la ureche
pentru tinerii de azi.

Paternitatea absintului,
refuzată mie.

11 iulie 2003

Discurs și cioburi

Acceptam orice destin,
orice rupere și prăbușire
de soartă,
dar anemia morții, nu.

Refuzam să accept privirea
trimișilor din câmpie.

Materialele ruinelor
constituie aurul negru
pentru închegările ce vor veni.

26 august 2002

Dreptul la timp

Cum să te iubesc:
cu dreptul inimii bătând să spargă pieptul,
iubind o singură dată, toată viața,
dar suferind de nenumărate ori;
cu dreptul munților și a statorniciei lor,
disperându-mă această existență, a munților,
eu rătăcind, căutând iubirea ce ți-o port,
în zori, ziua, seara și dimineața;
unde ești tu, luceafăr al dimineții,
să te iubesc, te port în suflet,
nu-i de ajuns, atunci unde ești,
să te sărut în zori, iubito?

2 octombrie 2003

Volumul IV
Dreptul la infern
(2003-2006)

Hai-ku

Din eul
descărnat
țâșni ideea.
Vis perpetuu
sau imagine superfluă.

Iubesc spinii
dintre șerpi
și sufletul meu.

Carambol de
cuvinte -
moștenire pentru mai târziu.

14 mai 2003

Elegia 1

Micuței zeițe
de porțelan din Nistru.
Florii de colț strivite
și pietrei sfărâmate

Iluzie, deci himeră
ținută în brațe o singură dată.

Te miri că steaua dimineții
îmi trage cu ochiul doar mie.
În talmeș-balmeșul acesta de lucruri,
vrei să te iubesc.
dar nu mă lași să mă vindec:
presari peste rănilile mele
minciuni și povești nemaiauzite.
Diagrama zilei
sâsâie rugăciuni inutile.
Mă rogi să te sărut,
deși buzele mele ar fi pecete
de foc pe corpul tău.

31 octombrie 2004

Sfârșit

223

Merg
pe sub ruine
de Ev mediu
imaginar.

Transmit informații
într-o limbă
necunoscută.

Regret
pachebotul
vândut hughenoților,
pe un preț de nimic.

Dispărut fără urmă.

10 decembrie 2004

Sonex

poetilor George Trakl și Rainer M. Rilke

Primăvară.
Colosale, neomenești
puteri
se ridică-n
mine.

Atâta cât țărână
sunt.

28 martie 2005

Realitate

Omului modest și muncitor

A încărcat minereul,
a perforat.
A construit cât pentru
șapte generații.

Și a transpus existența
în cipuri neschimbabile.
S-a dus să moară puțin.

15 mai 2005

Bug Mafia

Dacă va mai fi o graniță pe râul
Bug, să fim atenți înainte.

Fumam o țigară,
în timp ce mâncam liniștea serii.

Privesc la boii ieșiți
din bal mascat,
spânzurați de dușuri.
Au și clovnii undele lor;
soare negru
la zenit, granit
și mult fum.

9 august 2005

Diverse

Nebunul orașului
hohotea pe acoperișul lumii.

Împrăștiat dinți
în caverne sparte.

Un Dumnezeu absent
împărțea călți și iască
la masa Istoriei.

Cânt din fluier, -
tilincă excelentă
pentru cei care vor veni.
Și tu
și eu
și el
și el -
infamă trădare.

28 august 2006

Regret

Nu va fi nici
un sfârșit de Ev mediu.

Nici un Ev mediu
imaginar.

În jurul meu, hohotele
de râs
ale dușmanilor,
cântărite la masa
Istoriei.

Un Dumnezeu orb
și mut, lângă mine -

iar eu să trec prin el,
născându-l pe celălalt.

15 ianuarie 2006

Afront

Te voi iubi
cu toate întâmplările posibile
și imposibile,
ce ne despart acum,
cândva, în viitor.

Voi striga vai victimelor,
într-o limbă necunoscută.

Ne vom întâlni
pe strada Speranței,
într-o umană existență
a viitorului.

Dar, până atunci,
să trec Stixul,

Vrând-nevrând.

18 februarie 2006

Stare

Domnului J.R.R. Tolkien, autorului romanului
„Stăpânul inelelor”

Am ajuns cândva la înalte și-ndepărtate porți,
Dincolo nu erau decât câmpii nesfârșite –
Și mi-am zis: oricâtă iubire-n suflet porți,
Odată și odată, moartea va veni, pe nesimțite.

22 aprilie 2012

Si conditionnel IV

228

Ce s-ar fi întâmplat dacă mă iubea Andreea,
adică așa cum am văzut-o peste tot,
blonduță, naturală, ușor zvăpăiată, îi
plăcea galbenul, dar și roșul și movul,
chiar verdele-deschis, o vedeam peste
toate câmpiile Transilvaniei, primăvara,
când mi se cristalizase iubirea și imperiul
ei punea, încet - încet, stăpânire pe mine.
Apoi, ca să fie durerea mai mare, o văzusem
la o petrecere în Turda, pe o poză, la Ziua
Orașului, în iulie, la prima festivitate de acel
gen, dar nu era ea. Semăna doar, leit.
Sau la un castel părăsit, pe malul Arieșului;
ce ți-e și cu acele alte vremi, alegea
haine de import. Putea să fie, dar n-a fost.
Fiindcă tot vorbim de Ardeal, într-o posibilă
viitoare orânduire, de imperiul care se va
întinde de la Tisa, Oradea, Vâlcea, Iași,
adică la acest patruleter, fie el pătrat,
dreptunghi, paralelogram, romb, vom anexa
restul. Capitala, la Cluj, sau Brașov. Așa,
să se știe, pentru viitor. Într-o orânduire
socialistă, a Lumii.

Așadar, îndrăgostit, dar n-am intervenit de-ajuns, cu o atenție, odată-n magazin, cu o cartelă de telefon, apoi, deși pe drumul cartierului, unde, paradoxal, s-a mutat, era un mic Centru al Universului cu ea în mijloc, eram îndrăgostit cobză, lulea, până peste cap, cum se spune.

Eu n-am știut să ripostez, atunci când s-a produs ruptura, reținerea, retractarea, totodată.

M-a spus la maică-sa: domnul ăsta îmi face poze (măcar de-aș fi apucat – altă gafă de-a mea, aveam doar poza din Turda, nu era ea, chiar i-o arătasem, când cu cartela, pe drum, mai era cineva), dar n-am avut nici măcar demnitatea unui țăran din anii '80, care, cu pantaloni evazați, păr într-o parte, lung, ca artiștii folk, ochelari, chiar, unul când dădea mâna cu maică-mea, se scutura, parcă, halucinând de fericire, zicând: Ce faci mătușăăă...

La fel ca Gyula, minerul, alt mare clasic, dar nu de statură, care zicea: Hinca, Hinca, pătârășii, când trecea colivia cu minerii pe lângă orizontul nostru, iar el era înăuntru. Iar de altă dată, calm, către mine: Drughe, de ce ai gazat Varna? Era unul bețiv, băuse în mină, se-mbătase brusc, îl luai de-o aripă și afară cu el. Toată lumea știa că s-a gazat. Exprimarea ar fi trebuit să fie: l-a gazat cineva pe Varna sau s-a gazat Varna.

Apoi s-ar fi ajuns de la aceste exprimări la o justificare, intervenție a țăranului respectiv: lele, fata mnetalii, când ar fi vorbit, întru apărarea lui, cu o femeie a anilor '80.

Eu ar fi trebuit să mă exprim mai plastic,
 sau mai modern: tanti sau doamnă,
 fica dumneavoastră...
 Dar n-a fost să fie – între mine și ea
 s-a interpus un zid lung – beton curat,
 poate chiar fier. Din când în când,
 ici-colo, câte o spărtură, la fel ca-n
 unul din filmele lui Ch. Chaplin,
 prin care pătrunde
 iubirea mea pentru ea, sau ceva pozitiv, de la ea.
 Dar nu sunt, totuși, decât niște găuri, eu nu pot
 trece dincolo, și, din păcate, nici ea.
 Oare ce s-ar fi întâmplat dacă mă iubeai...
 păpușică, dacă mi-ai fi răspuns la iubire –
 ocupând tot, sau măcar Centrul Universului
 meu?
 Te-am văzut acolo. Dar de ce nu și
 de-acum înainte, iubire scumpă, de ce nu?
 Nu lăsa acest gol, acest cenușiu să-mi
 invadeze viața, când ești tu, iubire.

18 ianuarie 2014, Baia Mare

Povestea lui Preda

În stilul poemului
 Cântec pentru acestea lui
 „Igor”, epopée rusă,
 ucraineană, bielorusă,
 din sec. X – XII

Era cândva unul
 zis Buzilă, zis și Preda,
 un coțcar din alte vremi,
 care călca indiferent, fără un
 scop anume,

prin curtea hotelului „Ramada”,
 deși acesta nu avea curte,
 pe vremea aceea. Și mergea,
 într-o anumită direcție, cu picioare
 strâmbe, de cosaș, de lăcustă,
 dar mergea!
 Avea pene, la fund, nu în față,
 ca luptătorii sumo.

După aceea era, conform celor
 trei principii: Kirche, Küche, Kinder,
 adică biserică, bucătărie, copii,
 un escroc sentimental, pentru femei,
 adică cât mai multe, iar femeia,
 adică soția, un rău necesar.

Tu, Preda, fii scabros, adică
 încearcă și cu bărbații, conform
 principiului
 dacă nu curge picură, dar ai grijă
 să nu pățești ca Puhu.
 Acum, ascultați povestea lui Puhu.

* * *

Povestea lui Puhu

Era unul la mina Căvnic, surd,
 crăcănat dracul, cum ar zice
 moldovenii din est și oltenii din sud,
 sau invers, tot o apă și-un pământ
 laăștia, cu 3-4 perechi de pantaloni când
 intra pe galerie, trage curentul,

Să nu pățești și tu la fel, Preda.

Ce s-ar fi întâmplat
dacă aş fi avut zestrea genetică
a lui Niculae al Petrii
din satul meu natal –
umbla într-un jersey alb, de lână,
la 70 de ani,
roşu la faţă, arăta ca un fecior,

zicea bunică-mea.
 Pe la 91 de ani, s-a dus să doarmă
 puțin,
 vorba lui Shakespeare și a lui
 Sorescu al nostru.
 Sau a lui Vasile a lui Todor, e
 vorba tot de zestre, cu același
 veston cazon, de la sfârșitul războiului,
 și peste ani și ani, având același
 veston kaki
 și aceleași două-trei adâncituri pe obraz,
 perfect conservat genetic,
 sau a vecinei Hermina,
 care mă ironiza
 când, la creanga singurului păr de pe
 câmpia din fața casei - care dădea
 recoltă o dată la câteva sezoane,
 făceam și eu tracțiuni la bară, mă luasem
 cu sportul, la 18 ani, deși nu s-a ales
 mare lucru din asta,
 care fusese poreclită „șterțul”, adică
 lampă, felinar spart, sau care lumina
 slab, ca un lucru bun de nimic,
 care avea capul ca o tigvă,
 măimuță, chiar,
 la cincizeci de ani gata îmbătrânită,
 am știut-o așa până la peste optzeci,
 când s-a dus și ea.
 Sau a atâtor altor, mai mult sau mai
 puțin ridați, neobișnuit de rezistenți.
 Dar în lumea asta de nonvalori
 trebuie să mă ridic și eu, biologic,
 moral și social, să-mi creez o altă
 identitate.

* * *

Știți, eu n-am lucrat niciodată în mină, am lucrat doar la TCI și TCM un singur sezon, dar nu-mi plăcea, ne trimitea la dracu-n praznic, unde aveau lucrări.

Mă întâlneam cu câte un rahat, care nu-mi dorea decât negativul, cel puțin așa reieșea din ce-mi zicea:

- Știi, dacă nu ieșeai pe ordonanță erai în pensie, acum, cândva ai fost mai gras, sau mai slab, ai avut sau nu prietenă, ai fost la dracu-n praznic, la mă-sa, de parcă n-ar ști, escrocii, că-n fiecare societate trebuie să fie o mână de parveniți denumiți cu apelativul orice fel de „burghezie”, pe care nu pot să-i distrugă deoarece nu sunt în stare să răstoarne câteva popice, dar asta e. Încet, dar ferm, trebuie să-mi schimb identitatea.

22 septembrie, 2013

Schimbarea identității ***Povestea lui Pașca.*** ***Si conditionnel III.***

În legătură cu schimbarea identității, că am lucrat la TCI și TCM, toată viața și, respectiv, câteva luni, la dracu-n praznic, după aceea, are legătură

cu povestea lui Pașca, apoi.
Era pe vremea când lucram cu Neamțul,
la Lăpușel, în timpul atentatelor din
septembrie 2001, cele reușite,
au mai fost o tură și ne, lucram, așadar
cu Neamțu și Buzilă, cel care nu cu mult
înainte s-a-mpiedicat de bordura asfaltului,
după care, la proprietar a băut împreună
cu Chiriguț, sărutând sticla și îmbrățișând
pereții, până ce proprietarul a ascuns pălınca,
iar Neamțu a ridicat un ax de 160
de kg, în mâini doar, Gheorghica, zidar
bun, dar la gresie era pe spate, era
gata-gata să-și ia o zi de concediu,
să sărbătorească evenimentul, iar Neamțu
mai sugea și el câteva sticle la „Crenguța
de aur”, unde stâlpii ieșiseră conici, iar
Muri mic sărea acolo ca o vrabie,
adus și el să ajute, pontat 2-3 ore de
„Moșul” pe un pontaj strâmb, zicea Florin
proprietarul, care semăna cu N. Săbău,
deci un homo, pe tine de unde te-au mai
adus aici, pe vremea când un jersey – import
costa 2-300 de mii, iar o geacă 600 mii,
nu ți le puteai permite, așadar Neamțul
făcea ciubuc la Pașca, acesta (Pașca) câștigase
20 (de) milioane cu niște pensionari,
schimbase doar puțin culoarea mobilei, dar nu și modelul,
sau invers, stătea pe V.I. Lenin, adică nu, pe „Lenin”,
cu rufe la uscat, fără hoți, apoi, în apartament
mai nou, eu iau 10% din lucrare, nu ajut, deși
mă pricep, iau două perechi de bascheți, galbeni
și albaștri, unul mă ține o săptămână, celălalt o zi,
deși arătau ca de firmă. Neamțu e priceput,

face un ou, adică lasă locul exterior
pentru un ou, la un suport pe tavan, din
rigips, cât o valiză, de cască ochii arhitecta
Rozi, când îl vede.

După aceea, câtva timp, nu dau ochii cu Pașca,
adică nu l-am căutat, zice Neamțu: nu fugi,
o să dai odată nas în nas cu Pașca, așa a și fost,
o iau pe bulevardul Traian în sus, aproape să
dau de el, o iau pe o stradă laterală, fug, mai bine-zis,
intru iar, după câteva sute de metri, pe bulevard,
dar Pașca mergea hotărât înainte, era iarăși să dau de el.
(De ar fi și la bine, cât și la rău, așa de hotărât, românul!)
Când mă întâlnesc cu el, zice, asta după o
vreme, nu-i bai că nu m-ai căutat,
am câștigat, între timp, 2 mașini la tombolă,
una chiar în Constanța, a simțit că e ziua lui, într-o vară,
când, entuziasmat, a urcat pe scenă și a „tras” de ac,
acesta oprindu-se la fix.

Neamțu era puternic, era gata-gata
să-i arunce pe niște tipi – țigani
din autobuz, la gară, pe sus, câteva zeci
de metri, căci întrebau: autobuzul acesta merge
în centru? – cu gândul de a fura din buzunare.
Dar pleacă din firma aceea, eu rămân,
mențin relația cu Pașca, până își dă
arama pe față: comuniștii, comuniștii, zice el,
votând cu dreapta, de parcă ar fi fost
din sulă de ministru.

L-am găsit vinovat, acum are ochelari, două
magazine închiriate, e un mic-burghez
reputabil, într-o țară de mizerie.
Conform ziselor lor, așa e viața.

Scrisori I

Preludiu

Un cer plumburiu, prin care țâșnește din când în când lumina, printre norii denși, de la un paradis inaccesibil muritorilor de rând - socialist sau religios.

Jos, un teren vast, înghețat, cu puțină zăpadă, un fel de brumă mai groasă, un vânt rece, suflând în rafale puternice, oprindu-se câteodată, dar fiind la fel de frig. Ici-colo, grămezi de moloz, plăci de beton sprijinindu-se pe ziduri și stâlpi, la fel de șubrede, înclinate toate. Focuri și oameni încălzindu-se pe alocuri, rari, în peisaj, la fel ca grămezile și rămășițele de beton. Ici-colo, de asemeni, ziduri de beton, dispuse în toate direcțiile, care nu duceau nicăieri.

237

Desfășurarea

Vai, e tot ce-a mai rămas din tragediile shakespeariene, spuse unul, aceste bucăți de beton și pietre, aceste vânturi, care m-ar duce în paradis, aceste ziduri, rămășițe ale socialismului totalitar, dar ce-i, de fapt, totul, întreb eu, lângă acest foc, având atâta timp cât n-am visat niciodată?

- Nici nu e seară și dimineată și-ți voi dezvălui valabilitatea și umanismul socialismului lui Hitler sau al celui stalinist, răspunse unul.

- Despre capitalism, ce să mai vorbesc, replică altul.

- Nu cunosc popoarele sedentare din dreapta inimii, răspunse scriitorul. Pe câmpul din stânga ei nu e nimeni, deși ele ar trebui să fie acolo, pentru echilibrarea sentimentelor. Am întârziat, fiind la o întâlnire cu medicii și comicii, pe teme de moarte clinică.

Marin Sorescu era acolo, Nichita Stănescu prin preajmă: Nu știu ce e dincolo de moarte. Nimeni n-a fost prins piratând pe teritoriul de acolo. Dar, dacă vreți, cândva vă voi spune. Poetul decent, privind spre viitor, spune: nici radicalii liberi nu vor dăinui o veșnicie, la care poetul murdar, devenind brusc decent, ca după o reculegere, sau după o suferință înnobilitoare, spune, parcă netezind ceva cu palma:

- De ce, Doamne, ne-ai dat un cod genetic spart, dotat ici-colo cu boli, suferințe, moarte, de ce l-ai dat așa? Dar vreau să văd nu prezentul, ci viitorul.

Din munți, spre dimineață, coboară, binecuvântat fie-i numele, culturistul N. Giurgi. E tânăr, ca-n anii '80 și parcă descinde iarna, la o pensiune din anii 2000. Rostește: Vin cu cele mai curate gânduri și cu cel mai natural fizic văzut vreodată, la voi. Dar nu întâlnește decât huidume, haidamaci, diuguri, mai ales fostul campion, până la 34 de ani anonim - până atunci, fusese decretat Dorian Yates, de 6 ori Mister Olimpia,

cel mai bun culturist al secolului
 XXI - așadar, apare Ronie Coleman,
 cu steroizi, desigur, de 8 ori
 M. Olimpia, la urmă, într-o
 încercare disperată de a lua
 al 9-lea titlu, fără gambe,
 cu ele ca niște bețe.
 Oameni peste măsură de grași, tatuați, tunși scurt,
 cu trei rânduri de guși, vorba lui Cezar
 Petrescu, din romanele sale, care zic,
 ținând țigara în gură și jucând fotbal ocazional:
 Hai la mine, ba la mine să lucrezi, blestemată
 fie proprietatea privată, reluată după '89,
 ce se lăsase-n '47.
 În depărtare se aude un zgomot
 surd. Au loc evenimentele din Ucraina.
 Rostește „Cântec pentru Ucraina”.
 Mai mult, unul din haidamaci, valutist
 sadea, îl fură de 20.000 euro. Când
 să-i dea, se face nebun, nu-l mai cunoaște.
 Sau o fi concurență între ei, defăimarea
 aceasta și cel ce-mi relatează?

Cântec pentru Ucraina

Departa, spre Răsărit,
 Soarele cade, se izbește de pământ.
 Ciocnindu-se, perturbă grav ordinea
 lucrurilor.

Undeva, în jurul Kievului, o imensă
 gaură neagră. Spațiu și timp dilatate -

(à propos, cum le pot lungi cineva),
apoi lipsa acestora (chiar, cum s-ar putea
călători unde acestea lipsesc, fie chiar
și cu metrourul galactic, dar ipotetic, desigur.)
ajungând în centrul găurii,
rămâne doar o spumă neagră, rămâne
deci totuși ceva (de sorginte sexuală, să fie?)*
apoi țâșnirea în alt Univers, dar nu în
Occident, desigur. Văd doar negru,
rău, negativ, deci, în jurul Kievului.
Câțiva intelectuali și bărboși nespălați,
tot aia e, plus, câțiva studenți, la fel,
pledează pentru distrugerea a tot
ce-nseamnă Ucraina, Estul, Lumina
a 4 orașe peste un milion de locuitori,
industrie, blocuri, comunism, blocul
compact, slav. Istoria legată a
2 sau 3 popoare, indestructibilă.
Se va distruge totul, până se va
mânca iarbă. Ecologiștilor, intelectualilor
de dreapta, nu mai avem mult până acolo.
S-a-ncercat și cu Grecia, o excursie pe
Valea Prahovei, România, de 10 zile
costă 400 euro, românul e cu dare de mână
și nu numai, mănâncă de sărbători
până vomită și aruncă la câini, sau pur și
simplu, atât bogații cât și săracii, dar în
Grecia la Paralia Katerini sau pălăria Caterinei
e doar 170. Să vezi cum e țara aceea, nu-ți
vine să crezi, termale, plus monumente,
zice cumnatul, mângâindu-se protector

* Să nu mai rămână nimic în urma acestei comprimări de
cătredră gravitație a tot ce există, și abia apoi...

pe burtă, e un scop în sine, poate vine
 neamțul, deși a intrat timid, puțin în Grecia,
 pune mai mult accent pe Praktiker, mai
 puțin pe rolul și scopul statuiilor antice.
 Dar cu aceia nu le-a mers. Așa e, spun eu,
 ascultându-l, dar până la urmă ce să-i faci,
 lumea, istoria sunt încâlcite, eu, de exemplu,
 am fost refuzat de o fetișcană! Înjosit, dincolo
 de faptul că iubirea e un contact. Fără el sunt
 negativ, înjosit. Am impresia că nu sunt bun
 de nimic. Scriu următoarea impresie, referitor la asta:
 în general, oamenii n-au aparat sexual, numit sulă.
 Se urinează direct pe niște găuri, găuri negre, dar înspre
 noi direcționate, din celelalte Universuri. (Unul avea,
 cândva, o imensă gaură, lângă nas, cu un fel de cioc mic
 în ea, pe unde respira.
 Eu, deși gaura i-a diminuat personalitatea,
 nu l-am ciufulit, sau să fac haz de necaz.
 Dar nu toată lumea e așa.)*
 Să învingă lumina! Nu vreau să paștem iarbă, fie ea și
 ecologică.
 Nu vrem găuri negre. Trăiască Ucraina unită, trăiască
 Estul, lumina acestei țări, încet-încet să dea
 minte și celorlalți. Așa ar trebui.

Ferneziu, 12 mai 2014

* Văzând pe stradă persoana iubită, la braț cu altcineva, am
 intuit cu ce rapiditate se-ncheagă lucrurile, fie ele – dar mai
 ales, negative.

Despre renunțarea la porcării și drumul de sine

Cum am renunțat la porcării și am ales calea proprie, se va vedea în felul următor:

La baruri, ba țigări Jin-Ling desfăcute, ba vin „Babanu”, toate ieftine și nașpa, nu și invers, mai bune, pentru oameni cu gusturi fine, dar și pentru cei de rând. Câteodată, când fumam, dădeam și la altul, fumam de la Assos, Rothmans în jos, sau de la Winston în sus, mi-ar face plăcere pachetul tău, spuneau unii și nu se opreau până nu-l goleau.

Îmi aduc aminte de unul „pasăre”, care se așeza foarte cuminte la masă, loc opus față de tine, nu degeaba-l poreclisem „Mister” și stând la o singură halbă, până te rușinai și-i mai plăteai tu 2-3, iar pachetul, luat experimental, de Phillip Morris, se golea, de către el, desigur.

Apoi, bineînțeles, porcăriile celor mici, dă-mi 20 lei, dar mai dă-mi să fie o sumă, oricare ar fi ea, plus că, dând și luând și ei de la cineva, ori erau bârfiți, dacă se-ntâmpla să ceară, sau ne (re) dându-li-se toată suma înapoi, iar își făceau de lucru cu persoanele respective.

Apoi salut – salut, dacă merg spre sud, zic că merg spre nord, etc...

Azi, când scriu aceste lucruri, mi s-au întâmplat lucruri nașpa astfel:

Anticarul din centru îmi ia de sub nas pe Shakespeare și Dante, care autori și lucrări îmi zboară de sub nas. Poate le promisese la cineva, poate. Apoi o văd pe „iubi” în deplinătatea aspectului fizic, desigur, femeie, ce mai, ca-n Richard Llewellyn, „Ce verde era valea mea”, cum zicea autorul de una la 16 ani, acolo. Cu training, frumușică, divinizezi fața, dar și corpul, parcă nu le-ai atinge, are ceva sacru, dar au făcut-o alții, veți vedea și de ce, oricum, fetei de la Turda, care seamănă perfect cu ea, i-am făcut poze după cele din telefon, o întreagă peripeție și cu cardul acela, voi avea amintire, cum zice vecina, dar nu vrea nicicum, ea nu și nu, la insistențele vecinei, că doar nu ești fată mare, deși în ianuarie mai era, apoi, zice că scapă pe jos o cutie de „protexuri”, la magazin, cum vine de la bătrânul acela, prima discuție e la o biserică – fundație, fusese împreună cu ea, o fată tânără cu protexuri în buzunar. Acum, de ce renunț la femei, doar obiect al plăcerii sau să-mi bat joc de ele, dacă vor fi să mai fie, cândva. Dar eu n-am acel suflet, și cum sunt capricioase, poate voi renunța la aceste două clauze. Eu n-am fost nici serios ca un lider, ca un patron, ca un bărbat dur, așezat, din anii '80, cu priză la femei prin seriozitate și aspect fizic. N-am fost nici sexy, la fel ca Elvis sau Horia Brenciu, sau mai știu eu cine, dau exemple să-nțelegeți, care le atrăgea pe fete, având acel „vino-încoace” inexplicabil. Am fost slab, nereprezentativ, nehotărât. Pe mine nu m-a iubit nimeni, deși eu am pus,

am dăruit și aş fi dăruit dragoste cu căruța, cu toptanul, cu nemiluita;

nu știu ce unități de măsură ar fi fost acestea, dar cea cu nemiluita, dacă aici românul nu pune nici o stavilă, nici o milă la a da, la a oferi.

Dacă nu m-a iubit nimeni, nici o fată n-a venit la mine, după mine, să umble după mine, în sens propriu și figurat, să-i fi declanșat sentimentele și să-mi spună, deci, te iubesc.

Dacă nu m-a iubit, nici cu protex în buzunar n-a prea umblat după mine.

À-propos, cum se face un act sexual? Ah, ce-ntreb, după atâtea experimente practice, dar și pierderi, printre femei.

Fiecare femeie e ceva unic, astfel trebuie s-o iei de la-nceput,

să nu-mi spună cineva că există un mijloc universal de acționare.

Poate există, poate nu, dar lesne se poate ieși din tipar.

Cum se acționează deci, mai ales cu o fată mare, în ianuarie,

a..., mai era, ah, am ajuns prea târziu, fin, treptat, sau acea

declanșare-excitare tot treptată, dar brută, când simți că ceva crește treptat, de la sine, fizic și sentimental și gata actul de făcut, fără inhibiții, sau practic, brusc, fără opriri, de asemeni, dar repede și reușit, ca și cu o cocotă valabilă fizic, pe care o și cunoști de mult. Cum, ce din toate astea, sau nimic, sau cum zic, în afara tiparului. Fiindcă nu se prea poate cu ele, eu le spun adio, îmi voi menaja forțele pentru altceva, sport, etc... Nu pot să lupt împotriva lumii întregi, nu sunt un Hitler perfect.

Adio femei, dar, cine știe, pentru distracție,

batjocură, sau poate. cândva, dincolo de imperiul meu

prăbușit, va veni un nou Soare-răsare, o nouă Andreea.

Nu voi mai face greșelile trecutului, să intervin pe drum, când a fost vremea conversațiilor și a tatonărilor, când

a fost cea a dialogurilor, a convorbirilor telefonice și apoi a-ntâlnirilor.

Poate mă voi schimba, serios, sexy nu, sau poate într-un alt viitor mă voi naște mai sexy.

Cine știe?

Ferneziu, Baia Mare, 23 august 2014

Fascisme

Cumnatului meu

La noi în sat se poate întâmpla așa ceva, chiar în ajun de Paște. Credincioșii participau, înconjurau biserica, mă rog, cu preot cu tot, tot merg, tot merg. O aripă mai tânără, fără să mai numere turele, până erau gata-gata să-și ia zborul, cu preot, cu sutană albă-n frunte, spre ceruri, când unul mai versat din gloata cu pretenții serioase asupra vieții, spune:

- Halt! Până aici v-a fost! Face un semn perfect, dur, cu palma mare ridicată-n sus.

Fascist sadea. Fac ceva pentru binele satului, lucruri utile, practice, alerg încoace-încolo, dar concesionez terenul, imășul satului pentru 99 de ani, în folos propriu, să nu pască netrebnicii turma, tinerii zurbagii să nu joace fotbal. Așa, ca să se știe.

* * *

Șoferii, doi la număr, printre care unul și fiul sus-numitului, cască ochii mari când mă văd pe drum, cu o mașină puternică. Tu ești mic, ar fi vrut să spună, apoi din ce în ce mai deranjați, se ridică să vadă ceva, poate maimuța agățată sus, în cabină, poate se sucește și se uită

cu cât merg la oră, sau poate, pur și simplu se ridică să se scarpine la fund, de ciudă. Tu ai fost mic până acum, dar noi suntem, de acum înainte, chiar, bolizii cartierului, a orașului, ai lumii întregi. De ce oare această fixare de valori pe bază de putere nedreaptă?

27 aprilie 2014, Ferneziu

Scrisori 2

Într-o zi, supraviețuind unui atac atomic,
să ajungi până la marginile cuvintelor –
extrema dinspre noi a unei alte lumi,
să vezi, privind peste gard, din ce-i făcută iubirea,
de ce ne-a fost dată numai o dată, autentică,
ca pură trăire, ce oameni pitici și strâmbi dincolo,
pe terenuri necultivate, o împărțeau, sadic,
în bucați brute, demne de o fizică primară și,
regretabil, aruncându-le la pământ.

Să vezi de ce iubirea doare, ce coarde sensibile
pornește, oare există trăire dincolo de carne, de materia
doar din atomi stivuită și nimic altceva –
oare există sentimente, trăiri demne, toate
înceguate într-un Univers moral vid și al unei trăiri
călduțe, bune, cinstite, nouă muritorilor, numită viață
acceptabilă?

Ce poate să existe pe malul unei mări sau pe un țărm
de refugiu, când nimic nu te așteaptă dincolo – de viață,
de moarte, de prezent?

19 septembrie 2014

Diverse

- Discurs despre mine -

Mi se pare că timpul trece din ce în ce mai repede. Asta înseamnă că undeva Dumnezeu umblă la comutatorul timpului, îl răsucește pur și simplu. Să nu ne trezim cu toții în vreo văgăună cosmică. Cândva, trecea foarte încet (timpul), îți trebuiau 2-3 ore ca să spui ceva, așa de încet trecea timpul, 2-3 ore pentru câteva vorbe, acum e invers, adică spui două-trei cuvinte și hop, au trecut câteva ore. Eu, considerându-mă tânăr, deși anul acesta am pierdut pe câteva fronturi, n-ai fi zis, după cum a început totul, în toate e o *limită*, dar și o *renaștere*, iubire, serviciu, dosare pentru pensionare pe caz de boală, a crăpat doctorul, blestematul, zicea cineva, deși nu era bătrân, funcționarii ăștia arată, dar nu sunt buni de nimic; Cei trei B – adică bărboșii – de parcă n-ar exista genii fără barbă, un amestec de fix din vechea societate și escrocherie, de acum, adică bărboșii cinești, economiști, proiectanți, rigizi de parcă ar avea secretele lumii în degetul mic, niște nespălați, vezi cazul, „Piața Universității” la noi, anii '90, sau Kiev, la ucraineni, mai nou, nici unul nu suflă despre Maramureșul răpit cândva, poate nici ei nu știu când, zice unul referindu-se la profesori, după Mihai Viteazul, adică după 1600, de cine alții decât de cehi, oh, ce frumos se culca, asta-i termenul, Cehia, până mai deunăzi, pe Tisa, o fâșie lungă, pornită de la ei, dinspre Bucovina pe Tisa, cum ziceam, iar în continuare, ca un ghimpe, ca un ic larg căscat cum fizic a și fost, Polonia – tot înfruptătoare din trupul nostru – măcar dacă ne-ar fi călcat din ai mari. Și când te gândești că și noi i-am ajutat pe aceștia, apoi, doar

așa suntem noi, slugarnici. Sau despre Banatul sârbesc, să nu zic de unde a fost țara, aproape de Tisa, în acel Ev Mediu – fie chiar și amestecată cu Ungaria, à propos, ce s-ar fi întâmplat dacă am fi rămas un imperiu? Cu luxul adiacent? Se mai suflă câte o vorbă despre Dobrogea, luată de la bulgari, dar nu prea mult, 2-3 cuvinte, acolo, dar se bate mult moneda pe Basarabia, poate că mai-marii zilei au acolo neamuri, cine știe? Asta politic, în ziua de azi.

Cât despre alegeri – nu va fi mai nimic - cu toate că Johannis e neamț - plus că nu are copii, de parcă asta ar fi lipsa unui motiv să nu lași delapidarea, averea enormă la cineva – a pus la punct Sibiul - sunt mici oaze de lumină în țara asta, Sibiu, Vâlcea, dar puțin. Din bălțat ar deveni pestriț, cum a zis cineva, înhăitându-se și el cu ceilalți.

Sentimentul uzitat mai sus – că timpul trece foarte repede – nici n-am apucat s-o văd pe bunică-mea decedată la venerabila vârstă de 87 de ani – picase umblând prin curte – îi ieșise un os din șold și, brusc, a slăbit 20 de kilograme în câteva zile, până la urmă acel du-te-vino, alături de meseriași, i-a fost fatal, eu, mai puțin sensibil, n-am apucat s-o văd nemișcată pe pat sau mese sau am văzut-o, dar nu m-a afectat.

Dar în domeniul științei am făcut niște descoperiri fantastice. Încet-încet, lumea se va întoarce la clasic. Dacă, conform unui principiu, concluzie sănătoasă de-a mea de mai demult, atunci va fi bine în țară, când nu se va mai fuma Kent 8, nu se vor mai asculta manele și nu se vor mai pune geamuri termopan la locuințe, măgării luate de la occidentali. Am văzut într-un sat de duzină, lângă o mașină nu prea nouă, cu șofer, de vânzare, vreo 5-6 inși fără ocupație. Unii grași,

stăteau rezemați pe spate, precis fumau Kent 8. Cred că, încet-încet, generația lăbarilor din capitalismul barbar va dispărea, împreună cu aceștia.

Dar să revin. Că ne vine sub picioare, încet-încet, pământul clasic, e bine, altfel în filozofie se întâmplă cam următoarele: până acum nu era bine că se proclama veșnicia materiei, care nu putea fi nici creată, nici distrusă, fiind în continuă mișcare, având această proprietate, fără început și sfârșit, infinită în timp și spațiu, având conotații marxiste, deși filozofii proclamă, dogmatic, *ceva veșnic, fix*, materie depinzând de timpul și spațiul fixe, absolute, nu și invers. Așadar, materialiștii proclamau asta, deși idealiștii proclamau veșnicia spiritului, dincolo de materie, de care aceasta depinde, factor derivat din cel prim, spiritual, dar, zic eu, nu e spiritul chiar mișcarea materiei, indisolubil legate, dar inferioară acestuia, iar, chiar dacă cele două ideologii se combăteau reciproc, toți filozofii proclamau existența a *ceva unic, veșnic* în Univers.

Bărboșii de azi - și aici altă măgărie luată din Vest – zic un nu hotărât infinitului de orice natură, decretând asta: nu există nici o dovadă că Universul e veșnic, iar în sprijinul acestei teorii, următoarea: totul a început cu Big-Bang-ul, nimic n-a existat mai înainte, nici timp, nici spațiu, mai ales că și acestea sunt relative, schimbătoare, strâns legate de materie – adică unde nu există aceasta, nu există nici ele?!

- Neputând exista fără asta și nu invers* - voi reveni asupra acestui subiect, iată o palmă dată fizicii clasice, care le definea ca fiind absolute, nedepinzând de materie, o palmă dată lui Newton, chiar, așadar nici nu are rost să ne-ntrebăm ce a existat înainte, de parcă materia, fie ea chiar cât un vârf de ac, temperatura,

presiunea, toate au putut apărea atunci**. Dar de aici începe decăderea teoriei Big-Bang. Aceiași savanți, făcând scenariul începutului, îl fac și pe cel al sfârșitului, dacă unele mărimi ale unor foste condiții și forțe din Univers - de care nu sunt chiar siguri - vor avea sau nu o valoare, concluzionează: totul, mai mult decât sigur, nu va retracta - și aici, dacă totul ar fi căzut într-un colaps gravitațional, ar fi avut de câștigat teoria mea, a ciclurilor de explozie – implozie, expansiune-retractare într-un Univers cu materie veșnică - ci, susțin ei, se va extinde la nesfârșit, chiar dacă se va pierde într-un vid aproape total.

În primul caz, cel al imploziei, cu gravitația sfărâmând totul, e sfârșitul a tot ce există. Doar o spumă cuantică ar putea rămâne, chiar și-n al doilea caz, al expansiunii veșnice, din care s-ar putea pregăti nașterea unor noi Universuri, cu alte legi, desigur, susțin totuși, cei mai optimiști. Rămâne de văzut. Dar de ce ne întoarcem la clasic, deoarece după Big-Bang s-au descoperit găuri negre în mijlocul fiecărei galaxii, despre care se știa că există dispersat, nefiind supuse unor reguli, în funcție de mărimea galaxiei, iar dacă aceste procese profunde au loc *după* Marea Explozie, mult mai profunde decât reacțiile nucleare, deși nu putem vedea dincolo de o gaură neagră, înseamnă că acestea au putut avea loc *oricând* și *oriunde*, chiar reprezentând o serie de Big-Bang-uri *locale*, obișnuite.

Astfel, cade ideea despre Marea Explozie ca eveniment *unic* și *irepetabil*, mai mult chiar, văzând că unele stele se învârt foarte repede datorită gravitației, nici una n-a fost văzută oprindu-se datorită faptului că n-ar fi putut înainta printr-un loc unde gravitația găurii să fi curbat spațiul din jur. ***

Nici eu n-am văzut un loc dintre două obiecte, când, anterior, în același spațiu fiind 3, unul retrăgându-l, să nu poți pași prin acel loc sau să pui un alt obiect – ca și cum obiectul prelevat ar fi luat cu el și spațiul pe care-l ocupă”. Același lucru despre timp, dimensiune a spațiului – a patra, altă măgărie. Se poate măsura, călători, câte dimensiuni are? Sau despre spațiul cu mai multe dimensiuni. Luăm doar convenționalisme, poate chiar teorii prefabricate, din Vest. Oricum ar fi și-n orice epoci trebuie să le trecem prin filtrul criticii atât timp cât sunt și argumente contra.

În legătură cu ceva mai bun, mai uman, mai modern, Andreea în două ipostaze: urcă repede din cartier, cu copilul surorii, înfășurat strâns, în alb, sărăcuțul, pe autobuz, apoi azi, pe stradă cu cineva, un mustăcios, Nagy, frate cu primul tată din iarnă, mergeau spre stație cu căruciorul, copilul în brațe, aceeași poziție, de la autobuz maică-sa îi strigă: ai grijă de copil, fusese și maică-sa pe autobuz – à propos, când va veni o civilizație extraterestră să ne salveze. Nu suntem în stare de mare lucru – deși avem fonduri, nu plătim angajații, doar fix, cu rigiditate, nu se poate negocia, cineva ne fură munca.

02 Octombrie 2014, Baia Mare

*Adică spațiu și timp goale, fără materie

** La presiuni și valori enorme

*** Unii vor obiecta: desigur, există asemenea procese, aglomerare de materie, găuri negre în galaxii, dar Big-Bangul e începutul a *tot* ce există, timp, spațiu, legi fizice, pe când în galaxii, găuri negre, nu se anulează totul. Oare știm că Big-Bangul n-a putut apărea din ceva *anterior* existent, fie cu alte legi. Vedem doar ce a fost după el, oricât de mic ar fi intervalul de timp *de după*, e doar *după* Marea Explozie, nu *înainte*.

Discurs interzis

- Discurs despre mine 1 -

În legătură cu sexul, orice ar spune unii,
există doar trei variante și anume:
sexul la minut sau la comandă,
ce vezi prin boscheți, cu cocote,
sau la comandă, cu orice fel de curvă,
când nu există spațiu și timp suficiente.
Știi că trebuie să-l faci și te simți bărbat,
acționând cu „viteza fulgerului”.
Sexul programat, sau din filmele porno,
când actorii programează fiecare gest,
inclusiv scularea, etc., pasiunea partenerelor.
Sexul meteo, când, dispunând de foarte mult timp,
te trezești într-un târziu, sub pătura care-i caldă,
că-ți convoci partenerul.
Dar pentru asta trebuie timp.
Sexul după o dragoste la prima vedere,
e tot sex scurt, la comandă, adică primul.
Și mai există sexul pasional, cu tupeu,
dar îți trebuie o căruță de timp și de curaj,
mai ales, să-l faci și consensul parteneriei, desigur,
să nu te simți înjosit.
Are loc pe lângă clădiri, garduri, etc.,
noaptea, mai ales, totul e și spontan,
dar și calculat, îți trebuie curaj să-ți ții
iubita în frâu, în brațe, la propriu și la figurat,
s-o domini, totul urcă, apoi, treptat, de la
mângâieri la sărutări și intromisiune -
totul e o reușită, o atracție materializată,
terminată cu un act.

Acesta e adevăratul sex, această urcare,
această pasiune năvalnică, această reușită.
Asta ar trebui să filmeze cineaștii, cum
dintr-un om normal, simplu trecător pe stradă,
de la sărutări, mângâieri, se ajunge la altceva.
Cum se poate face, cum se produce trecerea,
asta trebuie văzut. Desigur, tot „consensul”.
Căci sexul e o atracție dublă, din două
părți unită, prin acea potrivire care face să
țâșnească, întâmplarea”.

Dar cu cine se face sex? Cine dintre partenerii
de sex masculin au succes? Aici iarăși – orice
ar zice intelectualii – există doar două tipuri de
masculi care au succes. Cei din teapa lui
Elvis Presley și Horia Brenciu, adică senzualii,
am dat două exemple de blonzi și bruneți și tot de
partea succesului, semisenzualii sau semiserioșii –
aici sunt însemnații de soartă, mici, cum era unul,
de-abia își trăgea pușca, puțin chel, dar atrăgător,
sau puțin sexy, curea, pantaloni vechi, brunet,
lăutar din anii '50.

Serioșii au și ei succes – a treia categorie – au și ei
cât au, cei cu moacă de patroni, culturiști, etc., cu haine
clasice pe ei. Restul, scârțarii, oameni buni, oameni
cu cap de orci, deformații, nu sunt cu succes, în
afară de unele excepții care confirmă regula de sus,
tipi urâți, fără fund în pantaloni etc.

Acum câte ceva despre relațiile colaterale:
există posibilitatea să păcătuiești înainte de a
cunoaște persoana respectivă, pe care o iubești
și atunci e scuzabil, sau există posibilitatea după,
atunci, iarăși, dacă dai Cezarului ce-i al Cezarului,
e scuzabil. Dar dacă păcătuiești cu cineva când

ai cunoscut persoana iubită, visul vieții tale,
cu care ai vrea să fii – nu e deloc demn.
Adică cu ăla, un nimeni, etc., ai putut, iar cu mine,
care te iubeam foarte mult, nu. Dacă persoana
care te-a înșelat mai e și fată mare e și mai grav.
O singură dată în viață ești, poți fi dezvirginată,
indiferent dacă rămâi sau nu cu persoana respectivă.
Dar toate astea țin de patologia și mentalitatea umană.
Cu românul se petrece cam așa: e neglijent, mizerabil,
laș și impulsiv. Toate când nu trebuie. Adică bea
bere cu un leu sticla, fumează în neștire, până are
burta de un metru în față, se închină la șefi, dacă
te vede că ieși din rând nu e bine.
Nici dacă ești sărac, nici dacă ești bogat, nici dacă ești
slab, etc., în general nu trebuie nimic, să faci curățenie,
de exemplu, până în spatele casei, inclusiv să-ți
desfunzi șanțul din fața casei, dar dacă vine un Hitler
cu mitralieră, trebuie și se poate.
Așa și cu sentimentele. Dacă ești prea bătrân, ești
fără bani, cu un miliard de euro, sau altceva în cont,
s-ar putea tolera și diferența de vârstă. Că ești altfel
denotă și din faptul că nu te poți agăța de o fată
tânără, sărac fiind, ea și mai săracă, deoarece e
privită ca minoră, necoaptă, fără țâțe, etc.,
deși este știut faptul că de la creșterea sânilor e aptă
de păcat. Uneori și până acolo. Dar ce să-i faci,
așa-i poporul care gândește liniar.

Ferneziu, 22 octombrie 2014

Iubire distrusă

Poate ultimul poem, dacă nu voi mai scrie vreodată.
În amintirea Andreei Ciornei, marea și ultima mea iubire.
În amintirea lui Lamartine și Lermontov.

Voi ce existați pretutindeni în jurul meu,
forțe ale răului, ale distrugerii, atât de reale,
de ce vreți să sfărâmați, să tăiați în două iubirea mea,
de ce luminosul soare al iubirii
să nu strălucească pe cerul Universului meu –
există undeva un soare mai strălucitor,
mai just decât al meu, pe care să-l puneți în loc;
soarele vostru, dacă aveți vreunul,
e negru, întunecat, la fel ca sufletul vostru.

Oare iubirea mea n-a fost dreaptă,
n-a fost logică – izvorâtă dintr-o inimă curată,
dar la voi ce-i logic, în lumea voastră de mizerie,
cerșitul, nedreptatea, încremenirea
în statu-quo-ul existent.

Vreți voi asta – iar tu, ființă
nerecunoscătoare, căreia *i-am pus*
la picioare iubirea, de ce m-ai înjosit,
ce-mi lipsea mie față de boschetarii tăi,
de netrebnicii clipei, cu ce erau ei
superiori mie, de te-ai coborât la nivelul lor,
îndrăgostindu-mă, nedându-mi mie nimic,
iubirii mele?

Să fi avut inimă de oțel și tot ai fi cedat –
n-am mai văzut așa ceva – întreg Universul
meu s-a prăbușit, cum aș fi vrut să te țin în brațe,
veșnică statuie a iubirii, rece și perfectă, inaccesibilă,
din păcate. Ce vei fi fără mine – ce voi fi fără tine –
viitorul va decide – două inimi frânte mergem
mai departe – în capitalismul barbar al moravurilor.

Discurs interzis
- Discurs despre mine 2 -

Pentru Andreea
În amintirea poezilor
Vasko Popa și N. Stănescu

256

A trebuit să vină doi mari poeți, dealtminteri
oameni de rând, ca mine și ca tine,
care nu aveau nimic comun cu geniul –
dar totuși aveau – ca să-mi spună
că albul e alb, negrul e negru, că
verdele e verde, etc., că pot să existe
și sori negri, sori mirați, s.a., că
viața țâșnește nebună acum, în mai,
în lujeri de verdeață, c-am lăsat
aprilie, lună uscată, curată,
intermediară, undeva departe,
în trecut, în spațiu, în spate,
de fiecare dată există o primenire,
o trecere, cu cercul prezentului
care vrea să îngrădim totul.
Încord(ez) lumina ca arcul în
sala de piatră a pețitorilor,
vorba lui N. Stănescu despre Ulysse.
Albul e alb, ce frumoasă-i

Serbia, verdele e verde, curge
vinul în amintirea strămoșilor
și a lui Vasco Popa, în lumina tradițiilor
rustice, coborâm la rădăcini, la țară,
la obiceiurile de acolo, dar citadinul
e citadin, civilizație totuși.

Să îmbinăm armonios totul.

Iubesc verdele frunzelor – o singură
femeie – oricâte imagini, într-o
oglinză a vieții, multiplicată la nesfârșit,
aș avea – Andreea, viața mea. Măine aș
vrea să plec – să vadă lumea cât te-am
iubit, toți rahații de cartier, angrenați
în pasiuni universale, o Romeo și Julieta
modernă.

Iată-mă bătrân, haine pe corp, dar decent,
totuși, te iubesc, for ever.

Ce să mai zic – doar pe tine – Serbia e
aproape, dar mai aproape e Ucraina,
micuță ființă perfectă, fug cu tine,
las lumea pentru tine, Ciornei Andreea,
vino, mărită-te cu mine, ce aproape e
luna de pe cer, să nu mai înnebunesc căutându-te,
marea mea iubire, te iubesc, fată mică,
mică, mică, vino la mine în brațe, viața asta.

Fii ordonată, fă sport, ordine peste viața toată.

Și tu peste toate. Stalundia numită țară perfectă
a iubirii, viața mea, Andreea, fată din Kraiuna-Kraiuno-
Ucraina, te iubesc.

Plecare

Pentru situația actuală

În Ferneziu răsare soarele
direct din pădure, se răspândește
topind totul în jur –
cu toate astea un vânt subțire,
destul de rece, ne anunță toamna;
privesc spre magazine, spre celula electrică
din care crește direct un copac,
dincolo, spre biserică, către casa
Andreei, apoi la munți.
Întreb simplu: De ce trebuie
să pleci, iubito, de ce trebuie
să te căsătorești cu alții, doar
nu-s dumnezei ficși și rigizi
aceștia, să se-nchine toți în fața lor?
De ce la Malta, Yalta, Yale, (Potsdam, Teheran)
ni s-a-nchis totul – suntem de trei
ori estici, o dată raportat la Est,
pur și simplu, o dată la Balcani,
turci, etc., plus ca resturi ale
unui sistem fix, totalitar, serios, –
mizerie, nesiguranță, lacrimi.
Eu îmi voi duce crucea
până-n capăt, în amalgamul acesta
de lucruri.

Ferneziu, 1 iulie 2015

Diverse

Păianjenul acaparează totul în jur.
El scoate niște picioare-clești,

sau invers – nu știi de unde
 încep cleștii și unde se sfârșesc picioarele.
 Vrea să acapareze totul, emite o substanță
 urât mirositoare, pe care cei din jur, deși
 greu vizibilă, nu o pot suporta: lipsa de morală.
 De fapt, aruncă niște vorbe, niște
 bâiguiceli simple, rămase
 din tinerețe – inofensive, dar cu un
 scop bine definit – prosteală pe față.
 Celălalt, deputatul, consilierul, etc.,
 atâta sudează, nu știe de unde să tragă
 curentul peste garduri, câmpii, de parcă
 ar suda de la Pământ la Lună sau
 să se audă și-n Lună, vorba lui
 E. Jebeleanu, în „Hanibal”.
 Nu pentru comunitate, ci pentru
 „Păianjen”, a căzut în plasa lui,
 ca om fără urmași, mai duceți-vă
 undeva, cu lemnele voastre cu tot,
 cu locuințele lacustre, voi arunca
 cu buldozerul, care scurmă peste tot,
 până voi acoperi pământul cu pricina,
 mergeți undeva, cu toții, de ambele
 părți ale râului, voi cei care sunteți
 niște escroci, niște porci, în sensul
 adevărat al vorbei românești, neaoșă,
 ce naște din pisică șoareci mănâncă,
 din țaran, țaran* răsare.
 Voi face eu un baraj – între mine și voi,
 de beton, fără sentimente pe lângă el. Atât.

Ferneziu, 27 februarie 2016

* poate chiar tătar, acaparator, războinic (n.m.).

Diverse 1 bis

Păianjenul acaparează totul în jur.
El scoate niște picioare-clești,
sau invers, nu știi de unde încep
cleștii și unde se sfârșesc picioarele.
Vrea să-și extindă nebănuir de mult
activitatea - emite o substanță urât
mirositoare, pe care cei din jur,
deși greu vizibilă, nu o pot suporta.
De fapt, aruncă niște vorbe, rostite
simplu, niște bâiguieli, rămase din
tinerețe, gen: stai, aia, a mea, hai,
ție, asta, inofensive, în aparență,
dar cu un scop bine definit –
prosteală pe față.
Celălalt, deputatul, fost, actual nimic,
în viitor, niciodată, consilier local,
văcar ca aspect, mustață pleoștită, îmbâcsită,
un împuțit și el, sudează, sudează
mereu la un pod, de parcă ar suda
de la Pământ la Lună, vorba lui J.Verne
sau de se auzea și-n Lună, vorba lui E. Jebeleanu,
referitor la Han (n) ibal, trage curentul peste
trei câmpii, adică trei proprietăți,
nicicum nu e bine, dacă consumi,
dacă consumi și nu înregistrezi curentul
în detrimentul proprietarului, deși pentru
obște, a căzut și el în plasa păianjenului,
vine cu propunerea de-a lua niște lemne
din stânga și dreapta râului, e mâna
acaparatorului la mijloc, cu locuințele lacustre,
nu suntem în Bacovia, ducă-se naibii,

oferă niște deșeuri simbolice, pe ele, voi face un
baraj între mine și voi, voi arunca râul înspre voi, porcilor,
escrocilor, șarlatanilor. Atât.

9 Martie 2016

Diverse 2

Ungurilor din Unguraș și nu ungurășenilor

La ungurenii din Unguraș
simțul auxiliar al proprietății
se manifestă astfel:
Dacă nu-i dai se supără, bagă
degetul în gură, îl suge, te
vorbește ca un copil.
Dacă-i dai, nu curăță nici măcar
lemnele căzute – scula numită coasă
i se-mpotmolește brusc, iar dacă
ai norocul să te-nțelegi cu el
mai mulți ani, emite pretenții
de proprietate, ca și cum ar fi aterizat
direct cu fundul pe mijlocul proprietății,
din moși-strămoși. Mai sapă câte un șanț -
lipsă în lipsa proprietarului – adică
necesar – sau copiii joacă fotbal,
din an în Paști, dacă "copilul meu nu",
atunci cine, extraterestrii, sau slobozitul
găinilor, al caprelor și al altor dihanii
nevinovate - altă prosteală.
Cât despre celălalt aspect – puterea
organizată – sunt câteva pietre la
suprafața apei – insule de ticăloși,
aparent sfădiți între ei, dar uniți
ca degetele mâinilor, strâns unite.

Un gard haios, două prețuri, o pășune
pe 99 de ani, caz mai vechi, iar la
alegeri același clan, merge să ia
o gură de aer, năduf mare înăuntru
și vine de afară cu alesul gata ales, nou-nouț.
Cineva i-a spus preotului, victimă
și el, atunci voi intra între ei, când
va face plopul pere și răchita micșunele.
Atunci și nici atunci.

Ferneziu, 8 martie 2016

Imn primăverii ***- Intrarea lui Mihai Viteazul*** ***în Alba Iulia –***

262

Mihai Viteazul are trei posibilități
să intre în Alba Iulia:
cu mașina, cu trenul și cu avionul.
Poate să aleagă oricare:
cu mașina e uluitor de modern, cu
trenul ar intra-n viteză, trecând pe lângă toți
locuitorii, de toți dușmanii, pe când s-ar întoarce
ar fi târziu, iar cu avionul s-ar îndepărta
din ce în ce mai mult de zona numită
Capitala României, ce mare ar fi fost
orașul - peste câmpii, azi e foarte simplu
și lung – am văzut un singur semafor,
să nu mint, două, în toată Alba Iulia,
În Baia Mare, capitală a culturii europene,
cândva, sunt nenumărate – deci dacă Mihai
Viteazul ar fi existat cu adevărat, adică
n-ar fi fost ucis, dar n-a fost să fie,

a rămas doar amintirea. Dar și pe Câmpia Turzii a fost un talmeș-balmeș de nedescris, străjile se vânzoleau, ca și cum s-ar schimba șefii, să strigi, de-a surda, șefu', șefu', iar pe ei să-i doară-n cot, cum se-ntâmplă și azi, iar șirul de austrieci necruțator, pietre de munte trecând peste români. Apoi, mormântul lui, care se arată trecătorilor, deși capul i-a fost luat pentru mănăstirea Dealu, de ce nu Mănăstirea Valea, à-propos, de ce nu se scanează locul, movila. Sau ce poate fi, de parcă corpul nu i l-ar fi putut lăsa pe câmp, în acel iureș, ce importanță ar fi putut avea atunci, deși fusese executat în față și pentru – din cauza Europei. Dar asta a fost Istoria – lovituri de și în ziduri de granit reci, dure, care, desigur, dor.

263

În amintirea perioadei 10-22 aprilie 2016, petrecută La Alba-Iulia, cu singura firmă „neCaparol” cu care am fost în țară – col- MTX – Construct. Din păcate relația n-a ținut, patronii și ciracii lor, unii așa-ziși șefi de echipă, au prea mare libertate în a organiza lucrul și a alege oamenii. Aș fi dorit să văd muzeul cu tot ce este fantastic – dacă e – referitor la Roșia Montană, cranii de extraterestrii, bări de aur, dar n-a fost să fie.*

Ferneziu, 10 mai 2016

* Mai mult, în afară de acele povești - neconfirmate de martori de încredere - nici documentația ulterioară nu mi-a „conferit” mare lucru (n.m.).

Simfonia primăverii

N-am fost în oraș de câteva zile,
o lipsă, totuși, am simțit-o când cobor
la Meda*, dimineața, soare puternic, atmosferă
splendidă, mă bucur de fiecare rază de soare,
mă bucur de oamenii întâlniți, chiar și de olteanca
cu covrigii, cu care n-am schimbat decât o
singură dată un monolog, mai bine zis un dialog,
adică, păreri**, când, în iarnă, un om a fost lovit
de trei mașini, pe stradă, desigur, a căzut ca un sac,
dar, mai ales, a rămas acolo, ca un sac dezumflat,
avea un impermeabil bej, doar o mașină a rămas
acolo, a rămas la locul faptei, deși, inițial, erau toate
trei în trafic, paralel (e), ca la concurs.

264

Mă bucur de blocurile de la intrarea în oraș,
de pe Aleea Rotundă, de unde va începe Marea
Aventură, până departe-n răsărit, din Stăpânul inelelor,
peste un pământ instabil, din păcate. Mă bucur de toate,
dar toate trec, primarul, al doilea caz, e arestat, patronii
repetă, monosilabic, aceeași sintagmă: așa, așa, toți
bagă mâna adânc, totul e în folosul lor.

Tânără democrație de început, ești un rahat. Asta
a fost, ce va fi, va fi, poate, într-un viitor îndepărtat.

Ferneziu, 10 Mai 2016

* Magazin în partea de vest a orașului Baia Mare.

** Se poate schimba și-un monolog: eu pe a mea, adversarul
pe a lui și atât.

Diverse 3

Am încheiat, nu demult, cu primăvara,
 În sensul c-am stropit semănăturile cumnatului –
 cum trece timpul – și anul trecut am făcut în
 Mai același lucru – de ce sunt *două luni* mai consecutive –
 toate celelalte trecând, deși fiecare an e diferit,
 apoi partea plăcută a existenței, paharele, Sărbătorile
 Paștelui, colindatul de ici-colo, el așteptându-și fratele,
 dar el pe noi nu, să-mi văd mătușa slabă, îmbătrânită,
 86 de ani, poate nici nu mai era ea, a fost odată, spunând,
 biata, într-un apus de soare: - pe o asemenea vreme
 cum să mori? Apoi, cealaltă vizită la Beethoven, un unchi
 de-al său, singur, - electrician, singurul autorizat,
 cum le plăcea să se laude, am lăsat un bătrân de 67 de ani,
 cu părul dat pe spate, nici gras, nici slab, pentru a găsi, –
 o vizită fugitivă, pe care trebuia s-o facem și la mătușa,
 celelalte rudenii au fost porci, de aia nu ne prea dă ghes inima, –
 găsim, așadar, un Beethoven îmbătrânit bine, arată la 80 de ani,
 slab, oare de ce te-mbătrânește boala subit - *nu mănânci*,
 în timpul acesta, multe lucruri inutile în jur, ne oferă
 două bucăți de caș, într-o pungă, primit de undeva, cumnatul
 nu l-a luat, are și el, plus demnitatea lui, apoi a mers la un chef,
 cu vin ruginiu, mici, slănină afară. Tot frumos e și faptul că
 pisica de pe vremea lui Ștefan cel Mare, adică persană ca și
 cea pe care domnitorul a primit-o-n dar - era o raritate atunci,
 a făcut, într-un coteț curat, cinci pisoiași, pe care ai mei
 îi cresc pentru vindere, la fel ca data trecută. Sau nepotul mare,
 scump, uitați-vă la el cât e bebeluș, ce scump e, zice soră-mea,
 ce *adevăr mare* a zis, ne-am uitat, zic eu, căci mă mai uit și
 la TV, câteodată, peste măsură de mult.

Diverse 4

Replică la „Scrisoarea a III-a”

Replică la „Trebuiau să poarte un nume”*

Mi s-a spus despre niște țărani care stăteau
cuminți în jurul focului, citeau scrisori,
depănau amintiri, se mai cinsteau cu câte
un pahar, de ce nu, dacă n-aș fi văzut cu ochii
mei, aș fi crezut că așa fost, dar iată cum stăteau
lucrurile: Țăranii erau nespălați de zile bune,
socialismul *a trecut* peste ei ca găscă pe apă,
un talmeș-balmeș nemaîntâlnit de obiecte –
combinații ciudate și, desigur, nefolositoare,
cabluri, pături putrede, lemne, nici nu-ți poți
imagina ce: lene, instabilitate, dorința de a
înșela din fire. Astfel: jocul de cărți în fața blocului,
s-a trecut de la betoanele de pe Aleea Rotundă
și însorită, la ciupercile de lemn care putrezesc repede.
Aceleași combinații, aceleași burți umflate înainte
- tip plic, plăcintă, atârând, mai nou, la parveniți,
sau tip minge, mai veche – de vreme.
În rest, ascultare, câtă încap, față de șefi, față de lucru,
față de țigara Jin Ling din Ucraina – nu din China și
berea ieftină. Aceștia-s *dumnezeii* poporului român.
Orice logică le-ai *flutura* sub nas ei rămân la ale lor.
Nu ne rămâne ăstorlalți decât să ne izolăm, în calitatea
noastră de oameni, un ingredient, din ce în ce mai rar,
în lucrurile strict pozitive. Toți ne trăim clipa, dar depinde
de lungimea cu care măsurăm totul, poate unele măsuri se
dilată, nu la căldură, ci la rece, sau, pur și simplu, la fel
ca distanța dintre două beri, unii n-au puterea să

* Opere de Mihai Eminescu și Marin Sorescu.

urce treptele, până la calitate. Cât despre bârfă, iată toți factorii
 nocivi ai poporului: - vocația începutului, durutul în
 sulă, bățutul din pizdă,
 lipsa de imunitate psihică. Să nu uităm mizeria, trădarea,
 lașitatea.
 Dacă faci o Revoluție, vine unul sau nici unul*.

Poem

- *Discurs despre mine 3* -

Sunt din ce în ce mai trist,
 acum la sfârșitul primei jumătăți de an –
 n-am realizat mare lucru, nici nu e
 de mirare cu atâtea porci –
 deși verdele crud al vegetației
 mă duce cu gândul la luna april –
 prea *n-a fost cântat* de poeți.
 Nici cu Roxana n-am reușit
 mare lucru – degeaba ard în călduri
 și eman energie, adică iubire,
 până la urmă totul devine scrum,
 un scrum urâcios, fără valoare, dar
 țin fruntea sus – mă bucur de soare,
 de lumină, de frumosul din viață,
 deși parcă și lumina e altfel, întreruptă
 de intemperii iar natura *ține* cu
 patronii – sunt atâtea lucruri frumoase
 în viață, la colț, la magazin, în cartier,
 pe strada mea, chiar am văzut o fată

267

* S-ar putea, ajuns la obiectiv, să vezi uimit că nu mai ai cu cine.

tânăra, creață cu o fătucă, care, râzând,
mergea în picioare, la un an – precis acum
două luni nu putea, iată o *Victorie*
a *Vieții*. Sau lângă Poliție, o fată oarecare
trecea strada, cu o fată mică alături și un
cărucior. În cărucior – căci nu era gol, altă
fetiță – Domnul să le binecuvânteze - și
mai mică. Sunt atâtea lucruri frumoase,
deși *valorile de bază* sunt distruse – pe care
te bazezi și te bucuri, în capitalismul barbar.

Ferneziu, 21 iulie 2016

Simfonia 6 ***- Discurs despre mine 4 -*** ***Apocalipsa după Hitler***

În memoria lui O. Butuza

Eram pe niște înălțimi, creste montane*,
pe care nu mai pășise picior de om,
ca mine și ca tine, să le polueze
cu cine știe ce vedenii –
curățisem totul temeinic, făcusem o**
grămadă de vreascuri, multe adună-
turi, ici-colo, pe imensul teritoriu,
tocmai le dădusem foc – era și
cumnatul meu, liniștit, tocmai citeam
„Apocalipsa după Hitler” - nu bănuiam
ce amploare va lua totul - am văzut

* și monotone, desigur.

** grămadă de grămezi.

că se-ngroașă gluma, nu știam
cu ce să sar mai întâi, să sting focul –
cu furca sau apa, cu rolul lor diferit,
constructiv și ucigaș, totodată. Zâmbetul
îi pieri pe buze cumnatului, mult
înaintea mea, pe vremea aceea nu aveam
nici o misiune – sau nu conștient, eu
citeam, apoi, mai departe. Mult mai
târziu am asociat asta cu alte două evenimente.
Căzuse, cândva, un avion în munți, peste
câteva mașini, la o carieră de piatră,
conform principiului: nimic nou la gara
de avioane, dar aici a fost ridicol,
cineva a murit, ca șofer, într-un
accident de aviație. Mulți ani după,
O. Butuza și-a încheiat conturile
cu lumea, luând o doză greșită
de medicamente, a murit într-o
mașină, el, *care toată viața* a mers
cu bicicleta, cum ironic și pe bună
dreptate constată un alt bărbos al
cartierului, Liviu, robust, arată bine
la anii săi, chiar trecând printre castanii
desfrunziți de atâta căldură, văzând
câte un biciclist, mă așteptam să-l văd.
Oare aș fi putut? Nu știu dacă a fost
pătat, adică egoist, ca elita de poeți,
ziariști, critici, etc., locală care se-nvârte
într-un cerc mărunț.
Dumnezeu să-l odihnească.

Discurs despre mine 5

- Zi de august -

În oraș e din ce în ce mai cald,
ies și eu după o zi de muncă
lungă – doar săpat în terasament de cale ferată –
bolovani, pietriș din acei ani – toți știu când a fost
demolată – la fel ca și casa mea de la țară,
nimeni nu știe când a fost construită - în perioada
interbelică, sau mai înainte, în anii '60 –
pentru cine ar mai fi dus lemne, zice un bărbos,
încât am găsit un crampon, dacă mai
căutai, găseai mai în jos și locomotiva,
zice el. Deși un porc, M... jr., e la birou,
luni n-a fost, mă face să mă-ntorc, plin
de energie, cca. 3 stații voi mai merge pe jos
și orașul o singură dată, în rest cu autobuzul,
fac acasă antrenamentul, de acum înainte,
apoi azi e la birou, deși nu oferă nimic concret,
iese după mine, cred că, ca ființe umane, avem
un factor comun, ne temem amândoi de moarte,
de aceea stăm de vorbă.

În oraș, cald, câteva „bucăți” ca turnate, cu rochie,
colosale, cu buci arcuite – oare cum ar fi să
mă năpustesc cu nasul înăuntru sau aș trage bucle
pe nas, făcând mișcarea în sens invers, deci, oricum,
bucile trebuie să le dau la o parte, cu degetele mari,
de când *aștept* acel moment, să-mi afund nasul, iar
gura să-mi ajungă la celălalt orificiu, mai lung.
La „Canal” cald, nici nu știu dacă Roxana e acolo
sau nu, poate e în concediu, nu m-aș mira
să văd în locul ei un bărbat, acum trei săptămâni

am *terminat* cu femeile, oficial, când nu era acolo.
 Ce dragoste e aceea când tremuri la apropierea
 de locul respectiv - dacă n-ai spune: nu-i nimic,
 nici măcar emoțiile, tremuratul, nu-s nimic?
 Ducă-se naibii toți și toate.

Ferneziu, 9 august 2016

Distorsiuni *- Discurs despre mine 6 -*

Pentru Roxana

Cerul existenței mele
 e plin de stele reci –
 nu văd pe unde merg, pe ce calc –
 la ce și pentru cine am scris până acum –
 la ce atâta alergătură, mi s-a tot spus:
 dă și dă și fă, niciodată: na și stai și ia.*
 Am căzut într-o peșteră enormă,
 nu era a nimănui, nu pot să te sărut,
 nici cu gura mea, nici cu a altcuiva,
 nici cu a ta, (pe mine).
 Încercam să ies de acolo, cum am și ieșit,
 până la urmă, în față o femeie – câine sau cămilă –
 femeie cât un cal, de fapt. Aș pune-o
 să se urce pe mine, vertical, desigur, să-și
 pună sexul pe mine, gură pe gură, deci,
 să văd ce iese, cum a zis cineva.
 Coadă-spic, aurie la culoare, înaltă,
 blugii aurii rupți, doar atât cât trebuie,
 pentru cine sunt aceste studente; păcat că

271

* Vorba lui E. Jebeleanu, într-un poem: epoca, puternicii ei mi-au oferit doar
 nimic și niciodată – cuvântul de ordine al epocii, la fel ca azi, din păcate.

nu avem o industrie nici în sensul acesta.
Un şuvoi luminos, puternic, alcătuit din
cuvinte, trecea pe lângă mine, am sărit pe el,
m-am lăsat dus în direcţia de curgere.
Se întoarce înapoi la Fabrica de Cuvinte.

Ferneziu, 5 septembrie 2016

Simfonia toamnei

Să cântăm şi toamna,
de ce numai primăvara, cu pomii în floare, cu optimism -
sufletul-săgeată să aspire spre Absolut, Iubire, etc., sau
vara, cu serile unde îndrăgostiţii, înfioraţi de iubire, se
cântau –
de la romani la romanticii francezi şi nu numai, de ce
n-ar fi
un pastel perfect pentru toamnă, atât verde, apoi
brun, galben, maro, roşu, o paletă incredibilă de culori
– cântată şi
de poeţi, nu numai de pictori, acest anotimp al plecării
înseamnă
a muri câte puţin, apoi focurile de toamnă, toată lumea
ştie că primăvara
se fac, dar oare le-a cântat cineva pe cele de toamnă?
Pentru că ajung eu însumi în situaţie, ajung să taie
porcul în
octombrie, nişte ţărani pun o perdea între ei
şi lume, ar fi trebuit şi zăpadă în decor, să
se găsească justificare, dar e bine, are totul
continuitate, astfel încât are burta plină,
ţăranul. Nişte tabu-uri sunt răsturnate,
după care mă declar satisfăcut de activitate, dar
nu şi de recompensă, m-am săturat de tot

felul de promisiuni, de justificări, până la urmă
 în capitalism nu-i rentabil nimic* - de ce se fac atunci?
 Acum, cu forțe proaspete, voi merge înainte,
 scriind, citind, făcând sport, lucrând, totul
 mai bine ca înainte. Voi sparge limite și tabu-uri.
 Nu voi lovi, mă voi retrage, ce va fi, va fi.
 Sper și eu, spunând asemeni poetului: toți cei
 meschini și josnici, rămâneți cu bine,
 eu merg înainte.

Ferneziu, 2 octombrie 2016

Simfonia toamnei 2 - Discurs despre mine 7 -

273

Plouă, plouă colosal, la fel ca-n Sven
 Hassel, undeva lângă Roma, la Ida gălbejita,
 când un negru era gata-gata să intre-n trupele
 SS – s-a mulțumit până la urmă cu un loc în
 Wehrmacht, cu tot cortegiul de porcării și
 compromisuri, cu secretarii ruși, când
 au ascuns aur în Rusia, etc., ca să vedem
 cât de relativ e cuvântul rasă, de orice fel,
 biologic, politic, etc., sau cum plouă în
 opera mea, eu, Dorris Bletterstein, adică
 Doru I. Pop, pe un câmp în fața casei, doar
 apa, apa tulbure, trebuie să vedeți și asta,
 natura poate orice, așadar, în fața casei,
 pământ bătătorit pe jos, cu maică-mea (vitregă),

* Când te gândești câte lucruri au apărut ca din senin, fabrici,
 blocuri, operele complete ale tuturor scriitorilor mari, în social-
 ism, te apucă durerea de cap, gândindu-te la nevolnicii de azi.
 Cu acelea nu se va mai întâlni țara niciodată.

apoi, într-un colț, când soarele strălucește, după
o ploaie puternică, să vedem cum ne simțim, după
timp noros, nu cred că nu zâmbiți cu toții.
Sunt în Baia Mare, plouă halucinant, mai ploua
la fel în satul natal, eram în podul casei, cu unchiul
Sabin, cu Florica tânără, avea o carne rozalie, era
extrem de tânără și frumoasă - de ce n-am iubit-o
atunci, după care mă plimb, tot merg, tot merg la
nesfârșit,
pe jos apă, iarba creștea, în octombrie, totul e să crezi
că ești
în iulie sau mai, ce să facem, după atâta ploaie va urma
binele,
cine nu visează să stea la taclale, să bea, să citească pe
o astfel
de vreme, eu merg, merg întruna, mă gândesc la cărțile
necitite
încă, în doi ani le voi termina, ajung la piață să cumpăr
câteva
din ele, găsești lucruri interesante, dacă ai răbdare,
dacă
scormonești, apoi mă uit pe jos, nu prea am bani,
găsesc
numeroși Shakespeari mici, ici-colo, în ajunul
Crăciunului,
sunt împrăștiați peste tot, e doar chestie de timp să-i
culeg.
Sunt singur, e ajun de Crăciun, plouă, nu ninge, se
poate și așa,
pe jos apă, ștergem linoleumul de pe jos – civilizația
ne-a adus
și asta – așteptăm colindătorii în Nordul Ardealului,
într-un minierit

cras, prosper, oriunde în civilizația asta, unde un
 Übelhart scria
 despre Ardeal, civilizație, ploaie, presiuni, umanism, în
 general.

Iar eu, Doru, mă gândesc la tot ce e uman, lumină,
 calitate, simt,

absolutmente – necesitatea de-a merge înainte.

Mă caută „fosta”. Sub un pretext oarecare. Nu durează
 6 luni, va cădea

în genunchi la mine. Pe două, Roxana, Codruța, le-am
 pierdut –

m-au refuzat. Dacă n-a fost femeie, n-a lăsat loc de
 „bună-ziuă”.

Eu sunt obosit, cum străbat cele 186 de trepte
 Mauthausen, alcătuiți, etc.;

până am 2 mâini, 2 picioare, voi răzbi, deși nu știu încă
 încotro

voi apuca-o mâine. Mai mult, la priza electrică pun un
 platou de gresie,

să nu pățesc ca Cireșel-Vișinel*, am verificat radiatorul
 vechi,

mai merge, merg și eu înainte.

Ferneziu, 16 octombrie 2016

* S-a aprins, de câteva ori, în propria locuință, de la improvizatii,
 neatenție etc. Doar ultima dată i-a fost fatal (n.m.)

Tehnum 2

Pentru băieții de la pompa 2, firma Oberhauser - Ura, de două ori, dacă era pompa 3, de trei ori, etc...

Pentru Florin, maestrul, cel care a participat la 1000 de nunți – din patriotism, desigur, maestrul de lumini și muzică. Nu știe dacă a prins colectivizarea, Revoluția din '89 a prins-o puțin. Sigur, a prins însă Primul Război Mondial. Cu al doilea numai s-a jucat - deși acesta a fost mai lung și mai greu, căci avea experiența – i-a căzut și mai ușor. El, împreună cu vestonul său – au prins aceste evenimente. În rest, țăran sadea, fumează Mărășești și Carpați din vremea când nu erau atâtea E-uri. Pe timp de pace transpune biții războiului în colesterol pozitiv, vânează doar mistreți. Să trăiască și să apuce cât mai multe războaie mondiale, cu 100 de ani între ele.

Pentru Vasile, „Ursul” din „Cireșarii” și din Moldova – înalt, rotund la față, tocmai bun de-a juca ursul, conform principiului:, fă frumos, „urâtule” și invers. În rest, bun de-a strivi câte un dușman, dacă ar fi trăit în alte vremi. Și acum îi urăște pe moldoveni, deși seamănă cu ei ca două picături de apă.

Pentru Florin, cel cu ochi albaștri, care umblă cu „Pomul”. Am văzut, cândva, o ceremonie asemănătoare. Oare de ce toți cei modești – sau mulți din ei - au ochi albaștri? Era unul, copil, la pădure, cu ochi la fel, se mândrea cu patronii, nu să-i urască. O teamă gigantică *coboară* de la patroni înspre oamenii de rând. Oare ce-o fi făcând un modest de sărbători? Când se trezește, în ajun de An Nou și-n băătăură luciu ca-n palmă. Și înghețat pe deasupra.

Acești băieți, din Ferneziu, trecând prin Baia Sprie,
până în Căvnic, se simt bine. Axa lumii lor e aici.

Ferneziu, 24 noiembrie 2016

Discurs sfărâmat

În memoria lui Fidel Castro

Te-ai dus tu,
care credeai că-i posibil
Comunismul;
Fidel acestei idei, credeai
că va veni o epocă fără bani* -
când nu vor mai fi necesari -
pur și simplu, când oamenii
vor munci din entuziasm,
o colaborare perfectă, crize
nu vor mai fi.
N-ai știut că niște capricioși,
niște umflați, niște bărboși -
à-propos, erai un bărbos de treabă, printre
puținii - o zdruncinare a
istoriei, mică, făcută de
acești pigmei și gata,
capitalismul vine.
Așadar și-n Comunism îs posibile
crizele, din păcate.
În rest, credeai c-ai învins
moartea, derularea biologică

277

* De fapt, destinul e tragic. Tovarășul tău, Che Guevara a murit
atât de rușinos, atât de demult, împușcat de niște militari, unde
nu s-au ridicat țărani la luptă, ce greu destin poate avea capi-
talismul.

spre nimic a ființelor
 vii – de ce asta, de ce e necesară
 viața, dar de ce și distrugerea,
 nu știm, dacă *există sau nu*
ființe supranaturale, iarăși nu știm. Două
 posibilități sau nici una. Cine
 știe cine le va dezlega, în viitor.
 Până atunci, ești redat Naturii,
 de pe pământul în care ai crezut –
 înfăptuind o altfel de societate,
 chiar sub nasul americanilor,
 care, în exteriorul țării lor,
 atâta au distrus.
 Nu te vom uita, la revedere,
 tovarăș de arme, idei, existență.

27 noiembrie 2016

Discurs țărănesc sau Tehnium 3

Pentru băieții de la pompa 2, de 2 ori ura. Dacă
 era pompa 3, de 3 ori, etc.

Florin, fii atent cum scoți ursul din gară - acum
 sunt foarte mulți urși care invadează străzile orașelor -
 foamea îi mână - civilizația, așa cum este, încet-încet se
 va duce-n jos, musulmani, droguri, țigani, etc. Chiar și
 inundațiile, cutremurele.*

* Mai mult, domnul Florin e atât de mare patriot, încât fumează
 doar Mărășești, Naționale, Carpați, de străini nici nu vrea să audă.
 Pe lângă asta, trece direct în bătrânețe, fără etape intermediare,
 la cum arată acum. Câteodată se mai scapă la câte un club, toată
 noaptea. Atunci fumează țigări aromate, străine. Așa e cu băieții
 ăștia - țărani, dar buni la inimă. Dați-o înainte, cu tupeu.

Domnul Ursu are animalul preferat femeia - singurul pe care-l trage în țeapă ca ursul pe iepure, și-apoi o aruncă cât colo, ba îi mai și „clămpănește” câteva, ca un bun moldovean, ce este.

Domnul Florin, cel cu pomul, are ca animal preferat găina. Dar, decât să alerge de colo-colo, prin curte, după câte una, ca orice bun român, chiar și pe trepte, preferă papagalul, pur și simplu, în cușcă.

Ferneziu, 5 decembrie 2016

Discurs despre mine 8

Am să vă povestesc despre întâmplarea care a zguduit cartierul. L-a pus cu josul în sus, sau invers – partea de mijloc, căci acesta e alcătuit din trei părți – intrare, adică Valea Cerbului, sau Valea prafului de pușcă, cum zice crainica de pe autobuz, la fel ca și cuvântul, „buclă”, la fel ca actuala și fosta vecină, Andra, parcă are ceva-n gură, în timpul ăsta – la fel ca Andra - deci, cea cu trei bărbați. Apoi, partea de mijloc, cu blocurile, mulți unguri și oameni modești, după aceea partea unde stau și eu, după care urmează partea de sus, de la carieră, cu oameni mai subțiri, spre baraj, care stradă poartă trei nume, de la-nceputul cartierului, unde-i vorba de strada Barajului, apoi alt nume, iar la baraj de strada Pădurii.

Să nu uit uzina, tot la mijloc, dar unde, din nefericire, tot oameni modești.

Așadar, cei doi nepoți ai domnului ce ține magazinul, dl. Ionel, plus doamna Zena, s-au prăbușit de pe o coamă de deal drept lângă casa lui Toma. Acesta, de serios ce e și de zgârcit, n-a avut timp să-i vadă. Au căzut chiar lângă gardul lui - lemne sprijinite unul de celălalt, deh, ca la orice gospodar care se-ntrece în ale agonisirii.

Flaviu – vecinul, șchiopul, șontâc-șontâc, venea pe drum. Are și acesta păcate grele, furturi de lemne de la un gater, poker de toate felurile, investiții alandala și mult energizant. Treptat, le-a lăsat pe toate. Venea la o oră când nu e țiipenie pe drum, 16:00, poți să te masturbezi și să mergi la toaletă pe marginea drumului. Dar cum e prăpastia? Dealul, de la mină, vine pe lângă drum, aici e din ce în ce mai înalt, mai abrupt, natura i-a mai adăugat și-o stâncă, spre vârf, sus, în dreptul casei lui Toma, deci unde o ia spre Tăuți, unde n-a călcat picior de om, lemne groase se fură acum - asta e altă poveste - drumul o ia la dreapta, trece râul, între acesta, râu, deal, lângă curbă, e casa lui Toma. Sus e abrupt, de la jumătatea dealului în jos, de multe ori se formează un triunghi de zăpadă, cu un fel și datorat unei avalanșe blânde. Eu mă uitam într-una din zile, nevoit fiind să-mi mut cartierul cu toaleta chiar lângă drum – ce nu face omul la nevoie, câteva cârpe moi, nici nu știu ce pierd amatorii de senzații fine, în dauna hârtiei, câteva tufe și zăpadă. Dar pe ei i-a salvat zăpada – aglomerată de la poale, i-a găsit Flaviu, auzindu-i cum se *foiesc*, ca șerpii, mai era, cândva, o fază asemănătoare în mină, cu doi accidentați prinși sub niște pietre cu picioarele - a fugit repede la magazin, a venit Florin, pușcăriașul, nea Ionel, bunicul, înotând până în brâu, în zăpadă, desigur. Cel mai mare e rău, rupte toate în el, arcada sângerândă, cum l-au găsit, cel mai mic, mai puțin, care a și strigat ajutor – oricum gravitația n-a ținut cont de bogăție sau de nesăbuiță.

Păcat de copii. Pe bunicul Ionel l-am văzut îmbătrânit brusc, se ținea totuși drept, poate nu vrea să se arate. Gurile rele și juste spun că-i blestem, mai ales că pe Ionică tatăl l-a-mproșcat mai deunăzi calul. El cu fratele Adi, ambii tunși scurt, încărungiți prematur – și-

au permis niște cai mari, grei, enormi. Îi vedeam călărind de plăcere, buieci, vorba omului de rând, pe drumul minei sau pe cel forestier, de unde copiii au scăpat săniile la vale, jos peisajul ca-n palmă, dar periculos. Mergeau cu caii la pas și li se profilau siluetele pe cerul de primăvară – călăreți cu cap sau fără – în depărtare, munții Firizei îmi aduc aminte de alți munți, „Apostolii” din Cavnic - de ce acolo am stat un an și șase luni, iar aici o viață, nu știe nimeni... Așadar, călăreți – rezultat al capitalismului absurd. Așa poți să acumulezi oricât și să nu te controleze nimeni, mai ales că celălalt, cumnatul lor, fost culturist, tuns scurt, puțin gras, cu gură ascuțită - tip pește, fără buze, îți vine să nu săruți o asemenea gură, tunde contra-cost în gangul unde a fost magazin, garaj mai bine-zis. S-au tot extins, clădiri peste clădiri, adaos comercial mare, desigur, de la datul pe cont, aveau un caiet cu scoarțe mari, în ordine alfabetică, vestit în jur. La fel acesta, tunde piperat, două sute, chiar două sute cincizeci pe copii cu ruperi în figuri, mai ales pe tinerii cu pretenții, mai făcea și o linie pe lângă creastă de banii aceia.

Nu e bine să le dorești răul, dar parcă burghezii tot ar merita un lagăr - să vadă cât le-ar scădea burtica, de la supe lungi, plus program lungit de muncă.

La copii însănațoșire grabnică, n-am ajuns *să dau* celor care *ne iau*, dar o vorbă bună, un gând pozitiv, de îndreptare.*

12 ianuarie 2017, Ferneziu

* Însă, din păcate, e o burghezie mai atroce decât Hitler. Și cu acela te mai puteai înțelege. Nu știu decât să bage capul înainte, să-și repete poezia la nesfârșit, să aibă tupeu față de fraieri. Să profite la nesfârșit, crezând că li se cuvin toate avantajele lumii, ei fiind superiori, merită un lagăr, împuțitii.

Tehnum 3

Pentru băieții de la pompa 3

De trei ori una,
da' nu-n ultimul rând,
pentru băieții de la pompa 3.
pentru bossul, care tot timpul,
zece ani cât a fost plecat,
a visat o pompă de tencuit.
Noroc că i-a mers afacerea –
a revenit, acum trebuie să
se gândească la ce-i bună.*
Pentru domnul asistent Radu,
să fii asistent, dar la gagici
tinere, niciodată la femei bătrâne,
sau niciodată asistent veterinar.
Ne-am săturat de mizerie, dezordine,
noncalitate.

Pentru domnul Fane, ar fi fost
mai bine de învățător în mediul
sătesc – rural, deci, sau mai bine
pentru lumea plină de porci. Iubitor
de cântece de petrecere stilate, stilizate,
trecute prin filtrul cenzurii.
Succes - să mergeți înainte – dar
atenție la pana de vultur.**

14 februarie 2017, Ferneziu

* Să mai cumpere încă una, s-o țină în șură, sub fân, așa,
pentru plăcerea lui.

** Sau pentru al doilea profesor, siluet, ochi albaștri, născut
în '69, arăta ca din '59. Să nu spui la nimeni, că nu te crede.

Discurs despre mine 9

Înainte de a vă descrie tipurile de porci, de boanghine, de borâți, vă voi relata ce s-a-ntâmplat în cartier – tura a doua. Înainte de asta, însă, *am decretat* România imperiu, trebuie să vă mărturisesc asta – *am expansionat*, de fapt perpetuu o facem, spre lumină, corectitudine, calitate. Capitala e *Sediul* bunului simț, oriunde în lume.

Așadar, o întâmplare, relatare a unei fracturi de picior, a unui dintre micii bolizi ai cartierului, Oma, Insa, Repta, Cătă, cu cap ascuțit, cu tupeu. A căzut lemnul pe el, când a-ncercat să-l taie, să-l desprindă, fiind agățat, sau trăgându-l, cum a relatat maică-sa, lemnul a tot luat-o la vale, trăgându-l cu lanț cu tot, julindu-l la picior.

Era Smurd-ul în drum, Papi sau Pop Irușca, prietena, nu l-a mai însoțit la spital, desigur, apoi l-am văzut în pat, liniștit.

Mă gândeam: oare mai cântă cântece gen: dușmanii n-au valoarea mea, te iubesc, hai vino înapoi, etc. Le mai cânta și după, deși ar fi trebuit să știe: viața lui se-mparte-n două: înainte și după chestia cu piciorul.

A căzut și bolidul celălalt, cu burtă tip minge, Andrei, prins de aceiași pădurari care l-au susținut până atunci.

Concluzia: porcii să se teamă, totuși, de Dumnezeu, depinde de ei, cum își vor așterne, așa vor dormi.

Tipul celor care au și nu dau, tip boanghina Matei, totul *a-ncremenit* în sistemul lor, cum simțeam astă-vară, ar fi trebuit ceva să se miște, dar ei nu și nu. Au o frecvență foarte rară a daniilor, se poate mișca, totuși, *cu ranga*, totul; n-a fost cazul, din păcate, la manifestările

politice din zilele trecute. S-a ieșit cu luminițele de la telefon, au venit *să dovedească* că sunt umani, sensibili, că cred în viitor, toți cei 280.000 – mai bine să se fi ieșit cu ranga, dar nu, noi suntem sensibili, umani, de acord – dar ei, ce, cum, escroci, fură pe rupte.

Oricum, valorile morale vor rămâne la oamenii demni, chiar dacă e o *furtună* într-un pahar cu apă, care din păcate nu va duce la o Revoluție.

Cei care au și nu dau, tot scârțâie, ca și XC., care se fofilează, eschivează, nu spune lucrurilor pe nume, de fapt, face ce face încât ajunge la orice gesturi, atitudini, oferte, etc., să iasă mai ieftin. Figuri spășite, mici daruri, etc., necinste și tupeu, în orice caz.

Cei serioși dar subțiri, de data asta. Am văzut doi, Vasile tehnicianu', aer curat, fermă, drumuri prin Nord, dar vai, subțire, deși el risipise o avere cu o pensiuine neterminată. N-avea, apoi, de unde, plus sintagma: o să fie, deși se gândea la lucruri serioase pentru el, desigur – cum zic toți - ce facem noi aici, etc.

Vasile, altul, din Mocira, cel cu casa, la care a lucrat și vecinul, la fel, subțire, deși corect, ar fi dat în alte condiții. Vecinul n-are habar, s-au terminat cuiele, cărămizile de dat pe schelă, dar pe el nu-l interesează, stă direct pe pardoseală, se ridică brusc, participă la jocul copiilor cu mingea, în cameră.

Scârțâitorii de profesie: Milu – teologul și păianjenul, vecinul de la țară. Face ce fac, la fel ca și CX, folosesc munca cuiva, dar să nu plătească, să se folosească de munca cuiva. Altfel, foarte amabili.

Să nu mai vorbesc de porcii mari, care-s dumnezei pentru poporul român, plini de lux, aroganță, parfumuri, etc.

Diverse 5

1.

Să vă spun acum de câteva porecle inventate și folosite de români, de parcă el, poporul, nu s-ar situa în același lagăr ci, tocmai în tabăra opusă. Dar asta suntem noi, românii. În primul rând cuvântul săcăzut ne duce cu gândul la unul cuviincios, la locul lui, căzut de la înălțimea fumurilor proprii, laudă de sine, etc. De parcă acelea n-ar exista.

Apoi cuvântul bărnace, care provine din maghiarul „barnă”, brunet, desemnează un tip sau tipă scund (ă), rotund la față, tuns scurt, serios, cum era pe vremuri țiganul V., cel cu matrapazlâcurile, – fura direct din curțile oamenilor, – în aparență, deci.

Mă mai duce cu gândul și la un ins, mic, serios, cu mâini scurte, palme întoarse la 45°, ca la cârțițe sau ca-n filmul „Total Recall”, unde așa arăta monstrul care-i creștea lui Arnold din burtă.

Dacă o fată, în ciuda fizicului frumos, era puțin brunetă, amintind de o anumită origine, nu era bai, românul găsea justificare, ca la orice lucru.

Alt cuvânt, plin de sensuri este și zâmbuc, escroc, un mucalit, desigur, căci avea un zâmbet permanent pe buze. Pus pe glume, șotii, le făcea pe toate pentru rezultate serioase, pentru căpătuială proprie, desigur. Vorba ceea: mai în glumă, mai în serios, a făcut-o. Chiar vecinul – cel cu accidentul din pădure, deși are capul alungit, are mai mult sau mai puțin întâmplător, numărul la mașină ZMB.

Alt cuvânt este șparâng, care desemnează un ins lung, poate vagabond, poate sărac, poate bețiv, câte puțin din fiecare, fără prea mare succes în societate. Să

provină de la Sperling-ul, unul din cuvintele care, în germană desemnează cuvântul „vrabie”, celălalt fiind Spatze? Nu știu.

Acum cuvintele care desemnează lenea, pentru care românul *are un adevărat cult* în a o practica și condamna, totodată.

Când zice putoare, parcă din pământ se ridică, răspândită peste tot, savoarea negativă, desigur.

Dar la diug, pronunțat ca-n maghiară „gyug”, un om peste măsură de gras și leneș. Ce repede și ușor condamnăm.

2.

Acum despre înțelegerea – interpretarea unor anumite lucruri – relații.

La telefon, secția Orange – portocală, ca o portocală mecanică dereglată, mereu aceeași porcărie. Doamna, oriunde aș fi și-aș face-o, îmi încarcă cu credit, nu cu minute, deși ar trebui să știe, sau să-ntrebe măcar.

Când voi mai merge să-narc, voi specifica: eu vreau să vorbesc atât cât pot, rațional, desigur - nu ca toți mucoșii de azi, exagerat - pe Pământ, nu-n cosmos. Poate că acolo nu mi-ar trebui minute, până ajunge semnalul – o lună, un an, poate 10, 100, cine știe.

Cu doi prieteni, deputatul-văcar, cel cu locuințele lacustre și Vali, cel cu liveaua și năsoiu*, am rupt-o, cum, fiind prieteni cu păianjenul, iar eu, mergând peste câmpuri, spre sat, la țară, Vali trecea, tocmai vorbea cu paingul, zice: ți-l dau pe vărul – adică pe mine – sau invers – n-am știut cui s-a adresat,

* Expresia completă, de când era copil, liveaua și năsoiu, Valentin, adică Nivea de dat pe la nas și osie din cur, adică din cui, îi face unchiul-său, la un căruț de jucărie.

la telefon. La fel, dar în oraș, deputatul - văcar.

Există trei variante: întâmplător, chiar să vorbească cu p..., apoi să aibă un fir roșu, ca unii politicieni, foști, cu Moscova, sau actuali, cu SUA, sau chiar văzându-mă, de la distanță, să-l anunțe, făcând numărul său de telefon. Oricum, asta e trădare.

Ferneziu, 28 februarie 2017

Volumul VII
Poezia politico-satirică
(1998)

România 1

Popor de lași,
Barbari, blegi, tâlhari
Și criminali,
Îți doresc să nu te ridici
Niciodată
Din bezna mizeriei
Și a haosului existențial.
Să te calce-n picioare
Toți barbarii,
Căci mai barbar ca tine
Nu-i nimeni,
Scursoare a latinității,
Scursoare a Europei,
Scursoare a lumii-ntregi.

1 Decembrie 1998

România 2

Popor blestemat,
Niciodată
Nu te vei ridica din haos,
Mizerie și dezordine.
Fie ca generațiile viitoare
Să te calce în picioare,

Să-ți terfelească trupul bolnav.
Să nu te ridici din noroi,
În veci de veci.

Pentru că, chiar dacă te vei îndrepta
Pe un drum propriu, curat și lung,
Asta nu va fi decât temporar,
Pentru că vei abandona repede
Ordinea, disciplina.

Toată energia îți vei cheltui-o
În scopuri latente și josnice.

Asta ești – mizer și laș –
Popor de nimica, strivi-te-ar
În picioare generațiile care
Vor veni, popor bleg.

2 Decembrie 1998

289

Urare

Un om de la noi
Purta în lădoi
Rahat de la doi,
Purta cu tașca să-și facă pleășca.
Primăvara cu livezile,
Desfăcea buzile,
Punea recolta întreagă
Să rodească iară,
Minunatul ogor
Al acestui popor,
Coborător din draci,
Din romani,

Din fudulii
Daci,
Osmanliu,
Român,
Acum și-n veci,
Amin.

31 Octombrie 1998

Volumul VIII

Epigrame

(1980-1985)

Bunicii mele, Lucreția și mamei, poreclită Lucreția 2, mari povestitoare:

Stau Lucrețiile-n povești
C-așa au fost învățate -
De vrei să le deranjezi
Faci o treabă cam... aparte.

cca. 1980

Echipei de fotbal FCM Galați care, la fiecare promovare în A a și retrogradat, cu rezultate foarte slabe:

Și-a luat angajament
Când a intrat în A,
Să fie-n clasament
Echipa... cea mai rea.

Cca. 1978, 1980

Lui Timo Adi Csaba, tipul omului din popor, modest și cam prost:

Din butoiul fără doage
A ieșit o zi de zi,
Timo șade-n șapte ace
Se gândește ce-o fi.

Cca. 1985

Volumul IX
Poezii în alte limbi

ORIGINALE ÎN FRANCEZĂ
(1981-1982)

Je veux tout cela

Je veux,
sans tristesse,
sans caresse
d'aller

Et sans tristesse,
sans cesse,
je te caresse

Et sans tristesse,
sans caresse,
sans cesse,
je veux t'aimer

L' amour douloureux

Îl neige incessant
et chaque flocon de neige
est comme la douleur tombant
sur nos âmes.

Ainsi l'amour qui pénètre
toujours nos cœurs,
sur nos âmes met
la souffrance et la douleur,

Les indurables amours

Tu es l'amour
et je t'aime,
t'appelant toujours,
si la chance est vaine.

Tu es une Vénère,
mais a tes désirs
on n'espère –
que souffrir.

Ainsi loin vivant,
d'aucun signe écouter,
ma vie passant
ton amour trouver.

Temps et vieillesse

Ainsi, toujours passera
sans cesse, le temps -
et notre vie sera
moins plaisante.

Si nous serons vieux
et sans force,
le temps audacieux
est la cause.

Le temps est passé -
nous sommes vieux,
finissons d'espérer,
car c'est mieux.

Maintenant tout est passé,
quelle triste vie,
nous nous avons reposé
sur l'infini.

Feuilles mortes

Encore un an est passé, comme les autres
et aux plaisirs et volontés vaines,
nous avons vécu avec les autres
dans le village au delà de la plaine.

De plus en plus sont les années éloignées,
comme tristes choses qui sont parties,
si on veut encore espérer,
c'est trop tard, on dit.

Les souvenirs d'antan si excités,
de lieu à lieu ma pensée la portent,
comme le vent portait
l'automne, les feuilles mortes.

À rebours

Donnez-moi l'amour que je l'ai perdu
dans une nuit effroyable, après un jour
des vains désirs et baisers brisés, qui ont fallu
ne disperser, mais aggrandir l'amour;

donnez-moi la fille que je l'ai aimé
 aux lèvres si douces, d'un rouge touchant l'infini,
 car je l'ai perdu quand je me suis égaré
 sur la terre de l'amour, stérile et mal bénie;

donnez moi les nuits quand j'ai veillé
 la voûte celeste, les étoiles apportent un message,
 la lune ou le noir, quand les branches tréssautaient,
 avec un triste sourire fixé sur mon visage;

mais non, donnez-moi seulement, si vous voulez,
 une tombe hasardée, sur la terre,
 et comme souvenir, rien reste aux hommes -
 et un fallot qui ma tombe toujours éclaire.

* * *

Donnes-moi ton amour
 maintenant, à la fin de l'enfance,
 pour oublier tous les jours
 quand a été très grande la souffrance.

* * *

Au temple d' amour je suis un pèlerin
 qui, dépit les souffrances, aime encore
 et le cachet de ces chagrins
 n'a détruit l'aurore.

* * *

Le génie toujours sera malentendu,
 qu'il des choses, l'ordinaire n'a voulu,
 sa pensée immortelle
 ne s'arrêtera sur la terre.

* * *

Mais voila le ciel
jamais n'a été si clair -
avec le mouvement éternel,
les vagues de la mer.

* * *

Loin est le village avec ses maisons -
mais nous, sans aucun soupçon,
serons toujours éloignés
de lieu où nous sommes nés.

* * *

Seul avec mes pensées dans un soir froid,
quand les dérniers rayons du soleil sont disparus,
je pense à toi, femme sans Dieu et loi,
qui, à toujours, mon coeur a vaincu.

* * *

Je t'ai considéré une déesse
avec des beaux yeux,
d'un corps parfait, suplèsse,
des sourirs et soupins silencieux.

* * *

Ange qui est venu du ciel
je vais pleurer ton souvenir
dans des fleurs pâles et étoiles iréelles,
dans une nuit sans aucun avenir.

TRADUCERI

***Seulement ce qui a resté /
Doar ce-a rămas***

Je voyageais en temps
et en espace,
détruisant toutes les étoiles
de l'éternité
rencontrées
sur mon chemin.

Puis j'ai détruit
les étoiles terrestres:
de la guerre, de la souffrance
et les autres;
seulement l'étoile de l'amour
a resté,
car toi,
si tu es très loin,
me donnes des espérances
m'aimer
une fois.

297

Attardissements / Întârzieri

Ce printemps
a bien tardi
sur nos têtes
et nous a laissé
quelque chose de l'amour

lequel le portait vers
l'éternité;
les étoiles
s'éteignaient
au loin,
sur le ciel,
insues
et toi ne me donnais
l'amour avec le quel
tu m'étais
endettée.

Pourquoi / De ce

298

Ton mari
laid,
mauvais
et difforme
voit
et caresse, même,
chaque jour
et nuit
ton merveilleux
corps
et moi-même,
rien
de tout cela.
Où est la justice
du Dieu
qui prévoit
seulement ton corps
soit admiré

de celui qui l'aime,
 même que je l'admire,
 ton corps -
 rien de plus,
 l'avoir totalement;
 comme châtiment,
 je reste en pluie -
 les goûtes
 tombent lourdes
 et pénètrent
 sous mes habits,
 étrange effet
 de m'entêter
 d'aimer toujours
 un être phantasie,
 malgré l'injustice
 divine,
 qui ne me donne pas
 la femme d'autrui.

299

Consens / Consens

Crépuscule;
 des traces sur le sable,
 des vagues transparents,
 sur les rivages loin,
 brûlent les feux du soir -
 tu as emprounté étincelles de haïs -
 des réflètes inconnus sont tes yeux.
 Ce n'est pas pourquoi je ne les connais pas,
 je les ai lu millefois -
 mais chaque fois d'une autre façon.

Tu / Tu

Tu te retournes encore vers le rêve, désirant que la vie
transpose l'éloge en ombre et le sacre devienne
vide, n'accrochant plus l'instant, rêvant,
sur les splendeurs du regard.
il faut croire dans la terre en blé et dans
l'odeur des fleurs,
accompagnant, comme ennemi, le regard.
Les raisins sont mûrs, violet-amer,
des eaux troubles, comme tes yeux, qu'est-ce que
je crois sur cette chose -
les atomiser, de la lumière, ou poussière,
en retournant aux eux, boissant les lèvres, peurs,
amère boche, rompant ton spasme
de corps et me rêvant
avec toi, au - delà de la mort.

300

Hymne de fleurs / Imn de flori

Et quand le printemps arrive
et les champs vertissent
sans gratitude, les arbres fleurissent,
les fleurs et les rêves
tombent sur la terre, je ne sais pas
qu'est-ce que je cueille tout d'abord:
le rayon du soleil, les fleurs du Mai,
ou le rayon discret de tes yeux -
je crois en toutes, mais je ne sais pas
que je fasse
et, alors, je te baisses, et je dis:
c'est bien car
tu existes éloignée, c'est très bien
car tu existes
et, avec une fausse promesse, m'attires vers toi.

ORIGINALE IN GERMANĂ

Dir / Ție

Ich liebe dir,
ich liebe dich,
nicht für mich,
nichts für mich,
sondern für dich,
für deine weite,
seit langem gewünschte
Schönheit.

Wie du bist? / Cum ești tu

301

Ich traue nicht deinen Augen;
grün ist, das Wesen zu verderben.
Wangen-höchst, weiss schäumend,
die weite Strecke des Unendlichen.
Dein Mund - Geschmeide aus roter Farbe,
mit seiner zweifelvollen Lust,
trauern zu verursachen.
Und dennoch für das alle,
ich liebe dir wie du bist.
Liebe, tausend Male, Liebe.

TRADUCERI

Aufbewahrung / Păstrare

Aber zerstört die Sprache
nicht mehr jetzt -
diese letzte Verteidigungslaub
gegen riesige Verspöttung
für eigene Zerstörung.

* * *

Ich habe keinen Wald zu fällen. / Nu am nicio pădure
abzufällen sind nur die Wörter,
die vielen, unerhörten Wörter,
die für eine ganze Zerstörung sind,

Widmung / Dedicatie

Alle Menschen müssen sterben, ich weiss das.
Geb'ich dir die Räte ,jung zu bleiben;
halt dir den Blick, die Wände,
die Heimkehren, und die Träume
einer anderen Sehnsucht, los, behalte nur
was du fürs wichtige findest, die Ruhe,
Augen aufstrebend, die Wiese, von
Weiden, Baumen und Seelen, geleert;
Traum zerrissend, in Wäldern, Kitze,
verwirrt den Weg, denGang, das Werden,
das Wesen, du auch, Gheorghina.

Vorwurf / Reproș

Zu spät.
 Es ist zu spät -
 Wird mir vorgeworfen -
 Und jedoch,
 Jeden Abends
 Und jeden Tags,
 Sind nicht hingegangen
 Diesselbe Schätten
 Über dein Gesicht.

Flachliegend / Orizontal

Von zu starkem Licht
 erblindet bin ich .
 Nichts um zu suchen,
 oder, am besten, zu Erfördern
 die Entkettungstat;
 die Farbe ist angenommen,
 jeweils, ja, jeweils nicht:
 unzweifelhaft der dringende Dorn,
 damals, unternehmungslustige Sinne;
 abwesend, eine feststehende Lage
 auf dem bloßen Boden, nicht nützlich.
 Lichtspuren auf den Himmel;
 Fahrtrichtungen und Göttergesprächbrüche;
 anfänglich war auch
 die Göttermehrzahl, sinnlos,
 ihr eigenes Dasein was mir
 endlich, eine gewöhnliche Sache -
 einer nach dem anderen

näherten sich
mir an,
ein angenehmer Platz zum Gewinnen,
neben das wirkliche Anwesen des Alls: der Mensch.
Um dich nicht mehr zu sehen
dein Gesicht wäre mir fest geblieben -
ich würde dir es ablehnen;
auf den entferntesten Gegenden
steht die Rache auf -
denn ich hätte dir gegeben
Liebe, Herz, Leben
und den, aus dir, Glaube?
ich hätte nichts von dir entzogen:
Augen, Antlitz, Schönheit
und dein Benehmen sind
über Göttermass überwiegend.

Fortschritt / Mers înainte

Ich habe
zum ersten Mal
in der rumänischen Sprache
geweint.

Die Bäume waren über mich gefallen, unsorglich-
aber ich,
ich konnte nicht entfernen
die Blätter, den Stamm, und die Rinde,
die verwundeten mir
das Herz, die Stirn und die Träume.

Später, war ich selbst verwundet
in diesselber Sprache;

unter kaltem Blick der Sterne
 habe ich verstanden
 dass wir an einem einzigen Tod
 schuldig sind.

Es fürchtete mich, nicht nur die Ewigkeit -
 sonder die Unmöglichkeit der Rückkehr.

Unter diesselbem Licht der Morgensterne,
 habe ich gelernt
 das wir unsterblich können werden.

Dass wir uns selber widmen,
 alles was schön, ständig und ewig -
 dieses Wesens, das Mensch genannt ist;
 reisen wir nur dem Licht entgegen, sehr erbittert
 in unserer Beständigkeit, dass wir
 zu gutem Ende, exklamieren werden:
 Gott, selbst, ist hier, neben uns,
 von Licht entlastet.

305

Înainte / Vorwärts

für Gabi

Wenn, ich,
 wenn auf der Strasse
 Revolutionen gefunden habe.
 Wenn ich liebte dich,
 küsste dich,
 du verriest mich, aber
 ich ächzte,

weinte
 und strebte noch;
 mein Herz war bitter wie das Salz deiner Tränen -
 ich war im Turm aus Elfenbein
 meiner Hoffnungen zurückgezogen;
 die Hunde dieses Tausendjahres schleppten an den
 Schwänzen
 Revolutionen aus Blech;
 harte Frau, ich hatte dich lieb,
 ich habe deinen ganzen Körper geküsst
 und habe dir nur mein Herzen geboten, ob
 wieviele Panzer oder sonderbare Autos
 gewesen wären hinter meinem Rücken.
 Gefühle der Zukunft waren aus mir
 fortgetrieben.
 Du warst
 das Streben.

31 mai 2001

TRADUCERI DIN ALȚII

Elegie / Elegie) N. Stănescu

Der heilige Abend
 der geheime abend
 zu Dedal gewidmet, der
 bekannte Künstler, Sinnegründer der
 Dedalisten

Er beginnt mit sich selbst
 und beendet
 mit sich.
 Kein Heiligenschein bekündigt ihn;

Kein Schwanzstern befolgt ihn;
 aus ihm bricht nichts aus nach draussen,
 nichts, also hat er kein Gesicht
 und keine Gestaltung. Einigermasse war er
 der Sphäre ähnlich,
 die den abgestrecktesten Körper mit der
 engsten Haut, gehüllt hat. Aber
 er hat nicht einmal die Sphärehaut.
 Er ist das innere - vollkommen, und
 ohne keine Ränder, jedoch
 sehr begrenzt.

Man kann ihn nicht sehen.
 die Geschichte seiner eigenen Bewegungen
 verfolgt ihm nicht, wie
 das Hufeisenzeichen, andächtig,
 den Pferden verfolgt.

Keine Gegenart besitzt er, obwohl
 sehr sicher ist,
 wie das nicht hat -
 das vollkommene Innere ist er, das
 Innere des Punkts, eindringlicher
 in sich als der Punkt, selbst.
 Er stösst an nichts, und an niemanden
 warum er nichts
 nach draussen geschenkt hat,
 dadurch er konnte sich stossen.

Hier schlafe ich von ihm ungegeben;
 das alle ist die Kehrseite des ganzen
 aber es sträubt nicht ihm entgegen
 und keineswegs verneint man es:
 wer man ja besitzt, spricht

nein, demnach
aber er, der alles kann, zum Ja und zum Nein hat
die Blätter abgebrochen.

Nicht nur ich schlafe hier, sonder auch
die ganze Männerreihe, deren Name ich trage.
die Männerreihen bevölkert mir eine Schulter,
die Frauenreihe die andere
und sie haben nicht Platz genug, sie sind
die unsehbaren Feder -
ich schlage aus mit den Flügeln und
schlafe ich,
das vollkommene Innere, das
mit sich selbstbeginnt
und mit sich beendet,
von keinem Heiligenschein
unt von keinem Schwanzstern
verkündigt unt befolgt.

* * *

Ich bin krank. Eine von den Pferden
betretende Wunde, tut mir weh.

* * *

Als der Körper
grösseres Herz
aus alen Seiten springend, nach Rücken
abstürzend, dem Körper entgegen,
einem Lavenregen ähnlich.

* * *

In einem schwarzen Ei, aufgewärmt bin ich,
diesen Fliegens, mich bewohnend, erwartend.

CUPRINS

Prefața autorului	7
-------------------------	---

Volumul I.

Imagini sfărâmate ale zeilor (1978-1997)	9
Crez	9
Remunerație	9
Trecerea timpului	10
Lupta	10
Când a venit războiul.....	11
Obișnuința	12
Scara nedreptăților - clasificarea simbolurilor.....	12
Zeus și inexistența sa - moartea zeilor	14
Moartea lui Zeus	14
Falimentul Terrei și transferul lumii	15
Războiul	16
Scrumul sau Distrugerea Terrei.....	17
Întoarcerea și oprirea timpului	17
Contraste	18
Iubire.....	18
Veșnica uitare	19
Te vei duce	20
Regele batjocorit.....	21
Marea forță.....	21
Refacerea inimii.....	22
Glorie veșniciei	23
Dă-mi o torță, veșnicie.....	23
Incendiul mării.....	24
Tinzând spre veșnicie	25
Fără moarte	26
Doar ce-a rămas	27

Întârzieri.....	28
Demoni ascunși	28
Naufrații.....	29
Transformare.....	30
Nostalgii pierdute.....	30
Spre zări necunoscute.....	31
Paradoxala fugă	32
Reîmpreunare	32
Călătorie după moarte	33
Zadarnică alergare.....	34
Trecute lucruri.....	35
Căutări	35
Amăgire	36
Viitoare împliniri.....	36
Părerile	37
Izbucniri	38
Lumini și umbre.....	38
Vanitas	38
Cântecul comunardului	39
Discurs la începutul revoluției.....	39
Dorințele vieții.....	40
Mereu vei fi departe.....	41
Aleile iubirii.....	41
Primăvara	42
Minunății și vise	43
Cromax.....	44
Noaptea celor sărmani.....	44
Cântecul bețivului	45
Confluente	45
Contrastele vremii.....	46
Destine	46
Mărturisiri.....	47
Crezuri	47
Rugă pentru tine	48
Suferințe	49
Refuzuri.....	49
Vis	50

Paradoxuri.....	50
Meterezele timpului.....	51
***	52
Împărăția distrugerii.....	53
Prezent	58
Drum	58
Restitutio	59
Diavolnicii.....	60
Blestemat alint.....	61
Ruga pentru strămoși.....	61
Setea de Dumnezeu.....	62
1. Blestem pentru Adam.....	62
2. În căutarea pierdutei împărății a Paradisului.....	63
3. Paradisul.....	64
4. Dumnezeu	65
Finita existență a Universului.....	66
Disensiuni, fragmente	67
Amestecuri.....	69
Regrete.....	70
Cult 71	
Stabilire	72
Transcendență	72
Divergențe	74
Si conditionnel	75
Exigență	76
Crez în mine	76
Încheiere.....	77
Retro.....	78
Nonsens.....	78
Transformări	79
Mers înainte	79
Dimineața.....	80
Dublă existență	80
Păstrare	81
Distrugerea limbii, fragmente	81
Ardere.....	82
Lupta (între două stări existențiale)	82

Ex alta	84
Probleme existențiale	85
Înainte.....	86
Confluente pierdute ale destinelor comune	87
Întrebări fără răspuns	88
Chip de femeie I.	89
Chip de femeie II.	90
Chip de femeie III.....	91
Chip de femeie IV	92
Ce este ea?.....	92
Doina.....	93
Cădere	94
Împotriva ta.....	95
Privirea ta	95
Ruperi	96
Revers	96
Imagini sfărâmate ale zeilor.....	97
Rugă pentru alți Zei.....	99
Tu 101	
Ritual	103
Consens	103
Reproș.....	104
Plânset inelar (sau al valului care pleacă)	104
Anacronism, fragment.....	104
Lege (1)	105
Lege (2)	106
Distorsiuni.....	106
România.....	108
Elogii și lumină.....	109
Rebeliune.....	110
Lumina de seară	114
Mărturisire pentru o pierdere	115
Dialog pe cruce.....	116
Rătăcire în doi pe nisipuri	116
Blestem	117
Dorințe și soare.....	118
Fulger ocular	119

Logos	120
Declin sentimental.....	121
Aniversare	123
Imn de flori.....	126
Tu 127	
Dedicație I.....	128
Dedicație II.....	128
Iluzii de iarnă.....	129
Poem Existenței tale.....	129
Imn 130	
Interpretări pe temă fixă.....	131
Poem de sfârșitul existenței, fragmente.....	133
Procesiune aprinsă, fragmente	136
Zeul se roagă	137
Soare pentru oameni.....	139
Orizontal, fragmente.....	140
Realitate.....	142
Cădere de stele. O pădure mai puțin	142
Căutări	143
Ars poetica I, fragmente.....	144
Răspântie.....	147
Negație.....	147
Lumina. Ars poetica.....	148
Poem - vis	150
Resurecție. 22 decembrie 1989.....	151
Monezi	152
Electorat. Lege III.....	153
Stea roșie.....	154
Poem.....	155
Distrugerea ta.....	156
Poem.....	157
Toamna. Pledoarie pentru acest Anotimp.....	158
Reculegere	159
Cristina. Cântec pentru tine	160
Cântec. Preludiu la penultima strofă	161
Andreea. Rugă pentru existența ta.	161
Andreea. Rugă pentru tine	162

Poem. Despre Infinit (II)	163
Plângere. Despre Infinit (III)	165
Poem	167
Enumerare	168
Poem	170
Memento	172
Cerere. Lege VI	174
Poem. Discurs eroic	175
Mesaje	176
Lege VIII	176
Explicație. Despre infinit V	177
Delațiune. Lege IV	177
Inițiere	178
Cronica acestui fierbinte sfârșit de mileniu	178
Cronologie, cronometrare la post-nașterea universului	179
Poem. Rugă pentru Dumnezeu	181
Rugă	182
Poem	183
Probleme	183
Testament	184
1. Clișee erotice	184
2. Distrugerea iubirii	184
3. Post ludii	185
Poezia în proză	185
Tandrețe și praf	187
Altar sfârâmat	188
Abisuri fără trecere	188
Rugă pentru înaintași	189
Statuia iubirii	189
Sânge divin	190
Amăgire	190
Adevăruri	190
Ea	191
Pentru tine	192
Volumul II . Zero absolut (1997-2001)	194
Pontice	194
Sentință. Auschwitzul istoriei	195

Patria	195
Puntea și arca	196
Îmbătrânire	196
Anatomie	197
Politice	197
Refuz	198
Lupta	198
Subzistență	198
Deratizare	199
Clișeu existențial. Pontice II	200
Cădere. Sfârșit de mileniu	201
Obsesie	202
Decizie	203
Povara	203
Stea perfectă	204
Politice II	205
Înainte	206
Transformare	207
Apocalipsa	207
Desfășurare	209
Semn	209

Volumul III. Paradis obligatoriu (2003-2005)	210
Gregarism	210
Deposedere	211
Realitate	213
Repaus	213
Desfacere	214
Pontice 3 (Post - scriptum la intrarea în NATO)	214
Despre viitor	215
Descântec	216
Strigăt și tăcere	216
Strigăt	217
Dislocare	217
Desfacere	218
Discurs	218
Dispariție	219

Arheologie spartă	219
Discurs și cioburi	220
Dreptul la timp	221
Volumul IV. Dreptul la infern (2003-2006).....	222
Hai-ku	222
Elegia 1	222
Sfârșit	223
Sonex	224
Realitate	224
Bug Mafia	224
Diverse	225
Regret	226
Afront	226
Stare	227
Volumul V. N-am fost în Siberia (2008-2015).....	228
Si conditionnel IV	228
Povestea lui Preda	230
Si conditionnel II	232
Schimbarea identității. Povestea lui Pașca.	
Si conditionnel III	234
Scrisori I. Preludiu	237
Desfășurarea	237
Cântec pentru Ucraina	239
Despre renunțarea la porcării și drumul de sine	242
Fascisme	245
Scrisori 2	246
Diverse - Discurs despre mine –	247
Discurs interzis - Discurs despre mine 1 –	252
Iubire distrusă	255
Volumul VI. Atlantida (2015-2017)	256
Discurs interzis - Discurs despre mine 2 -	256
Plecare. Pentru situația actuală	258
Diverse	258
Diverse 1 bis	260

Diverse 2.....	261
Imn primăverii - Intrarea lui Mihai Viteazul în Alba Iulia –.....	262
Simfonia primăverii	264
Diverse 3.....	265
Diverse 4.....	266
Poem - Discurs despre mine 3 -	267
Simfonia 6 - Discurs despre mine 4 – Apocalipsa după Hitler	268
Discurs despre mine 5 - Zi de august –.....	270
Distorsiuni - Discurs despre mine 6 -	271
Simfonia toamnei.....	272
Simfonia toamnei 2 - Discurs despre mine 7 –	273
Tehnum 2	276
Discurs sfărâmat.....	277
Discurs țărănesc sau Tehnum 3	278
Discurs despre mine 8.....	279
Tehnum 3	282
Discurs despre mine 9.....	283
Diverse 5.....	285
Volumul VII. Poezia politico-satirică (1998).....	288
România 1	288
România 2.....	288
Urare	289
Volumul VIII. Epigrame (1980-1985).....	291
Volumul IX. Poezii în alte limbi (1981-1982)	292
<i>Originale în franceză (1981-1982).....</i>	<i>292</i>
Je veux tout cela	292
L` amour douloureux.....	292
Les indurables amours	293
Temps et vieillesse.....	293
Feuilles mortes.....	294
À rebours, fragmente	294
<i>Traduceri</i>	<i>297</i>

Seulement ce qui a resté / Doar ce-a rămas	297
Attardissements / Întârzieri	297
Pourquoi / De ce.....	298
Consens / Consens.....	299
Tu / Tu.....	300
Hymne de fleurs / Imn de flori	300
Originale în Germană	301
Dir / Ție.....	301
Wie du bist? / Cum ești tu	301
Traduceri	302
Aufbewahrung / Păstrare, fragment.....	302
Widmung / Dedicăție.....	302
Vórwurf / Reproș	303
Flachliegend / Orizontal.....	303
Fortschritt / Mers înainte	304
Înainte / Vorwärts.....	305
Traduceri din alții.....	306
Elegie / Elegie, fragmente.....	306